

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"İmkansız aşk ve
yasak romantizm...
Eski bir peri büyüü ile
kaderi arasındaki ince
çizgide yürüyen zeki ve
sert kızın öyküsüne
hayran kaldık."

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

KARA SARAY

melissa marr

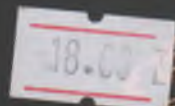
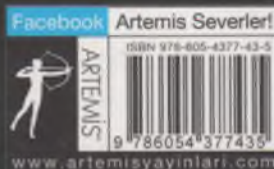
LANETLİ SEVGİLİ'nin yazarı

Bir genç kız için savaşılan binlerce peri...
Soluk kesici bir mücadelenin tuhaf hikayesi.

KARA SARAY

On yedi yaşındaki Leslie dövme yaptırmaya karar verdiğinde, perilerden ve onların karanlık iktidar mücadelelerinden habersizdi. Tuhaf şekilde, güzel ve gizemli bir dövmenin çekimine kapıldığında ise artık tek düşündüğü ona sahip olması gerektiği idi. Dahası yaptıracığı dövmenin tüm hayatını değiştireceğine, arzu ettiği pek çok şeyi ona getireceğine inanıyordu.

Gerçekten de bu dövme tüm hayatını değiştirdi. Fakat yaşayacakları Leslie'nin hayal ettiği türden şeyler değildi. Dövme, onu, Kara Saray'ın ruhunu ele geçirmek için savaşılan tekinsiz ve tehlikeli peri kral Irial'a bağlayan sinsi bir kelepçeydi. Leslie peri dünyasının büyüüne karşı koyamayacak ve tehlikeleriyle mücadele etmeye çalıştıkça yavaş yavaş bu dünyanın derinliklerine doğru çekilecekti.

GİRİŞ

SONBAHAR

IRIAL, KORKU VE ÖFKE DOLU KIZIN SOKAKTA DOLANIŞINI izlerken dövmececinin karşısındaki yolu kaplayan gölgelerin arasına saklandı. Bakışlarını ondan ayırmadan sigarasını bitirdi.

Kız önünden geçtiği sıradaysa gizlendiği kuytudan çıktı.

Genç kızın kalbi, adamı gördüğü anda hızla çarpmaya başladı.

Omuzlarını dikleştirdi. Kaçmadı ya da geri çekilmedi, çevresini saran karanlığa rağmen cesurdu. Adamın kolundaki dövme yi, yani adının ve soyunun spiraller ve sembollerle stilize edilmiş bir şekilde yazılı olduğu yeri işaret etti. “Muhteşem görünüyor. Tavşan’ın işi mi?”

Adam, evet anlamında başını sallayıp dövme salonuyla arasındaki birkaç adımlık mesafeyi aştı. Kız da ona ayak uydurdu.

“Ben de yakında bir şeyler yaptırmayı düşünüyorum ama ne yaptıracığıma henüz karar vermedim.” Bunları söylediği sırada kendini savunmak ister gibiydi. Adam karşılık vermeyince konuşmayı sürdürdü. “Ben Leslie.”

“Irial.” Adam, kızın bahsedecek başka bir şeyler bulma çabasını izledi ve söyleyecek hiçbir şey bulamayınca yaşadığı hayalkırıklığının tadını çıkardı.

Genç kızın farkedilmek istediği belliydi. Sanki bir şeylerin açlığını çekiyordu. Eğer Irial ölümlülerle oynamayı seviyor olsaydı, eğlenceli olabilirdi. Ama iş için buradaydı, çerçöp toplamak için değil. Bu yüzden, Raptiyeler ve İğneler’in kapısını açarken sessizliğini korudu.

Dövmeciye girdiklerinde Leslie temkinli gözlerle onları izleyen siyah saçlı kızın yanına gitti. Dükkanda başkaları da vardı ama tek önemli kişi o kızdı. Yüzyıllar önce bütün yazları saracak laneti ortaya atan Irial, kızın kim olduğunu çok iyi biliyordu. Kayıp Yaz Kraliçesi. Başlı başına bir sorundu. Çünkü bu kız her şeyi değiştirecekti.

Hem de çok yakında.

Irial, Keenan’ın kızı seçtiği anı hissetmişti, ölümlülüğünü çaldığı anı. Irial’ın, Tavşan’ın dövme dükkanına gelme nedeni de o andı.

Değişim geliyordu. Artık Yaz Kralı zincirlerinden kurtulacak ve kendisini tuzağa düşürenlere saldırabilecekti. Yüzyıllardır ilk kez gerçek bir savaşın başlama ihtimali vardı. Hatta neredeyse kesindi.

“Vaktin var mı Tavşan?” diye sordu Irial. Aslında formalite icabı sorulmuş bir soruydu. Tavşan, safkan bir peri olmayabi-

lirdi ama ne şimdi ne de sonra Kara Saray'ın kralını geri çevirmeye cesaret edebilirdi.

“Arka tarafa gel,” dedi Tavşan.

Irial geçerken parmaklarını çelik çerçeveli mücevher dolabının üzerinde dolaştırdı. Leslie'nin hala ona baktığının farkındaydı. Kapıyı kapadı ve Tavşan'a kahverengi cam şişeyi uzattı –Kara Saray'dan kan ve gözyaşları. “Mürekkep değişiminin planladığımızdan daha erken işe yaraması gerekiyor. Zamanımız doldu.”

“Periler o kadar güçlü...” Tavşan duraksayıp cümleyi başka türlü ifade etmenin yolunu aradı. “Daha hızlı hareket etmek onları öldürebilir ve değişim için seçilen ölümlüler de iyileşmekte güçlük çekiyor.”

“Öyleyse işe yaramasının bir yolunu bul. *Hemen.*” Irial gülümsemeyi denedi. Kara Saray'ın mensupları için ender olarak yaptığı üzere yüz ifadesinin yumuşamasına izin verdi.

Sonra yavaş yavaş görünmez oldu ve Tavşan'ın peşinden dükkanın orta bölümüne ilerledi. Sağlıksız bir merak, Leslie'nin yanına vardığında kralın duraksamasına yol açtı. Arkadaşları gitmişti ama kız hala duvardaki resimlere bakıyordu –eğer fırsat tanınacak olursa Tavşan'ın vücuduna işleyebileceği desenlere.

“Beni hayal et, Leslie,” diye fısıldadı Irial ve kapkara tüylerle kaplı kanatlarının ikisini sarmasına izin verdi. Belki kız bir gün seçilmiş perilerden biriyle mürekkep değişimine dayanabilecek kadar güçlenebilirdi. Eğer güçlenemezse bile onu daha güçsüz perilerden birine verebilirlerdi. Bu kadar hoş, kırık bir oyuncakçı zıyan etmek yazık olurdu.

BİRİNCİ BÖLÜM

SONRAKİ YILIN BAŞLARI

OLABİLDİĞİNCE ÇABUK HAZIRLANMAYA KARARLI LESLIE, okul üniformasını giydi. Yatak odasının kapısını yavaşça kapadı. Babasını uyandırmadan evden çıkabilmek için olabildiğince sessiz hareket ediyordu. Emekli olmak adama iyi gelmemişti. Önceden iyi bir babaydı –annesi onları terketmeden, adam kendini içki şişelerine gömmeden, kumarhanelere ve kim bilir başka nerelere yaptığı yolculuklara başlamadan önce.

Mutfağa girdiğinde kardeşi Ren'in, elinde içi esrar dolu pipoyla mutfak masasının başında oturduğunu gördü. Yıpranmış kot pantolonu dışında üzerinde hiçbir şey yoktu, sarı saçları yüzüne dökülmüştü.

Bu haldeyken rahat ve hatta arkadaş canlısı görünüyordu. Bazen gerçekten de öyle olurdu.

Genç adam başını kaldırıp sahte bir gülümsemeyle kıza baktı. “Sen de ister misin?”

Leslie başını iki yana sallayıp dolabı açtıktan sonra idare edecek kadar temiz bir fincan aradı. *Yok*. Buzdolabındaki et gözünden bir şişe soda çıkardı. Ren şişelerden birine uyuşturucu attığından -ve bu şekilde kıza uyuşturucu içirdiğinden- beri yalnızca kapalı şişelerden içmeyi alışkanlık haline getirmişti.

Ren uyuşturucunun yarattığı kimyasal bulutun arkasından kardeşine bakıp sapkın bir melek gibi gülümsedi. Esrar içip arkadaş canlısı davrandığı anlar iyi zamanlarıydı. Esrar içen Ren sorun yaratmazdı, çünkü yumuşuyor ve dalgınllaşıyordu. Diğer uyuşturucuları kullandığında işler farklıydı, o zaman ne yapacağını kestirmek güçtü.

“Kahvaltı etmek istiyorsan patates cipsi var.” Tezgahın üzerindeki boş cips paketini işaret etti.

“Teşekkürler.” Kız paketin içinde kalan son patatesleri alıp buzluğa açarak önceki gece sakladığı krepleri aradı. Girmişlerdi. Dolabı açıp içinde ağabeyinin yemediği tek mısır gevreği çeşidinin -kurutulmuş meyveli- olduğu kutuyu çıkardı. Tadı korkunçtu ama ağabeyi sağlıklı yiyeceklerden hoşlanmadığından kız her zaman evde bu mısır gevreklerinden bulundurdu.

Mısır gevreğini bir kaseye döktü.

“Süt kalmadı,” diye mırıldandı gözleri kapalı olan Ren.

Alçak sesle iç çeken Leslie kuru kuru yemek üzere mısır gevreklerinin başına oturdu. *Kavga yok. Sorun yok*. Evdeyken kendini yüksek gerilim hattının üzerinde dolaşıyormuş gibi hissediyor, onu yere devirecek rüzgarı beklerdi.

Mutfakta güçlü bir ot kokusu vardı. Yumurta ve jambon kokusuyla uyandığı, babasının herkes için kahve hazırladığı, her şeyin *normal* olduğu zamanları hatırladı. Bir yılı aşkın süredir işler çok farklıydı.

Ren çıplak ayağını üzeri ilanlar, ödenecek faturalar, kirli tabaklar ve çoğu boş viski şişeleri gibi ıvır zıvırla dolu mutfak masasına koydu.

Leslie yemek yediği sırada önemli faturaları açtı –elektrik ve su. İçi rahatlayarak babasının önceden ikisini de ödemiş olduğunu gördü. Kumar masasında şansı yaver gittiğinde ya da bir iki gün ayık kalmayı başardığında bunu yapar, daha sonra sorun çıkmaması için faturaları önceden öderdi. Ama adamın mutfak alışverişine ya da kablolu televizyon faturalarına karşı benzer bir hassasiyeti yoktu. Özellikle televizyon faturası yine kabarmıştı. Leslie mecbur kaldığında bunları halletmenin yolunu bulurdu.

Ama bu sefer değil. Nihayet kararını vermişti. Sonuna kadar gidecek ve dövme yaptıracaktı. Uzun zamandır bir tane istiyordu ama kendini hazır hissetmemişti. Son birkaç ayda dövme yaptırmak onda neredeyse saplantı haline gelmişti. Beklemenin bir anlamı yoktu, artık emindi. Sık sık bu konuda düşünüyordu. Vücudunu işaretlemek ve onun kendisine ait olduğunu belli etmek, kendini bütün hissetmek için atması gereken bir adımdı.

Şimdi tek yapmam gereken doğru deseni bulmak.

Arkadaş canlısı olduğunu umduğu bir gülümsemeyle Ren'e baktı. "Televizyon faturası için paran var mı?"

Ağabeyi omuz silkti. "Belki. Karşılığında ne vereceksin?"

“Pazarlık yapmıyorum. Tek bilmek istediğim bu ay faturayı ödeyip ödeyemeyeceğin.”

Oğlan piposundan derin bir nefes alıp kızın suratına üfledi. “Eğer bir pislik gibi davranacaksan ödemem. Benim de masraflarım var. Arada bir, birine iyilik yapamayacaksan, arkadaşlarıma iyi davranmayacaksan,” omuz silkti, “sen ödersin.”

“Neye karar verdim, biliyor musun? Televizyona ihtiyacım yok.” Leslie çöp kutusunun yanına gidip faturayı çöpe attı ve *arkadaşlarıma iyi davranmayacaksan* sözünün ardından yaşadığı mide bulantısını bastırmaya çalıştı. Ailesinde en azından tek bir kişinin, ona neler olduğuyla ilgilenmesini isterdi.

Eğer annem gitmeseydi...

Ama gitmişti. Kaçmış, Leslie’yi ağabeyi ve babasıyla baş başa bırakmıştı. “Böylesi daha iyi olacak,” demişti. Oysa hiç de öyle olmamıştı. Leslie artık annesiyle konuşmak istediğinden emin değildi. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Kadın giderken kendisiyle remasa geçebilecekleri bir numara dahi bırakmamıştı.

Leslie başını salladı ve annesini zihninden attı. Bu konuları düşünmek, şimdi içinde yaşadığı sorunlarla baş etmesini sağlamayacaktı. Mutfaktan çıkmak için Ren’in yanından geçtiği sırada ağabeyi ayağa kalkıp kıza sarıldı. Kız, kollar vücudunu sararken kendini boğuluyormuş gibi hissetti.

“Ne oldu? Neden bu kadar öfkелisin?” Belli ki kardeşinin öfkesi onu eğlendirmişti.

“Boş ver, Ren. Unut gitsin. Ben...”

“Faturayı öderim. Rahatla.” Genç adam kızı bıraktı ve Leslie kollardan kurtulduğu anda ağabeyinden uzaklaşıp sigara ve esrar kokusunun üzerine bulaşmamasını diledi. Bazı günler Pe-

der Meyers'in hayatın kendisi için ne kadar değiştiğini, işlerin ne kadar kötüye gittiğini tam olarak anlayabildiğinden şüpheleniyordu. Yine de, okula esrar kokarak girmeyi göze alamazdı.

Yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirip "Teşekkürler Ren," diye mırıldandı.

"Ben faturayla ilgilenirim. Sen yalnızca gelecek sefere benimle dışarı gelmeni istediğimde bu iyiliğimi unutma. Borç almayla ihtiyacım olduğunda insanların dikkatini dağıtman gerekebilir." Hesaplayan bakışlarla kızı süzdü.

Kız karşılık vermedi. Karşılık vermesinin bir anlamı olmazdı. Hayır derse oğlan pislik gibi davranırdı. Ama evet demeye de niyeti yoktu. Uyuşturucu bağımlısı arkadaşlarının yaptıklarından -ağabeyinin onların yapmalarına izin verdiği şeylerden- sonra hiçbirinin yanına yaklaşmaya niyeti yoktu.

Konuyu tartışmak yerine çöp kutusunun yanına gidip faturayı çıkardı. "Faturayı halledeceğin için teşekkürler."

Çöpten çıkardığı kağıt parçasını ağabeyine uzattı. O an için faturayı ödemesi ya da ödememesi farketmezdi. Leslie hem bu parayı ödeyip hem dövme yaptıramazdı ve aslını söylemek gerekirse, faturayı ödemesine deecek kadar televizyon izlemiyordu. Çoğunlukla ödemesinin yegane nedeni, birilerinin ailesinin bir faturayı bile ödeyemiyor olduğunu öğrenmelerinden duyacağı utançtı. Leslie her şey normalmiş gibi davranmayı sürdürecekti olursa işlerin normale döneceğini umuyordu. Annesi gittiğinden beri babasının ne kadar boş birine dönüştüğünü insanlar öğrenecek olursa, yüzleşmek zorunda kalacağı kaçınılmaz acıma duygusundan ve fısıltılardan kaçınmaya çalışıyordu. Ya da ağabeyinin ne kadar düştüğünü öğrenirlerse.

Sonbaharda üniversiteye gidecek, buradan, onlardan kaçacaktı. *Aynı annesinin yaptığı gibi kaçıp gidecekti.* Bazen annesinin, kızının öğrenmesini istemediği bir şeyler yüzünden kaçıp kaçmadığını düşünürdü. Eğer öyleyse kadının gidişinin en azından bir anlamı vardı. Ama Leslie'yi arkada bırakması hala doğru gelmiyordu. *Hiç farketmez.* Leslie çoktan seçtiği üniversitelere başvurmuş ve bir sürü burs için dilekçe yazmıştı. *Önemli olan tek şey bu –plan yapmak ve buradan kurtulmak.* Sonraki yıl yeni bir şehirde, yeni hayatıyla güvende olacaktı.

Ama bu düşünce, Ren viski kadehini kaldırıp sessiz bir şekilde kendisini selamladığında hissettiği dehşeti azaltmadı.

Tek kelime etmeden çantasını kaptı.

“Sonra görüşürüz kardeşim,” diye seslendi Ren dikkatini yeniden kadehine viski doldurmaya yöneltmeden önce.

Hayır. Görüşmeyelim.

Leslie Bishop, O’Connell Lisesi’nin merdivenlerini çıktığı sırada korkuları yeniden zihninin derinliklerine hapsedilmişti. Uyarı sinyallerini okumakta gittikçe daha iyi oluyordu. Susmayan telefonlar genelde Ren’in başının belada olduğunu ve kızın eve döndüğünde yabancılarla karşılaşma ihtimalinin arttığını gösterirdi.

Başka sinyaller hissettiğinde de kız her zamankinden dikkatli davranırdı.

Yatak odasının kapısına yeni bir kilit taktırmış, açık şişelerden su içmeyi bırakmıştı. Bu önlemler geçmişte olanları değiştirmese de gelecekte yaşanacakları önleyebilirdi.

“Leslie! Bekle,” diye seslendi Aislinn arkasından.

Leslie durup bekledi, yüzünün olabildiğince ifadesiz ve sakin görünmesini sağlamaya çalıştı. Gerçi bir önemi yoktu, eskiden iyi arkadaşı olan Aislinn, son zamanlarda kendi dünyasından kaybolmuştu. Birkaç ay önce yakışıklı Seth'le çıkmaya başlamıştı. Hoş, zaten çıkıyor sayılırlardı, bu yüzden birlikte olmalarının garip bir durum olduğu söylenemezdi. Asıl şaşırtıcı olan, Aislinn'in aynı zamanda başka bir çocukla, Keenan'la da yoğun bir ilişki yaşamasıydı. Her nedense iki erkeğin birbirlerine bir itirazları yokmuş gibi görünüyordu.

Aislinn'e okula kadar eşlik eden iki kişi, Keenan ve amcası Niall, durdukları noktadan ayrılmaya gerek duymayarak sokakların diğer tarafında bekleyip kızın Leslie'nin yanına gelişini izledi. Aşırı ciddi görünüyorlardı ve ancak Yaşayan Zombiler grubunun üyelerine gösterilecek bir dikkat ve ilgiyle onları izleyen insanların farkında değillerdi. Leslie, Niall'in bir enstrüman çalıp çalmadığını merak etti. Zombilerin hepsinden daha seksiydi. Eğer enstrüman çalıyor ya da şarkı söylüyorsa... Bu kadar yakışıklı görünmekle başarıya giden yolu zaten yaralamış oluyordu. Genç adamın gizemli bir havası vardı, ayrıca Leslie ve Aislinn'den birkaç yaş büyüktü. Üniversite son sınıf öğrencisi falan olmalıydı. Bu bileşime bir de o aşırı seksi sorumluluk havası eklenince, çocuk karşı konulmaz oluyordu. Keenan'ın vasilerinden biri olsa da gençti ve kız alıcı gözle baktığında gerçekten yakışıklı olduğunu görebiliyordu.

Niall gülümseyip el sallayarak kızın bakışlarına karşılık verdiğinde Leslie ona doğru gitmemek için kendini zor tuttu. Genç adam ne zaman ona baksa böyle hissediyordu. Adama doğru koşmak için bastırılması güç, mantıksız bir arzu duyuyordu.

Sanki içinde bir şeyler düğümleniyordu ve bu düğümleri açmanın tek yolu ona gitmekti. Gitmedi. Kendisiyle ilgilenmeyen bir erkeğin peşinde koşarak budala durumuna düşmeyecekti. *Genç adam belki bir gün onunla ilgilenirdi.* Şimdilik birbirleriyle tek temasları Keenan veya Aislinn'le oldukları zamanlardı. Ve böyle zamanlarda da çoğunlukla Aislinn'in Niall'dan uzaklaşmak, daha doğrusu Leslie'yi uzaklaştırmak için bulduğu uyduruk bahanelerle bölünürdü.

Aislinn, Leslie'nin koluna girdi. "Haydi."

Böylece, sık sık yaptıkları gibi Niall'dan uzaklaştılar.

Adam tamamen kapsama alanından çıkınca Leslie dikkatini Aislinn'e yoğunlaştırdı. "Vay be. Rianne bronzlaştığını söylemişti ama ona inanmamıştım."

Aislinn'in her zamanki soluk teni mükemmel bir şekilde bronzlaşmıştı. Bilmeseniz deniz kenarında, yazlık bir yerde yaşadığını zannederdiniz. Neredeyse Keenan kadar bronzdu. Oysa bir önceki cuma hiç de öyle değildi. Bu söz üzerine Aislinn köşeye sıkıştığını hissettiği zamanlarda yaptığı gibi dudağını ısırırdı. Bu, bir türlü kurtulamadığı bir alışkanlıktı. "Kış hüznüyle ilgili bir şey, geçen kışın bende depresyona yol açtığını, dışarı çıkıp bol bol gün ışığı almamı söylediler, ben de öyle yaptım."

"Elbette." Leslie sesindeki şüpheli tınıyı bastırmaya çalıştıysa da başarılı olamadı. Aislinn hiç de hüznü görünmüyordu, zaten son zamanlarda depresyonda olması için hiçbir neden yoktu. Kız aslında para ve ilgiye boğulmuş görünüyordu. Hem de fazlasıyla. Leslie onu birkaç kere Keenan'la beraber dışarıdayken görmüştü, ikisi de birbirine benzeyen altın kolyeler takıyorlardı. Üzerlerinde başka mücevherler de oluyordu.

Aislinn'in giydiği kıyafetler, yeni paltolar, özel şoförü ve -unutmayalım- Seth'in tüm bunları sorun etmemesi. *Depresyona girmek mi? Tabii tabii, ne demezsiniz.*

"Edebiyat dersi için verilen metni okudun mu?" Aislinn kapıyı açtı ve birlikte koridorları dolduran insanların arasına karıştılar.

"Akşam ailece yemeğe çıktığımız için bitirme şansım olmadı." Leslie abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Ren bile şık bir restoranda yemek yemeye uygun şekilde giyinmişti."

Konuşmak istemedikleri konulardan uzak durarak sohbet etmeyi sürdürdüler. Leslie kolayca yalan söylüyordu ama Aislinn'in de konuyu zararsız yönlere çekmekte kararlı olduğu belliydi. Sonunda Aislinn sanki orada biri varmış gibi Leslie'nin arkasına göz attı ve yine konuyu değiştirdi. "Hala Verlaine'da mı çalışıyorsun?"

Leslie başını çevirip arkaya baktı. Kimse yoktu. "Elbette. Garsonluk yapmam babamı çıldırtıyor ama bilirsin, eve geç döndüğümde her zaman bir bahanem oluyor." Leslie çalışmak zorunda olduğunu itiraf etmedi. Ya da babasının, onun para kazanmak için ne yaptığı konusunda hiçbir fikri olmadığından bahsetmedi. Babasının, faturaların kızı tarafından ödendiğinin farkında olup olmadığını bile bilmiyordu. Ren'in ödediğini düşünüyordu belki. Gerçi, Ren'in uyuşturucu sattığını farkettiğini de zannetmiyordu. *Ya da beni sattığını*, diye geçirdi içinden Leslie. Paradan, evden ve Ren'den bahsetmek istemediği için konuyu değiştirmeye karar verdi. Yüzünde şeytani bir sırıtişla kolunu Aislinn'in beline doladı ve arkadaşlarıyla konuştuğunda yüzüne yerleştirdiği ılımlı ifadeyle kıza baktı.

“Haydi Keenan’ın seksi amcasından bahsedelim. Onunla ilgili ne biliyorsun? Sevgilisi var mı?”

“Niall mı? O yalnızca... Sevgilisi yok, ama...” Aislinn duraksadı. “Onunla olmak istemezsin. Ondan daha hoş... Demek istediğim, daha iyi birilerini...”

“Bundan şüpheliyim tatlım. Sürekli Seth’e bakmaktan senin görme yeteneğin bulanıklaşmış.” Leslie, Aislinn’in koluna vurdu. “Niall kesinlikle süper bir tip.”

Onun yüzü de en az Keenan’inki kadar güzeldi ama farklıydı. Niall’in yüzünün bir karakteri vardı. Şakağından ağzının kenarına doğru uzanan yara izi ve bu iz konusunda hiç de utanmaç davranmaması ona güçlü bir hava kazandırıyordu. Saçları kısa kesilmiş olduğu için çenesinin yapısının güzelliği ortaya çıkıyordu ve vücudu... Muhteşemdi. Yapılı ve uzundu, doğduğundan beri kayıp savaş sanatlarıyla ilgileniyormuş gibi akıcı bir şekilde hareket ediyordu. Niall ortalıktayken insanların Keenan’a dikkat etmelerini Leslie bir türlü çözemiyordu. Olağandışı yeşil gözleri, mükemmel vücudu ve sarı saçlarıyla Keenan çekiciydi. Hatta muhteşemdi. Ama her zaman Leslie’nin, adamın kaba saba olduğunu düşünmesine yol açan bir şekilde hareket ederdi. Kızı korkutuyordu. Diğer taraftan Niall olgun ve tatlıydı –hem de Keenan’ın kesinlikle olmadığı bir şekilde.

Leslie arkadaşına baskı yapmayı sürdürdü. “Demek bir ilişkisi yok...”

“İlişkilerden uzak durmayı tercih ediyor.” Aislinn alçak sesle devam etti. “Zaten senin için çok yaşlı.”

Leslie şimdilik konuyu kapamanın doğru olacağına karar verdi. Her ne kadar Aislinn zamanının çoğunu Keenan’la *çık-*

mayarak geçiriyor olsa da, okul arkadaşlarını Keenan'ın çevresindekilerden olabildiğince uzak tutardı. Bir araya geldikleri zamanlarda da Aislinn asla Leslie'yi yalnız bırakmıyor, onun Keenan'ın çevresindeki hiç kimseyle konuşmasına fırsat tanımıyordu. Özellikle de Niall'la. Leslie bir an için eğer Aislinn kendisini uzak tutmaya çalışıyor olmasa Niall'la bu kadar ilgilenip ilgilenmeyeceğini merak etti. Aislinn ne kadar araya girmeyi denerse Leslie, Niall'a yaklaşmayı o kadar çok istiyordu. İnsanın ağzının suyunu akıtan, yaşça olgun bir erkekti ve görünüşte hiçbir kötü alışkanlığı yoktu. Üstelik bir anlamda yaksak bölgeydi. Nasıl olur da çekici olmazdı?

Ama Aislinn'in hayatında hem Seth hem Keenan vardı ve belki de bu yüzden anlamıyordu. *Ya da belki başkasının bilmediği şeyler biliyordu.* Leslie bu düşüncüyü zihninden uzaklaştırdı. Eğer Aislinn'in Niall'ın uygun olmadığını düşünmek için geçerli nedenleri olsaydı onları çoktan söylerdi. Hayatları sırlarla dolmuş olsa da hala yakın arkadaşlıklar.

"Les!" Rianne her zamanki abartılı hareketleriyle kalabalığın arasından geçti. "Tatlılarım bugün nasıllar?"

"Her zamanki gibi..." Dolaplarına ilerledikleri sırada Leslie, Rianne'in koluna girdi. Rianne'in etrafta olmasının en güzel tarafı ciddi konuların açılmayacağını bilmektir.

"Bugün sana okula kadar eşlik etme görevinde sıra kimdeydi?" Rianne bu söz üzerine hemen kızaran Aislinn'e bakarak sırıttı.

"Bugün Seth yoktu. Seksi yaralı amca ve sarışın huysuz gelmişlerdi." Leslie, Aislinn'e göz kırptı ve her şey normalmiş gibi görünen o kısa anın tadını çıkardı. Rianne her zaman her şe-

yin normal olduğu yanılsamasını beraberinde getirirdi ve Leslie bunun için kıza minnettardı. Aislinn'in dolabının önünde durdular. "Sevgili arkadaşımız bana ne zaman hep birlikte dans etmeye gideceğimizi söylemek üzereydi," diye ekledi Leslie.

"Hayır, ben..." diye söze başladı Aislinn.

"Er ya da geç zenginliğini bizimle paylaşman gerekecek Ash. Kendimizi dışlanmış hissediyoruz. Zayıf düştük." Rianne iç çekip Leslie'nin üzerine yığıldı. "Neredeyse bayılacağım."

Bir an için Leslie, Aislinn'in yüzünde dolaşan özlem ifadesini gördü. Ama hemen sonra Aislinn kızın kendisine baktığını farketti.

Aislinn'in yüzünde kayıtsız bir ifade belirdi. "Bazen sadece... Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Rianne karşılık vermek için ağzını açıtıysa da Leslie başını salladı. "Bizē bir saniye ver, Ree. Sana yetişirim."

Rianne gittikten sonra Leslie bakışlarını Aislinn'in gözlerine dikti. "Bunu yapmamamızı dilerdim..." Eliyle aralarını işaret etti.

"Ne demek istiyorsun?" Aislinn birden o kadar hareketsizleşti ve sessizleşti ki çevrelerindeki koridoru kaplayan gürültüler bile ortadan kaybolmuş gibi geldi.

"Yalan söylemeyi." Leslie iç çekti. "Gerçekten arkadaş olduğumuz zamanları özledim, Ash. Hayatına müdahale etmek gibi bir niyetim yok ama yeniden doğru düzgün arkadaş olmak hoş olurdu. Seni özliyorum."

"Yalan söylemiyorum. Ben... Yalan söyleyemem." Bir an için sanki Leslie'nin arkasında duran birine bakıyor, aslında onunla konuşuyor gibiydi.

Leslie arkasında birinin durup durmadığına bakmak için başını çevirmedi. “Dürüst de davranmıyorsun. Eğer etrafında olmamı istemiyorsan...” Omuz silkti. “Her neyse.”

Aislinn kızı kolundan yakalayıp yanına çekti. Kurtulmayı denese de Leslie kızıdan uzaklaşamadı. Koridordan geçen bir serseri onları süzdü. “Lezbolar.”

Leslie oğlana esaslı bir yumruk atma isteğiyle sorun yaratmama arzusu arasında kalarak gerildi.

Zil çaldı. Dolap kapılarının çarpma sesleri duyuldu. Sonunda Aislinn yeniden konuştu. “Kırıldığını görmek istemiyorum. Ortada... İnsanlar ve şeyler... Ve...”

“Tatlım, bundan kötü olduklarını zannetmiyorum.” Hayatında neler olduğunu açıklama arzusunu bastırarak kendini durdurdu. Yüksek sesle neler olduğunu söylemeye cesaret edemezdi. Kolunu salladı. “Kolumu bırakır mısın? Derse gitmeden önce dolabıma uğramam gerekiyor.”

Aislinn kızın kolunu bıraktı ve Leslie başka sorularla karşılaşmamak için oradan hızla kaçtı. *Neler olduğundan bahsetmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Hiçbir işe yaramaz.* Ama bazı zamanlar yapmayı en çok istediği şey buydu, birine söylemek. Ne var ki diğer zamanlarda tek istediği bu korkunç duyguları hissetmemek, kendinden kaçmak, acının, korkunun ve çirkinliğin olmadığı bir yere gitmekti.

İKİNCİ BÖLÜM

OKULDAN SONRA LESLIE, AISLINN VE RIANNE ONU YAKALAMADAN dışarı çıktı. Boş saatini kütüphanede dövmenin tarihini okuyarak geçirmişti. Vücudu işaretlemenin yüzlerce yıllık geleneği ilgisini çekiyordu. İnsanların dövme yaptırmalarının nedenleri -totem olarak seçilmiş hayvanın doğasını sahiplenmekten hayatın önemli anlarını simgelemeye ya da suçluları işaretlemeye kadar- kızı büyülüyordu. Daha da önemlisi bu gerekçelerin çoğu Leslie için de geçerliydi.

Raptiyeler ve İğneler'in kapısından içeri girdiğinde kapının üzerindeki çan çaldı. Tavşan, omzunun üzerinden kimin içeri girdiğine baktı. "Birazdan yanına gelirim," diye seslendi. Karşısında duran adam bir şeyler söylerken Tavşan elini beyaz-mavi boyalı saçları arasında dalgınlıkla dolaştırdı.

Leslie onu selamlamak için elini kaldırdı ve adamın yanından geçti. Bu hafta piercinglerine dikkati çekecek şekilde keçi-

sakalı uzatmıştı. Alt dudacağının aşağısında kalan metal parçası çok dikkat çekiciydi. Any ve Tish onu dükkana getirdiklerinde Leslie'nin dikkatini ilk çeken yine o piercing olmuştu. Daha bir hafta geçmeden ilk piercingini yaptırmış -bluzunun altında saklıydı- ve kendini dükkanda vakit öldürürken bulmuştu.

Burada kendini güvende hissediyordu. Bishop Lisesi'nden uzakta, babasının tatsız sarhoşluğundan uzakta, Ren'in haftanın uyuşturucusundan eve getirdiği her ne süprüntü varsa onlardan uzaktaydı. Raptiyeler ve İğneler'de Leslie güvencedeydi, sakindi, rahattı. Hem de başka hiçbir yerde olmadığı kadar.

"Evet, her zaman yeni iğne kullanıyorum," diye karşılık verdi Tavşan yeni müşterisine.

Leslie dükkanda dolaştı ve şarkıların aralarında oluşan sessizliklerde Tavşan'ın yorumlarını dinledi. "Hastanelerdekiyle aynı sterilize etme sistemini kullanıyoruz."

Adamın bakışları duvardaki desenler üzerinde dolaştı ama dövme yaptırmak için orada olmadığı belliydi. Gergindi, kaçmaya hazırdı, gözleri kocaman açılmıştı. Duruşundan ne kadar tedirgin olduğunu belli ediyordu, kollarını kavuşturmuş, vücudunu kendi içine kapamıştı. Her gün pek çok kişi dükkana uğrasa da sadece birkaç tanesi vücutlarına sanat eseri desenlerden yaptırmak için para öderdi. Adam onlardan biri değildi.

"Birkaç sorum var," diye seslendi Tavşan'a.

Kıza minnettarlıkla gülümseyen Tavşan adamdan izin istedi. "Eğer bakınmak isterseniz..."

Leslie dükkanın uzak ucundaki duvarın dibine yürüdü ve satın alınıp insanların üzerine işlenebilecek desenlere göz attı. Çiçekler ve haçlar, kabile şemaları ve geometrik tasarımlar...

Çoğu çok güzeldi ama Leslie ne kadar uzun süre onlara bakarsa baksın hiçbirini gözüne doğru görünmüyordu. Diğer odalardaki desenlerin tarzları daha az çekiciydi. Eski moda kadın figürleri, iskeletler, çizgi karakterler, sloganlar ve hayvanlar.

Tavşan arkasında belirdiğinde Leslie gerilmedi, köşeye sıkışmamak için arkasına dönmeye ihtiyaç duymadı. *Tavşan*'dı. Tavşan güvenliydi.

"Orada yeni hiçbir şey yok, Les," dedi adam.

"Biliyorum." Duvarda asılı olan postere göz attı. Desenlerden biri yarı insan yarı bitki bir kadının çevresine dolanan yeşil sarmaşıktı. Kadın boğazlanıyormuş gibi görünse de gülümsüyordu. *Aptalca*. Leslie bakışlarını diğer desenlere kaydırdı. Altlarında açıklamaların yer aldığı karanlık semboller. *Benim tarzım değil*.

Tavşan bir kakhaha attı, sigara içenlere özgü buğulu bir kakhaha. Oysa sigara içmezdi ve hiçbir zaman içmediğini iddia ederdi.

"Geçtiğimiz aylarda burada ne kadar çok vakit geçirdiğin düşünülecek olursa şimdiye kadar aradığını bulmuş olmalıydın."

Leslie arkasına dönüp Tavşan'la yüzleşti. "Öyleyse benim için yeni bir tasarım yap. Artık hazırım Tavşan. Bunu yapmak istiyorum."

Dükkanın diğer tarafındaki müstakbel müşteri camekandaki yüzüklere bakmak için duraksadı.

Tavşan rahatsız bir tavırla omuz silkti. "Sana söyledim. Özel bir tasarım istiyorsan bana bir fikirle gelmelisin. Herhangi bir şey. Hiçbir dayanağım olmadan tasarım yapamam."

Yeni müşteri dükkandan çıkarken kapının üzerinde asılı çan şingirdadı.

“Öyleyse bir fikir bulmama yardım et. Lütfen? Ailemin imzaladığı izin formu haftalardır sende.” Bu sefer geri çekilmeyecekti. Dövme yaptırmak doğru geliyordu, sanki hayatını yeniden düzene sokacak, ilerlemesine yardım edecekti. Bu, *kendi* vücuduydu, ona aitti, izni olmaksızın ona neler yapılmış olursa olsun... Bedeni üzerinde yeniden hak iddia etmek, onu sahiplenmek, ona sahip olduğunu kendine ispatlamak istiyordu. Her şeyin sihirli bir şekilde yoluna girmeyeceğini bilse de, kendi kimliğini vücuduna yazmak, hayatını geri kazanmak adına yapabileceği en basit şeydi. Eyleme geçmenin içinde gizli bir güç vardı bazen. Kimi zaman kelimelerin içinde gizli bir güç. Hissettiklerini uygun şekilde temsil edecek bir desen bulmak istiyordu, değişmekteki kararlılığının delili olarak tenine kazıtabileceği bir şey.

“Tavşan? Buna ihtiyacım var. Bana düşünmemi söyledin. Düşündüm. İhtiyacım olan...” Sokağa, önlerinden geçip giden insanlara baktı. O gün evine gelen... o adamların hala orada olup olmadıklarını merak etti.

Onları tanıması mümkün değildi çünkü Ren kızı onlara vermeden önce onu uyuşturmuştu. Bakışlarını yeniden Tavşan’a kaydırdı ve hissizleşmiş gibi, daha önce Aislinn’e söyleyemediği şeyi ona söyledi: “Değişmek istiyorum Tavşan. Boğuluyorum. Bir şeye ihtiyacım var yoksa bu psikolojiden çıkmayı başaramayacağım. Belki dövme aradığım yanıt değil ama şu an için elimden gelen bu kadar... Buna ihtiyacım var. Bana yardım edecek misin?”

Adam yüzünde garip bir tereddüt ifadesiyle duraksadı. “Peşini bırak bu işin.”

Köşede duran Ani ve Tish el sallayıp müzik setinin başına geçtiler. Şarkı karanlık bir havaya büründü, ağır basgitar solo-ları ve karanlık sözler. Ritim o kadar güçlendi ki Leslie bateris-tin vuruşlarını hissedebiliyordu.

“Ani!” Tavşan, kızkardeşine ters bir bakış attı.

“Dükkan şimdi bomboş.” Ani kalçasını devirip ağabeyinin bakışlarına karşılık verdi. Tavşan ne kadar huysuz davranırsa davranсын kız asla geri adım atmazdı. Gerçi adamın ona asla zarar vermeyeceğini onları hiç tanımasanız bile hemen anlardınız. Kızkardeşlerine dünyadaki en değerli şeyler onlarmış gibi davranırdı. Leslie’nin adamla ilgili rahatlatıcı olduğunu düşündüğü şeylerden biri de buydu. Ailelerine iyi davranan erkekler güven verici ve iyiydi. Leslie’nin babası ve ağabeyi gibilerse tam tersi.

Tavşan hiçbir şey söylemeden birkaç saniye Leslie’ye baktı. “Senin ihtiyacın olan hızlı çözümler değil. Kaçtığın şeyle yüzleşmen gerekiyor.”

“Lütfen. Bunu istiyorum.” Kızın gözleri yaşlarla doldu. Tavşan tatsız bir şeyler olduğundan zaten şüpheleniyordu ve kızın nutuk dinlemeye niyeti yoktu. Leslie kelimelerle tarif edemediği bir şeyi istiyordu. Huzur, hissizlik, herhangi bir şey. Adama bakıp onu neyin ikna edeceğini çözmeyi denedi, neden kendisine yardım etmediğini anlamaya çalıştı. Tek söyleyebildiği “Lütfen, Tavşan?” oldu.

Adam o zaman uzaklara bakıp kıza kendisini takip etmesini işaret etti. Ofisine giden kısa koridoru geçtiler. Tavşan kili-di açık kızı küçük odaya aldı.

Leslie içeri girmeden önce kapının önünde duraksadı, çok rahat değildi ama hala her şey yolundaydı. Girdikleri odanın içi tıka basa doluydu. Koyu renk ahşap bir masa ve dosyalarla dolu iki dolap arka duvarı kaplıyordu. Çeşitli sanatçıların tasarımları ve dergiler sağ taraftaki duvarın dibine dizilmişlerdi. Üçüncü duvarın dibindeyse iki yazıcı, bir tarayıcı, bir projeksiyon cihazı ve üzerlerinde etiket olmayan kavanozlar vardı.

Adam cebinden başka bir anahtar çıkarıp masanın çekmecelerinden birini açtı. Hiçbir şey söylemeden kapağına yabancı kelimeler kazınmış, ince, kahverengi bir kitap çıkardı. Ardından iskemlesine oturup kızı korkutacak kadar uzun süre ona baktı. O anda Leslie'nin adamla ilgili bütün düşünceleri silikleşti ve aslında hiç de güvenilir olmadığını hissetti.

Karşındaki Tavşan.

Leslie korktuğu için kendinden utandı. Tavşan hiç sahip olmadığı ağabeyi gibiydi, gerçek bir arkadaş. Kıza saygı göstermek dışında hiçbir şey yapmamıştı.

Masanın yanına gidip üzerine oturduğunda adam başını kaldırıp kızın gözlerine baktı. "Ne arıyorsun?"

Yeterince uzun süre konuştuklarından, Leslie, adamın ne tür bir resim istediğini sormadığını biliyordu. Neyi simgelemesini istediğini soruyordu. Gerçek bir dövmede önemli olan desenin kendisi değil, ne anlama geldiğiydi.

"Güvende olmak, korku veya acı olmaması." Konuşurken adama bakamamış olsa da sonunda söylemişti. Bu kadarı yeterli olmalıydı.

Tavşan kitabın ortalarındaki bir bölümü açıp kızın kucağına bıraktı. "İşte. Bunlar benim tasarımlarım. Hepsi özeldir.

Bir bakıma... Bir bakıma değişimin sembolü oldukları söylenebilir. Eğer ihtiyacın olan buradaysa... Sadece... Neyse, bunlardan biri aradığın desenmiş gibi geliyor mu?”

Sayfanın üzeri desenlerle doluydu. Baştan çıkarıcı Kelt sembolleri, dikenli çalılardan arkasından bakan gözler, grotesk vücutlar, lanetli gülümsemeler, uzun süre bakılamayacak kadar gerçekçi görünümlü hayvanlar, kızın bakar bakmaz gözlerini kaçırma ihtiyacı duyduğu semboller... Baş döndürücü, baştan çıkarıcı ve iticiydiler ama desenlerden bir tanesi kızın tüylerinin diken diken olmasına yol açtı. Gölgeleeri andıran kanatlarla çevrelenmiş siyah-gri dantelin arkasından bakan kapkara gözler. Desenin tam ortasında kaos yıldızı vardı. Merkezden çıkan sekiz okun dördü diğerlerinden kalın, dikenli bir haçın hatları gibiydi.

Benim. Düşünce, ihtiyaç, tepki güçten düşürücüydü. Kızın midesi düğümlendi. Önce bakışlarını kaçırıp sonra kendini yeniden şekle bakmaya zorladı. Diğer dövmelere de baktı ama dikkati sürekli o desene kayıyordu. *Aradığım bu.* Bir an için ışığın oyunuyla olsa gerek desendeki gözler kıza göz kırptılar. Parmaklarını sayfanın üzerinde dolaştırdı, üzerini kaplayan yumuşak plastiği hissetti, o kanatların kendisini sarmalamasının nasıl hissettireceğini hayal etti –aynı anda hem tuzağa düşmüş hem kadife bir örtüye sarılmış gibi. Tavşan’a baktı. “İşte. Bunu istiyorum.”

Tavşan’ın yüzünde garip bir dizi ifade dolaştı, sanki şaşırmalı mı, memnun mu olmalı yoksa dehşete mi düşmeli bilmiyordu. Kitabı alıp kapadı. “Neden birkaç gün düşünmüyorsun.”

“Hayır.”

Kız adamın bileğini yakaladı. “Eminim. Çoktan hazırım ve bu desen... Eğer duvarda olsaydı çoktan yaptırmış olurum.” Ürperdi, kendisinden başka hiç kimsenin o dövmeyle sahip olması fikrinden hoşlanmamıştı. Desen ona aitti. Biliyordu. Ruhunun derinliklerinde hissediyordu. “Lütfen.”

“O, tek seferlik bir dövme. Sen onu yaptıracak olursan başka hiç kimse yaptıramaz ama,” kızın arkasındaki duvara baktı, “seni değiştirecektir, her şeyi değiştirecektir.”

“Bütün dövmeler insanı değiştirir.” Neler hissettiğinin se-sinden belli olmaması için çabaladı ama adamın tereddüdü kızı hayalkırıklığına uğratmıştı. Haftalardır kızı oyalıyordu. Karşısındaki, onun dövmesiydi, aradığını bulmuştu ve dokunabileceği kadar yakındaydı.

Bilinçli bir şekilde kızın bakışlarından kaçınan Tavşan, kitabı çekmeceye koydu. “Aradığın şeyler... Aradığın değişim... İstedığinin kesinlikle bu olduğundan emin olmalısın.”

“Öyleyim.” Adamın kendisine bakmasını sağlamaya çalıştı, yüzüne iyice yaklaşabilmek için eğildi.

Ani başını kapıdan uzattı. “Seçtin mi?”

Tavşan onu görmezden geldi. “Onu seçtiğinde ne düşündüğünü söyle. Seni çağıran başka dövmeler var mıydı?”

Leslie başını salladı. “Hayır. Sadece o. Onu istiyorum. Hemen. Şimdi.”

Gerçekten öyle hissediyordu. Kendisini yemeklerle dolu bir masaya bakan, daha önce hiç yemek yememiş biri gibi hissediyordu. İçinde acilen doyurmayı istediği bir açlık vardı.

Adam uzun uzun süzdükten sonra kızı kollarına alıp hafifçe sarıldı. “Öyle olsun.”

Leslie, Ani'ye döndü. "Mükemmel. Ortasında kaos yıldızı var ve muhteşem gözler. Gölgeleeri andıran kanatlar."

Ani başını sallayarak kızın söylediklerini onaylayan Tavşan'a baktıktan sonra ısıklık çaldı. "Düşündüğümünden güçlüymüşsün. Tish duyana kadar bekle." Dışarı çıkıp kardeşine seslendi. "Tish? Leslie'nin hangisini seçtiğini tahmin et."

"Dalga mı geçiyorsun?" Tish'in çığlığı Tavşan'ın gözlerini kapamasına yol açtı.

Leslie başını sallayarak Tavşan'a baktı. "Dövmec dükkanında yaşayan insanlar için bile fazlasıyla garip olduğunuzu biliyor musunuz?"

Tavşan yorum yapmak yerine sevecen bir tavırla kendi kız-kardeşlerine yaptığı gibi kızın saçlarını geriye doğru okşadı. "Bu dövmeyi yapmak için gereken doğru mürekkebi bulmam birkaç gün sürer. Bu arada fikrini değiştirebilirsin."

"Değiştirmeyeceğim." İçten içe aynı Tish gibi çığlık atmak istiyordu. Yakında ona sahip olacaktı, mükemmel dövmeyle. "Haydi fiyatı konuşalım."

Niall, Leslie'nin Raptiyeler ve İğneler'den çıkışını izledi. Kız şehri geçtiği sırada kararlı adımlarla, omuzları dik yürüyordu. Genç adam kızın içinde saklı korkuları bildiği için bunun garip olduğunu düşündü. Bugün, kızın özgüveni neredeyse gerçektir.

Leslie'nin dövme dükkanında geçirdiği süre boyunca dibinde durduğu kızıl tuğlalı duvardan uzaklaşıp ona yaklaştı. Kız sokaktaki gölgelere bakmak için duraksadığında Niall parmaklarıyla kızın yanağına dökülen saçları okşadı. Leslie'nin, neredeyse Niall'inki kadar kahverengi olan saçları, arkasında top-

layabileceği kadar uzun ya da dağınık bırakabileceği kadar kısa değildi. Baştan çıkarıcı bir havası vardı.

Tıpkı Leslie'nin kendi gibi.

Parmakları kızın yanağına yaklaştıysa da dokunmadı. İrkilmesini istemiyordu. Teninin kokusunu alabilecek kadar yaklaştı. İşe gitmeden önce üzerinde lavanta kokusu vardı, parfüm değil. Son zamanlarda kullandığı şampuanın kokusu. “Dışarıda tek başına ne yapıyorsun? Daha akıllı davranman gerekir.”

Leslie karşılık vermedi. Asla vermezdi. Ölümlüler onları görmüyordu, onları duymuyordu. Özellikle de Yaz Kraliçesi'nin perilerden haberdar olmamaları gerektiği konusunda ısrarcı davranıldığı ölümlüler.

Sonunda kralın talebiyle Niall, Leslie'yi koruma görevinin bazı vardiyalarını üstlenmişti. Leslie farkında olmadan onun yanında yürüyor ve görünür olduğu zamanlarda yapamayacağı şekilde onunla konuşuyordu. Ölümlü kızın ona bakışında etkileyici bir yan vardı, kendini hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordu, sanki kişiliği nedeniyle çekiciydi. Yaz Sarayı'ndaki rolü sayesinde değil. Kızın bakışları, doğrusunu söylemek gerekirse, ateşliydi.

Kraliçe istememiş olsa bile Niall, Leslie'yi güvende tutmak isterdi. Ama Aislinn bir emir vermişti. Leslie'nin aksine Aislinn ölümlüyken peri dünyasının çirkinliklerini görmüştü. Yaz Kraliçesi olduğundan beri, göreve kendisi gibi yeni gelen Kış Kraliçesi'yle birlikte sıfırdan bir denge kurmaya çalışıyordu. Ölümlü arkadaşlarını güvende tutmak için çok zamanı yoktu ama ölümlülerin güvenliğini sağlamak için perilere emir verecek gücü vardı. Böyle bir görev normalde, saray danışmanla-

rından biri tarafından halledilmezdi ama Niall yüzyıllardır Yaz Kralı'nın ailesi olmuştu. Bir danışmandan çok daha fazlasıydı. Keenan, Aislinn'in en yakın arkadaşları güvendiği bir peri tarafından korunacak olurlarsa daha iyi hissedeceğini söylemişti.

Başlangıçta yalnız birkaç vardiya üstlenen Niall gittikçe daha fazla görev almaya başladı. Kızı izlemekten hoşlanıyordu. Aislinn'in diğer arkadaşlarına karşı öyle davranmıyordu ama diğerleri Leslie gibi onu büyülemiyordu. Genç kız hem kırılgan hem cesurdu, hem öfkeliydi hem de korkmuştu. Bir zamanlar, oynamak için insanları topladığı dönemde kız karşı konulmaz olurdu. Ama Niall artık arzularına karşı koyacak kadar güçlüydü.

Daha iyi biriyim.

Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırıp Leslie'nin kalçalarını sallayarak cesurca -ve budalaca- Huntsdale sokaklarında yürüyüşünü izledi. Belki evi güvenli bir yer olsa oraya dönerdi. Ama değildi. Kızın evinin önündeki kaldırımda nöbet tuttuğu ilk gece Niall bu durumu farketmişti. Kızın sarhoş babasını ve serseri kardeşini duymuştu. Evi dışarıdan çekici görünbilirdi ama bu bir yalandı.

Hayatının çoğu gibi.

Kızın topuksuz ayakkabılı ayaklarını, çıplak baldırlarını ve uzun bacaklarını süzdü. Yüzyıllar sürmüş gibi gelen sert soğukların ardından bu yıl yazın beklenmedik bir şekilde erken başlaması ölümlüleri, tenlerini ortaya çıkaracak kıyafetler giymeye itmişti. Leslie'ye baktığı sırada Niall durumdan hiç de şikayetçi değildi. "En azından bu gece düzgün ayakkabıların var. Önceki gece o sivri topuklu küçük şeylerle işe gittiğinde gözle-

rime inanmadım.” Başını salladı. “Ama hoştular. Şey, gerçekten, bileklerinin görünüşünü sevdim.”

Kız sahte gülümsemesini takınıp müşterilerle flört edeceği restorana yöneldi. Niall onu kapıya kadar takip etti ama içeri girmedii. Dışarıda bekleyip içeri girip çıkan vücutları izledi, kıza zarar vermeyeceklerinden emin oldu. Her günkü rutin buydu.

Bazen, kız, aslında kim olduğunu bilse, onu gerçek haliyle görse, neler olacağını hayal etmek için kendine izin verirdi. Eğer yaralarının boyutlarını görebiliyor olsa kızın gözleri korkuyla açılır mıydı?

Yaz Sarayı’na katılmadan önce yaptığı korkunç şeyleri kızın yüzü tiksintiyle buruşur muydu? Neden saçlarını kırpık kırpık yaptığını sorar mıydı? Ve soracak olsa adam bu soruların herhangi birine yanıt verebilir miydi?

“Benden kaçır mıydın?” diye sordu alçak sesle, ölümlü bir kızın peşinde koşma düşüncesinin kalbini hızlandırdığı gerçeğinden nefret ederek.

Bir grup genç adam arabalarından ona seslendiklerinde Leslie duraksadı. Aralarından biri pencereden sarkmıştı, kendisini erkek yapan buymuş gibi tüm kabalığını sergiliyordu. Niall kızın, gençlerin söylediklerini duyabildiğinden şüpheliydi. Arabadan yükselen müzik, sesleri anlaşılmaz kılacak kadar yüksekti. Ama kızın, karşısındaki tehdidi hissetmek için kelimelere ihtiyacı yoktu. Leslie gerildi.

Araba, arkasında geçip giden bir fırtına gibi bir gürültü bırakarak hızla uzaklaştı.

Niall kızın kulağına eğildi. “Onlar sadece çocuk Leslie. Kendine gel. Onlara aldırmmamalısn.”

Kızın iç çekişı o kadar yumuşıktı ki, çok yakınında duruyor olmasa Niall'ın bunu farketmesi imkansız olurdu. Leslie'nin omuzları biraz gevşedi ama yüzündeki üzgün ifade değişmedi. O ifade hiçbir zaman kaybolmuyordu. Yaptığı makyaj gözlerinin altındaki gölgeleri saklamıyordu. Bluzunun uzun kolları ağabeyinin önceki gün attığı öfkeli yumrukların yarattığı morlukları saklamıyordu.

Eğer müdahale edebilseydi...

Ama edemezdi. Onun hayatına, evine giremezdi. Bunu yapması yasaktı. Tek yapabileceği kıza kelimelerini sunmaktı –duyamayacağı kelimeleri. “Yüzündeki gülümsemeyi çalmak isteyen kim olursa olsun onu durdururdum. Eğer bunu yapmama izin verilseydi,” dedi Leslie'ye.

Leslie bir elini kalçasına yaslayıp Raptiyeler ve İğneler dükkanının olduğu yöne belli belirsiz bir bakış attı. Kendi kendine, dövme dükkanından çıkarkenki gibi gülümsedi.

“Ah, demek sonunda güzelim tenini süslemeye karar verdin. Ne olacak? Çiçekler? Güneş?” Niall'ın bakışları kızın omurgasında dolaştı.

Kız duraksadı. Restorana varmışlardı. Omuzları yeniden gerildi.

Niall onu rahatlatmak istedi ama bunun yerine her gecekyle aynı sözü verdi. “Seni burada bekleyeceğim.”

Leslie'nin karşılık vermesini diledi, işten sonra onu arayacağını söylemesini. Ama kız karşılık vermedi.

Böylesi daha iyi. Niall böylesinin daha iyi olduğunu biliyor ama bu durumdan hoşlanmıyordu. O uzun zamandır Yaz Sarayı'nın bir üyesiydi, asıl görevinin unutulmasına yetecek

kadar uzun zamandır. Ama Leslie'yi izlerken, onun canlılığını, tutkusunu... Eskiden, başına buyruk bir periyken ve başka bir adı varken karşılaşmış olsalar, bir an bile tereddüt etmezdi.

“Aislinn’le aynı fikirdeyiz, seni güvende tutmak istiyorum,” diye fısıldadı kızın kulağına. Leslie’nin yumuşacık saçları adamın yüzüne sürtündü. “Seni koruyacağım, hem onlardan hem de kendimden.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

IRIAL HİÇ KONUŞMADAN DURDU. PERİLERİNDEN BİRİ AYAKLARININ dibinde ölü yatıyordu. Peri Guin o kadar sık ölümlü kılığında dolayıyordu ki öldükten sonra bile bu görünüşün bir kısmı hala üzerinde kalmıştı. Yüzünün bir kısmı ölümlüler gibiydi. Diğer kısmıysa muhteşem bir şekilde parılıyordu. Kızın üzerinde dar kesim, mavi kot vardı ve bluzu yok denecek kadar kısaydı. Kumaş parçası kana bulanmıştı. Onun kanına. Peri kanına. Damlalar hala kirli zemine akıyordu.

“Neden? Bu neden oldu, *a Ghra?*” Irial yere eğilip kadının kanlı saçlarını yüzünden çekti. Etrafında şişeler, sigara izmaritleri ve kullanılmış iğneler vardı. Bunların hiçbirisi adamı eskisi kadar rahatsız etmiyordu. Burası zorlu bir yerdi, ölümlüler bölgelerini belirlemek için kavga etmeye başladıklarında etrafları daha da büyük bir şiddet dalgası kaplamıştı. Adamı asıl rahatsız eden, bir ölümlünün kurşununun kendi halkından birini almış

olmasıydı. Kasıtlı olması mümkün değildi ama nasıl ve neden olduğu durumu değıştirmezdı. Kız yine de ölmüştü. Arkasında onu çağırın uzun boylu bitki perisi duruyordu. “Ne yapacağız?” Kadın konuşurken ellerini çırpıyor, ağlamak için duyduğu doğal içgüdüye karşı koymaya çalışıyor. Uzun süre karşı koyamazdı ama Irial’ın henüz ona verebileceğı bir yanıt yoktu.

Irial boş kovani alıp parmaklarının arasında çevirdi. Piriñ perilere zarar vermezdi. Bu nedenle, geldiğinde ölü perinin vücudundan çıkardığı kurşun parçasının da vermemesi gerekirdi. Ama vermişti. Basit, ölümlüleri özgü bir kurşun kadını öldürmüştü.

“Irial?” Bitki perisi kanayana kadar dudağını ısırıldığı için şimdi bir damla kan çenesine doğru akıyor.

“Sıradan kurşunlar,” diye mırıldandı Irial, metali parmaklarının arasında çevirirken.

Ölümlülerin birbirlerine ateş edip durdukları bunca yıl içerisinde bir kere bile kendi halkından birinin bu yüzden öldüğünü görmemişti. Evet, vuruldukları olmuştu ama iyileşmişlerdi. Ölümlülerin onlarda açabileceğı bütün yaralar her zaman iyileşirdi –çelik veya demirle açılan derin yaralar hariçindeki her şey.

“Eve gidip yas tutabilirsin. Diğerleri sana geldiklerinde bu bölgenin şimdilik yasak olduğunu söyle.” Irial bu sözlerin ardından kanlar içindeki periyi kollarına alıp uzaklaştı ve koşarken ağlamaya başlayan bitki perisini tek başına bıraktı. Perinin çığlıkları diğerlerini çağıracaktı, artık yaralanabilir olan Kara Saray’ın perilerini. Bir ölümlünün kurşunuyla ölen perinin korkunç hikayesini duyacaklardı.

Irial'ın sağ kolu Gabriel dakikalar sonra yanına geldiğinde Irial'ın kanatlarının gölgesi sokağa yayılmıştı. Mürekkep siyahı gözyaşları Guin'in vücuduna dökülüp hala üzerinde olan büyüü temizledi.

"Yaz Sarayı'nın artan gücünün getirdiği tehlikelerle savaşmak için yeterince bekledim," dedi.

"Gereğinden uzun bekledin," dedi Gabriel. "Beklemeyi sürdürürsen onların kurallarıyla savaşmak zorunda kalacağız Iri."

Kendisinden öncekiler gibi Gabriel de -doğumla kazanılmış bir isim değildi, rütbesini gösteriyordu- her zaman aceleci şeyler söylerdi. Av köpeklerinin başı olan adamın değersiz özelliklerinden biriydi bu.

"Saraylar arasında savaş çıkarmak istemiyorum, yalnızca karmaşa." Irial büyü aracılığıyla büyük ölçüde gizlenen peri evlerinden birinin önünde durdu. Perileri için hangi şehirde yaşıyor olurlarsa olsunlar buna benzer evler tutardı. Binaya baktı, Guin'in sarayın yas tutması için yatırılacağı yere. Yakında yaşlı cadı Bananach, Guin'in ölüm haberini alırdı, savaş açlığı çeken perinin bitmek tükenmek bilmeyen saldırılarına başlaması kaçınılmazdı. Irial, Bananach'ı sakinleştirmek için hiç de hevesli değildi. Dişi peri yıllar geçtikçe daha az sabırlı birine dönüşüyor, daha fazla şiddet, daha fazla kan, daha fazla yıkım istiyordu.

"Savaş, sarayımız için uygun çözüm değil," dedi Irial, Gabriel'a olduğu kadar kendine de. "Savaş Bananach'ın planı, benim değil."

"Eğer sizin değilse, hizmetkarlarınızın da değildir." Gabriel uzanıp Guin'in yanağını okşadı. "Guin de bu sözlere katılırdı. Şimdi bile olsa Bananach'ı desteklemezdi."

Üç kara peri evden çıktı, çevrelerinde sanki tenlerinden yayılıyormuş gibi görünen bir sis bulutu vardı. Hiç konuşmadan Guin'in cesedini alıp içeri taşıdılar. Irial, açık kapıdan, eve siyah aynalar asmaya başladıklarını görebiliyordu. Karanlığın hala ortalıktaki bir parçasının vücuda geri döneceğine, bu boş kabuğu yeniden hayata döndürecek kadar güçlü olacağına inanmak istiyorlardı. Guin'in kendini onarmasını ve iyileşmesini umuyorlardı. Öyle olmayacaktı. Kadın çoktan gitmişti.

Irial insanları şehrin sokaklarında görüyordu. Onun bile aşık atamayacağı vahşilikleriyle ortalıkta dolanan pis ölümlüler. *Bu durum değişecek.* "Onları bul, bunu yapanları. Onları öldür."

Gabriel'in kolundaki işaretler arasındaki boşluk, Kara Saray'ın komutanının emrinin ardından yazılarla doldu. Gabriel kralın emirlerini her zaman teninin üzerinde taşırdı -insanları korkutmak ve onların kralın emirleri olduğunu açıkça göstermek için.

"Diğerlerinden Keenan'ın perilerinden bazılarını yas töreni için getirmelerini iste. Donia'nınkileri de." Irial, Kış Sarayı'nın kasvetli perilerini düşünerek sırtıttı. "Hatta bulabilirlerse Sorcha'nın seçkin perilerinden birkaç tane de getirsinler. Onun aristokrat perilerinin başka bir işe yaradıkları yok zaten. Savaş başlatmayacağım ama biraz kavga etmenin zararı olmaz."

Gece olduğunda Irial tahtına oturup yas tutan perilerine baktı. İnliyor, ağlıyor ve çığlık atıyorlardı. Yaşlardan ötürü zeminde kirli bir nehir oluşmuştu, bitki perilerinin bir kısmı hala ağıtlar yakıyordu. Gabriel'in avcıları -insan kılığında, vücutlarında hareket eden dövmeleri ve boyunlarında gümüş zincirleriy-

le- birbirleriyle şakalaşıyordu. Nasıl davranırlarsa davranırsınlar her an her şeye hazırlıklı oldukları belliydi. Jenny Greenteeth ve soydaşları suçlayan gözlerle etrafa bakıyordu. Yalnızca diken perileri sakın görünüyor, diğerlerinin korkularından yararlanıyor, odayı kaplayan panik duygusuyla besleniyordu. Çatışmanın gürültülerinin çoktan duyulmaya başlandığını hepsi biliyordu. Bir perinin ölümü karşısında sıra dışı önlemler alınması kaçınılmazdı. Her zaman bölünmeler olur, isyan söylentileri çıkardı. Sıradan şeylerdi bunlar. Oysa şimdi durum farklıydı, aralarından biri ölmüştü. Koşullar değişmişti.

“Sokaklardan uzaklaşın.” Irial bakışlarını perilerinin arasında dolaştırdı, bu karara katılmadıklarını belli eden işaretleri izledi. Bananach savaş çığlıkları atmaya başladığında kimlerin ona katılacağını kestirmeye çalıştı. “Neden güçsüz düştüğümüzü anlayana kadar sokaklardan uzak durun.”

“Yeni kraliçeyi öldürelim. İkisini de,” diye bağırdı avcılardan biri. “Gerekirse Yaz Kralı’nı da öldürelim.”

Diğer avcılar da bu naraya katıldı. Ly soyundan olanlar kan kırmızısı ellerini coşkuyla ovuşturdular. Jenny’nin soyundan gelenler sırtıp başlarını salladı. Bananach ses çıkarmadan aralarında oturuyordu. Tercihinin ne olduğunu belli etmek için sesini kullanmaya ihtiyacı yoktu. Dişinin tek tutkusu şiddetti. Başını kendine özgü bir şekilde yana devirip karşısındaki manzarayı izlemekten başka hiçbir şey yapmadı. Irial dişiye gülümsedi. Kadın ısıracakmış gibi ağzını açıp kapamakla yetindi. Başka bir hareket yapmadı. İkisi de Bananach’ın, Irial’ın planlarını onaylamadığını biliyorlardı. İkisi de kadının onu zorlayacağını biliyorlardı. *Yine*. Eğer yapabilseydi, Irial’ı

çoktan öldürmüş olurdu ama Kara Saray'ın perileri kralları-
nı öldüremezlerdi.

Gürültüler, Irial'ın sağ kolu Gabriel elini kaldırıp herke-
si susturana kadar devam etti. Oda sessizleştiğinde Gabriel'in
yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi. "Kralınız konuştu. Ona
boyun eğeceksiniz."

Kimse Gabriel'a itiraz etmedi. Yıllar önce Irial'a saygısızlık
ettiği için öz kardeşini doğradığından beri onun iradesine en-
der olarak meydan okunurdu. Eğer Gabriel'in içindeki şiddete
denk ve değişen koşullara uygun politik bir zarafeti de olsaydı
Irial tahtı ona devretmeyi düşünebilirdi.

Yerine geçecek birini aradığı yüzyıllar boyunca Kara Saray'a
liderlik etmeye uygun tek bir peri bulunmuştu ama o peri tah-
tı reddedip başka bir saraya hizmet etmeye gitmişti. Irial dü-
şünceleri zihninden uzaklaştırdı. Hala Kara Saray'dan kendisi
sorumluydu ve olaylar farklı gelişse neler olacağını düşünme-
nin bir yararı yoktu.

"Saraylardan biriyle savaşacak kadar güçlü değiliz, birlikte
çalışan iki üç tanesiyle savaşmamızaysa imkan yok. Aranızdan
hiç kimse, kralın ve yeni Kış Kraliçesi'nin birlikte çalışmaya-
caklarını iddia edebilir mi? Sorcha'nın onların yanında yer al-
mayacağını söyleyebilir mi?" Duraksayıp Bananach'a gülüm-
sedi. "Bana karşı çıkacak kimse var mı? Savaş doğru yol değil."

Ayrıca gerçek bir savaş olması fikrinden hoşlanmadığını ek-
lemeye gerek duymadı. Savaşma arzusu duymaması zayıflık gibi
görülebilirdi ve zayıf bir kral sarayını hizaya getiremezdi. Eğer
tebaasını hepsini birden yok etmeden idare edebilecek birini
bulsa, Irial seve seve tahttan çekilirdi ama Kara Saray'ın lide-

rinin bağımsız perilerin arasından seçilmesinin iyi bir nedeni vardı. Irial gölgelerin verdiği zevkten hoşlanırdı ama gölgele-
rin ışığa ihtiyaçları olduğunu kavıyordu. Sarayının çoğu üyesi
bunu hatırlamakta zorluk çekiyordu –ya da hiçbir zaman öğre-
nememişlerdi. Bunu duymanın hoşlarına gitmeyeceği belliydi.

Kara Saray’ın güçlü duyguları besleyebilecek ve kontrol ede-
bilecek birine ihtiyacı vardı. Korku, şehvet, öfke, açgözlülük ve
benzerleri. Son Kış Kraliçesi’nin zalim hükümdarlığında -yeni
Yaz Kralı gücüne kavuşmadan önce- hava bile zehirli hale dönüş-
müştü. Beira zalim bir kraliçeydi ve kendi perilerine de, önün-
de diz çökmemeye cüret eden diğer perilere de acı çekirtme-
yi severdi. Bu durum her zaman hoş olmasa da, rahatlatıcıydı.

“Ufak karmaşalar yaratmak, karşı koyma gücünü bulmamı-
zı sağlayabilir. Beslenebileceğimiz pek çok peri var.”

Kış perilerinin en sakinini bile rahatsız edecek bir sesle,
Jenny’nin soyundan biri konuştu. “Yani hiçbir şey olmamış
gibi önümüze gelen perilerle mi besleneceğiz? Bence...”

Gabriel kızı susturdu. “Kralımıza boyun eğeceğiz.”

Bananach yeniden ağzını açıp kapadı. Pençemsı tırnakları-
nı masanın üzerine sürttü. “Yani Kara Kral savaşmak istemi-
yor mu? Kendimizi savunmamıza izin vermeyecek mi? Güç-
lenmemize? Daha da güçsüz düşmemizi mi bekleyecek? Bu ol-
dukça... ilginç bir plan.” *Bu kadın artık gerçekten sorun olacak.*

Yeşil dişli bir peri araya girdi. “Eğer savaşırsak belki bazıla-
rımız solup gider ama geri kalanlar... Savaş iyi eğlence demek-
tir, kralım.”

“Hayır,” dedi Irial, Gabriel’in ara sıra vakit geçirdiği Chela’ya
bakarak. “Şimdilik savaşmayacağız. Hiçbirinizin solmasına izin

vermeyeceğim. Bu bir seçenek değil. Başka bir yol bulacağım.” Anlayacakları şekilde onlara açıklayabilmeyi diledi ama anlamazlardı.

“Chela, tatlım? Gelebilir misin?” Irial başıyla, gülümseyen ve yeşil dişli periye hak veren bir grup periyi işaret etti. Krala karşı çıkılması fikri alttan alınamazdı, özellikle Bananach’ın gözlerinde vahşi parıltılar belirmeye başlamışken.

Irial yeni bir sigara yakıp Chela’nın odada ilerleyişini izledi. Kadının pazılarındaki dövmedeki köpekler baş döndürücü bir hızla birbirlerinin peşinde koşuyordu. Kadından hafif bir mırıltı yükseldi, inlemeyle memnuniyet arası bir mırıltı. Masaya yaklaştı ve diken perilerinden birinin iskemlesini alıp perinin yere düşmesine yol açtı. Homurdanan periler bir araya toplandılar.

Avcıların geri kalanı kalabalığa yayıldı. Gabriel konuşmuş, Kara Kralı destekleyeceklerini söylemişti. Gabriel’a ya boyun eğecek ya da onu öldüreceklerdi. Eğer adam Bananach’ın tarafında yer alsaydı peri savaşı kaçınılmaz olurdu. Ama avcılarının başına geçtiğinden beri Gabriel her zaman Irial’ın yanında yer almıştı.

Irial durumu özetledi. “Bir ölümlü, dövme olarak benim sembolümü seçti. Birkaç gün içinde bana bağlanacak. Onun aracılığıyla hem ölümlülerden hem perilerden beslenebileceğim, başka bir çözüm bulana kadar beslenmenizi ben sağlayacağım.”

Periler bir an için tepki vermedi. Sonra düzensiz fakat büyüleyici çığlıklar atıldılar.

Adam daha önce hiç kendi besinini onlarla paylaşmamıştı, gerçi daha önce buna ihtiyacı da olmamıştı. Yapabilirdi. Sarayın lideri, kendisine sadık bütün perilere bağlı olurdu. Onun

gücü diğerlerine güç verirdi ve işler böyle yürürdü. Kalıcı bir çözüm değildi ama daha iyi bir çözüm bulunana kadar perileri hayatta tutmaya yeterdi –savaş dışında bir çözümdü sonuçta.

Irial soluk verip dumanın havaya karışmasını izledi. Ölü kraliçeyi özlüyor, onu yendiği için Keenan'dan nefret ediyor ve Donia'yı baştan çıkarmak, yeni Kış Kraliçesi'ni de kendisinden önceki kraliçe kadar zalim hale getirmek için neler yapmak gerekeceğini merak ediyordu. Keenan ve Donia arasındaki ittifak dengeleri öylesine değiştirmişti ki, barış Kara Saray'ı tehdit edecek kadar güçlü hale gelmişti. Yine de bu durumun çözümü savaş değildi. Kara Saray yalnızca şiddetle yaşayamazdı, sıradan dehşetten ya da şehvetten biraz daha fazlası hayatta kalmaları için yeterli olurdu. Her şey dengeyle ilgiliydi ve karanlık duyguların özünü oluşturduğu bir sarayda bu dengeyi tutturmak hayati önem taşırdı.

Odanın ortalarındaki başka bir gürültü Irial'ın dikkatini dağıttı. Çizmesini Ly soyundan gelen perilerden birinin yüzüne geçiren Gabriel'in kükremesi duvarların sallanmasına yol açtı. Peri kanlar içinde yere yapıştığında zeminde yeni bir kan öbeği oluştu. Belli ki Ly halkı Gabriel'in istediği kadar işbirlikçi davranmıyordu. Kan dökmekten fazlasıyla hoşlanıyorlardı ve ne zaman savaş çığlıkları atacak olsa Bananach'a katılırlardı.

Yüzünde memnun bir sırıtışla Gabriel, Ly Erg'in masasına dönüşünü izledi. Ardından, Irial'a dönüp yüzü neredeyse yere değecek kadar eğilerek kralını selamladı. Tahminen, saygı göstermenin yanı sıra yüzündeki sırıtışı saklamayı da istiyordu.

“Ölümlünüzü aldığınızda ölümlüler arasında korku ve karışıklık yaratmak için size eşlik edeceğiz. Avcılar, Kara Kral'ın

iradesine boyun eğecekler. Ben olduğum sürece bu durum değişmeyecek.” Gabriel’in bakışları Bananach’a ve çoktan onun tarafına geçmiş olan perilere kaydı. Verdiği mesaj açıktı.

“Elbette.” Irial sigarasını söndürüp sadık arkadaşına gülümserdi. Avcıların hem perilere hem ölümlülere dehşet salmak gibi hoş bir yetenekleri vardı.

“İşe emirlere uymaktan hoşnut olmadığını belli eden perilerden başlayabiliriz...” diye mırıldandı Gabriel ve avcılar krala karşı çıkan perilerden bazılarını yakaladılar. “Kara Saray halkı kralına saygı göstermeyi öğrenmeli.”

Periler ayaklarının, toynaklarının, pençelerinin üzerine çöküp yalvarmaya başladı. Bananach kımıldamadı.

Gabriel kadının bakışlarına karşılık verip yeniden sırtıttı. Bu akşam başka itiraz veya tartışma olmayacaktı. Gabriel, perilere, durumu kontrol altına alıp Irial’ın uyarılarına uymayı reddedecek olurlarsa neler olacağını gösterecekti. Ondan sonra herkesin sapkın bir şekilde boyun eğeceği kesindi. *Şimdilik*. Ardından, Bananach yeniden denemelerine başlayacaktı.

Ama bu gece değil –henüz değil.

“Bu gece solup giden kızkardeşimizin anısına kutlama yapacağız.” Irial’ın işaretiyle Gabriel’in avcıları diğer saraylardan topladıkları korku içindeki perileri içeri getirdi. Ana Saray’dan peri yoktu -aristokrat perilerin ender olarak sığınaklarından çıktıkları düşünülecek olursa şaşırtıcı bir durum değildi- ama hem Kış Sarayı’ndan hem de Yaz Sarayı’ndan periler vardı.

Irial titreyen bir Yaz Kızı’nı kollarına aldı. Kızın teninin üzerindeki sarmaşık yaprakları adamın dokunuşuyla titredi. Kızın içi öylesine dehşet ve iğrenme doluydu ki, kral bir an için onu

diğerleriyle paylaşmayı düşündü ama hala onu sadece kendisine isteyecek kadar bencildi. Keenan'ın özel kızları her zaman lezzetli olurdu. Eğer Irial yeterince dikkatli davranırsa onlardan açlığını birkaç gün dindirmesine yetecek kadar arzu ve korku çekebilirdi. Birkaç kere kızları kendine öylesine bağımlı hale getirmişti ki düzenli olarak ve kendi istekleriyle onun kollarına dönmüşlerdi –krallarına ihanet etmelerine yol açtığı için ondan nefret etmeleri, durumu daha da güzelleştiriyordu. Evet, ne yönden bakılırsa bakılsın tatmin ediciydi.

Irial kızın korku dolu bakışlarına karşılık vererek halkına seslendi. “Bize bunu yapan onların kralıydı, Beira'yı öldürdüğünde bizi açlığa sürükledi. Onlara ne kadar iyi ev sahipleri olduğunuzu gösterirken bunu sakın unutmayın.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LESLIE İÇERİ GİRDİĞİNDE DÖVME DÜKKANI BOŞTU. ODANIN hareketsizliğini bölecek tek bir ses dahi yoktu. Müzik seti bile kapalıydı.

“Ben geldim,” diye seslendi.

Tavşan’ın dövmeyi yapacağı arka odaya gitti. Üzerinde kızın seçtiği dövmenin yer aldığı kağıt, tezgahın üstünde, kullan-at tıraş bıçağı ve garip birtakım eşyaların yanında duruyordu. “Erken geldim.”

Tavşan bir an için kıza baktıysa da hiçbir şey söylemedi.

“Bu gece başlayabileceğimizi söylemiştin. Ana hatları çizebileceğini.” Çizime bakmak için adamın yanına geldi ama ona dokunmadı, dokunacak olursa kaybolup gitmesinden korkuyordu.

“Kapıyı kapatayım,” dedi Tavşan sonunda.

O gittiğinde kız küçük odanın içinde dolaştı –çizime dokunmamak için elinden geleni yapıyordu. Duvarlarda gösterile-

rin ve toplantıların broşürleri asılıydı, çoğu eski toplantılara ait oldukları için solmuştu. Birkaç çerçeveli fotoğraf vardı. Hepsi siyah beyaz ve büyük boy film afişleriydi. Duvarlardaki her şey birbirine girmişti. Dükkanın diğer tarafları gibi bu oda da inanılmaz ölçüde temizdi ve havaya antiseptik kokusu yayılmıştı.

Leslie fotoğrafların önünde durdu ama ne insanları, ne yerleri tanıyordu.

Fotoğrafların aralarında kalem ve mürekkeple yapılmış çerçeveli çizimler vardı. Birinde Capone döneminden gangsterler gülümsüyordu. En az fotoğraf kadar gerçekçiydi, diğer fotoğrafların ve posterlerin arasına asılmış olmasını garipsetecek kadar güzel çizilmişti. Üzerinde gangsterlerin olduğu başka fotoğraflar da gördü. Tavşan geri döndüğünde kız bir grup gangsterin arasında oturan baş döndürücü güzellikteki adamı inceliyordu. Hepsi etkileyiciydi ama o, yaşlı ağaca yaslanmış adam neredeyse tanıdık görünüyordu. Diğerleri onun çevresine toplanmıştı, yanında ya da arkasındaydılar ama gücü elinde tutan kişinin o adam olduğu belliydi. “Bunlar kim?” diye sordu Leslie.

“Akrabalar,” diye karşılık verdi Tavşan.

Leslie fotoğrafa iyice konsantre oldu. Resimdeki adam da diğerleri gibi koyu renk bir takım elbise giymişti ama duruşu -kibirli ve emreder bir havası vardı- diğerlerinden daha tehditkardı. O, korkulması gereken biriydi.

Tavşan boğazını temizleyip önüne geçmesini işaret etti. “Haydi. Sen orada dururken başlayamam.”

Leslie kendini, bakışlarını resimden uzaklaştırmaya zorladı. Şimdiye kadar çoktan ölmüş olan birinden korkmak -veya onu

arzulamak- oldukça garipti. Tavşan'ın işaret ettiği dövme kol-
tuğunun yanına gitti, adama sırtını döndü ve bluzunu çıkardı.

Tavşan bir tür kumaşı kızın sutyeninin altına sokuşturdu.
“Temiz kalması için.”

“Mürekkep bulaşsa da önemli değil.” Leslie kollarını göğ-
sünde kavuşturup hareketsiz durmaya çalıştı. Dövme yaptır-
mayı ne kadar isterse istesin sutyeniyle ayakta durmak olduk-
ça rahatsızlık vericiydi.

“Emin misin?”

“Kesinlikle. Pişman değilim. Gerçekten, bende neredeyse bir
saplantıya dönüşmeye başladı. Rüyamda bile gördüm. Dövme-
deki gözleri ve kanatları...” Yüzü kızardıysa da neyse ki Tavşan
arkasındaydı ve onu göremezdi.

Adam kızın tenini soğuk bir şeyle sildi. “Mantıklı.”

“Elbette öyle.” Leslie gülümsedi; Tavşan hiçbir şeye şaşır-
mazdı, en garip şeylerin bile normal olduğunu düşünürdü. Bu
durum kızın biraz rahatlamasını sağladı.

“Hareketsiz dur.” Adam kızın teninin üzerindeki ince tüy-
leri temizledi ve dövmenin yer alacağı bölgeyi yeniden soğuk
sıvıyla sildi. Tavşan uzaklaşırken Leslie arkasına baktı. Tavşan
jileti çöpe attı ve yeniden yanına gelmeden önce duraksayıp
yüzünde kızın daha önce hiç görmediği ciddi bir ifadeyle onu
süzdü. Leslie omzunun üzerinden adamı izledi.

Tavşan çizimi aldı. “O tarafa bak.”

“Ani nerede?” Leslie ne zaman dükkana gelse Ani de çoğun-
lukla peşinde Tish’le beraber gelirdi. Sanki kızın radarı vardı,
nasıl olduğunun belli bir açıklaması olmaksızın insanları bu-
labiliyordu.

“Ani’nin sessizliğe ihtiyacı vardı.” Elini kalçasına koyup kızı ittirdi. Mürekkebin gideceği bölgeye bir şey sürdü –omuzlarının arasına, omurgasının tepesine. Leslie dövmenin kanatlar gerçek olsaydı çıkacakları noktadan başlamasına karar vermişti. Gözlerini kapayıp adamın resmi sırtına yerleştirişini hissetti. Heyecan verici bir andı.

Adam kağıdı çıkardı. “İstediğin yerde olup olmadığına bak.”

Leslie koşturamaya çalışarak aynanın yanına gitti. El aynasını kullanarak duvardaki aynadaki yansımasına baktı. Dövme-yi gördü -kendi dövmesi, tenine yerleştirilmiş mükemmel mürekkep parçası- ve yüzünde öyle geniş bir gülümseme belirdi ki yanakları acıdı. “Evet, Tanrım, evet.”

“Otur.” Adam iskemleyi işaret etti.

Kız dövme koltuğunun kenarına oturup Tavşan’ın ustaca hareketlerle eldivenleri giyişini, temiz bir çubuk alışını ve onunla açık renk bir sıvıyı kavanozdan çıkarıp kumaş kaplı tepsiye koyuşunu izledi. Tavşan ufak mürekkep kutuları çıkarıp onları da kumaşın üzerine yerleştirdi. İçlerini mürekkeple doldurdu.

Bunu pek çok kez izledim, önemli bir şey değil. Ama her nedense bakışlarını mürekkepten alamıyordu.

Tavşan her adımını büyük bir sessizlikle gerçekleştirdi, kız orada değilmiş gibi. İğne kutusunu açıp ince metal parçayı çıkardı. Tek bir iğneymiş gibi görünse de Leslie, Tavşan’la yaptığı uzun saatler süren konuşmalardan iğnenin ucunda küçük küçük pek çok iğne olduğunu biliyordu. *Benim iğnelerim, benim tenime yapılacak dövme, benim dövmem için.* Tavşan iğneyi makineye taktı. Metalin hafifçe kayışını, duyulması neredeyse imkansız bir tık sesi takip etti. Leslie derin bir soluk aldığı anda

o ana kadar nefesini tuttuğunu farketti. Eğer Tavşan'ın kendisine izin vereceğini bilse dövme makinesini tutmak, elini ilkel görünümlü metale sürtmek isterdi. Bunun yerine Tavşan'ın gerekli ayarlamaları yapışını izledi. Elinde olmadan ürperdi. Kaba bir dikiş makinesini andırıyordu. Ve adam onunla, güzelliği kızın vücuduna işleyecekti. Bütün bu süreçte son derece ilkel bir yan vardı, Leslie dövmeden sonra geri dönülemez bir şekilde değişeceğini hissediyordu ve ihtiyacı olan tam da buydu.

“O tarafa dön.” Tavşan'ın talimatı üzerine kız sırtını ona dönerek şekilde iskemleye yerleşti. Adam yeniden kızın teninin üzerine bir sıvı püskürttü. “Hazır mısın?”

“Hı-hı.” Leslie bir an için canının yanıp yanmayacağını düşünse de buna aldırmadığına karar vererek kendini topladı. Bazı insanların acı katlanılamazmış gibi yakındıklarını duymuştu. Diğerleriye iğnenin tenlerine battığını farketmiyordu bile. *Her şey yolunda gidecek.* İğnelerin ilk dokunuşları şaşırtıcıydı ama kızın hissettiği acıdan çok irkilmeyi andıran bir histi. Kesinlikle korkunç değildi.

“İyi misin?” Tavşan duraksayıp konuşurken iğneleri uzaklaştırdı.

“Hı-hı,” dedi Leslie yeniden. O an için verebileceği tek yanıt buydu. Kelimeleri toparlayamıyordu. Daha sonra, kızın neredeyse işine geri dönmesi için adama yalvarmasına yol açacak bir bekleyişin ardından, Tavşan dövme makinesini yeniden onun tenine dokundurdu. Dövmenin dış hatlarını çizdiği sırada ikisi de konuşmadılar. Leslie gözlerini kapayıp makinenin gürültüsüne konsantre oldu. Ve makinenin tenine dokunuşunu takip etti. İğnenin havaya kalkıp yeniden tenine ini-

şini. Neler olduğunu göremiyordu ama o güne kadar pek çok kez Tavşan'ı çalışırken izlediği için duraksadığı zamanlarda adamın iğnelerin ucunu küçük kaplardaki mürekkebin içine batır-
dığını biliyordu. Aynı tüy kalemini mürekkep hokkasına batı-
ran bir akademisyen gibi.

Ve orada öylece oturdu, sırtı nefes alıp veren bir kanvas par-
çasıymış gibi adamın önüne serildi. Muhteşemdi. Duyulan tek
ses makineden yükselen gürültülerdi. Aslında gürültüden faz-
lasıydı. Leslie'nin tenine yayılan bir titreşimdi ve iliklerine ka-
dar işliyordu.

"Sonsuza kadar böyle kalabilirim," diye fısıldadı, gözleri ka-
palı.

Bir yerlerden karanlık bir kakhaha duyuldu. Leslie'nin göz-
leri aniden açıldı. "Orada biri mi var?"

"Yorgunsun. Okul ve bu ay yaptığın ekstra vardiyalar vü-
cudunu yormuş olmalı. Belki uyuklamışsındır." Tavşan başını
o ve kızkardeşlerinin arada bir yaptıkları gibi, yeni bir ses du-
yan bir köpek gibi hafifçe yana eğdi.

"Bana, sen dövmemi yaparken koltuğun üzerinde uyuya-
kalmış olabileceğimi mi söylüyorsun?" Başını çevirip adama
baktı ve duraksadı.

"Belki." Adam omuz silkip arkasını döndü ve kahverengi
cam bir şişeyi açtı. Diğer mürekkep şişeleri gibi değildi. Üze-
rindeki etikette Leslie'nin tanımadığı bir dilde el yazısıyla bir
şeyler yazıyordu.

Tavşan şişenin kapağını açtığı anda bir an, içinden küçük göl-
geler dökülmüş gibi geldi. Garip. Leslie gözlerini kırptırıp şi-
şeye baktı. "Yorgun olmalıyım," diye mırıldandı.

Adam mürekkebi ŐiŐeden, başka bir kaba döktü. Şişenin kenar mürekkep kabnn kenarına dokunmasn diye Şişeyi yüksekte tutuyordu. Şişeyi yeniden mühürleyip eldivenlerini değiştirdi.

Leslie duruşunu düzeltip gözlerini tekrar kapadı. “Actmamasnı bekliyordum, anyor musun?”

“Actyor.” Dövme makinesini yeniden kzn tenine yaklaştırdı ve Leslie o an nasıl konuŐulduęunu bile unuttu.

Leslie’nin Tavşan’ı çalışırken izlediği zamanlarda makinenin gürültüsü rahatlatıcı gelmişti ama titreŐimi teninin üzerinde hissetmek durumu heyecan verici yapıyordu. Hiç de rahatlatıcı değildi. Hayal ettiğinden farklıydı. Yine de bu işlem yapılırken uyuyakalabileceğinden Őpheliydi.

“İyi misin?” Tavşan yeniden kzn tenini sildi.

“İyiyim.” Kendini garip hissediyordu, sanki kemikleri artık katı değildi. “Lütfen devam et.”

“Bu gece olmaz.”

“Bu gece bitirebiliriz...”

“Hayır. Bunu tamamlamak birkaç seans sürecek.” Kzn tenini sildiği sırada Tavşan sessizdi. İŐkemlesini yerine ittirdiğinde tekerleklerin zeminde dönerken çıkardıkları ses kzn beyninde yankılandı. Neredeyse metal zemin üzerinde ittirilen kaya parçası gibi.

Garip.

Gerindi –ve az kalsın bayılacaktı.

Tavşan kzn doğrulmasına yardım etti. “Biraz saniye bekle.”

“Kan beynime sıçramıŐ olmalı ya da öyle bir Şey.” Leslie görüşünü düzeltebilmek için gözlerini kırpıŐtırdı, odanın etrafında dolanıyormuŐ gibi görünen gölgelere odaklanma arzusuna

karşı koydu. Gölgeleer geri kalan her şeyden bağımsız bir şekilde havada süzölüyordu.

Ama Tavşan oradaydı, bir çift el aynasının yardımıyla dövme-yi gösteriyordu –*Leslie'nin dövmesini*. Leslie konuşmayı denedi ve belki de konuştu. Emin değildi. Zaman kontrolden çıkmış gibiydi, bir hızlanıyor, bir yavaşlıyordu. Uzaklardaki kaotik bir saatin tiktaklarına uyum sağlamaya çalışıyor, tatmin edilemez bir ritimle bükölüyordu. Tavşan, kızın yeni dövmesinin üzeri-ni steril bir bandajla kapadı. Aynı zamanda, kolunu onun be-line dolamış, ayakta durmasına yardım ediyordu.

Leslie öne doğru dengersiz bir adım attı. “Kanatlarıma di-kat et.”

Yalpaladı. *Kanatlar mı?*

Tavşan hiçbir şey söylemedi. Belki de duymamış veya anla-mamıştı. Belki Leslie konuşmamıştı bile ama onları, kanatları-nı hayal edebiliyordu. Tüy ve yıllanmış deri arası bir dokudan oluşan karanlık gölgeler, dizlerinin arkasındaki hassas tene do-kunarak karıncalanmasına yol açıyordu.

Hatırladığım kadar yumuşak.

“Tavşan? Garip geliyor. Yanlış. Bir şeyler yanlış.”

“Endorfin yüzünden Leslie. Uyuşturucuları andıran bir et-kisi vardır. Her şey yoluna girecek. Sıradışı bir durum değil.”

Tavşan konuşurken ona bakmadığı için Leslie, adamın yalan söylediğini anladı. Korkması gerekiyormuş gibi gelse de kork-muyordu. Tavşan yalan söylemişti. Bir şeyler kesinlikle yanlıştı. Bunu neredeyse imkansız denilebilecek bir kesinlikle biliyordu –sanki tadı şekere benzer bir şeye tuz denmesi gibi- ve adamın kullandığı kelimeler kulağa hiç doğru gelmiyordu.

Bir anda hiçbir şeyin önemi kalmadı. Kaos saatinin kayıp akreple yelkovanı yeniden hareket etti ve o an geri kalan her şey bütün önemini yitirdi. Yalnızca Leslie'nin teninin üzerindeki dövme, damarlarındaki kanın gürültüsü, daha önce hiç hissetmediği türde bir özgüven duymasına yol açan coşku kaldı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

HER NE KADAR TAVŞAN ONA KIZI NEREDE BULACAĞINI SÖY-
lemiş olsa da Irial henüz ölümlünün yanına gitmemişti.
Leslie'nin, çabalarına degecek kadar güçlü olduğuna inanma-
dan bunu yapmaya niyeti yoktu. Ama narin bağın kuruluşunu
ilk hissettiğinde, Tavşan'ın dövme makinesi kızın teninin üze-
rinde dans ederken, onu görmek zorunda olduğunu biliyordu.
Karşı konulamaz bir dürtü hissetti –yalnızca o da değil, Irial'a
bağlı oldukları için bütün kara periler bunu hissettiler. Leslie'yi
koruyacaklardı, artık onun yakınlarında olmak için birbirleriyle
ve gerekirse başkalarıyla savaşacaklardı.

Ve bu dürtü cesaretlendirilmesi uygun bir dürtüydü. Kızın
yakınında olmaları ölümlülere işkence edebilecekleri, korku ve
acı verebilecekleri, iştahlarını doyurabilecekleri ve mürekkep
değişimi tamamlanır tamamlanmaz lezzetli tatlara gömülebi-
lecekleri anlamına geliyordu. Leslie nereye yürürse onu takip

edeceklerdi. Ölümlüler kral ve sarayı için ziyafete dönüşecekti –Irial bunun henüz küçük bir parçasını tatmıştı ama şimdiden canlandırıcı bir tarafı vardı. *Uyanışında benim için, bizim için gölgeler var.* Derin bir nefes aldı ve Tavşan'ın dövme makinesi aracılığıyla kurduğu bağlantıya odaklandı.

Irial, olayı şöyle temize çekiyordu, eğer kıza bağlı olacaksa onunla ilgilenmesi mantıklıydı. Leslie onun sorumluluğuydu, onun yükü ve pek çok yönden zayıflığıydı. Ama sıralayabileceği bütün nedenlere rağmen, Irial kendisini yönlendirenin mantık olmadığını biliyordu. Asıl neden arzuydu. Neyse ki, Kara Saray'ın kralının dürtülerine direnmek için hiçbir nedeni yoktu. Böylece Gabriel'i çağırdı ve yıllar boyunca diğerlerine yaptığı gibi kızın peşine düşmek için yola çıktılar. Arkasına yaslanıp koltuğunu geriye yatırarak Gabriel'in görünüşte dikkatsiz olan şoförlüğünün tadını çıkardı.

Irial ayağını kaptıya yasladığında Gabriel onu uyarma ihtiyacı duydu. “Daha yeni boyandı, İri. Haydi ama.”

“Rahatla.”

Avcı başını salladı. “Sen kendine gelmeden önce rahatlama ya niyetim yok. Kıza zarar vermemek için ondan uzak durmalısın. Henüz çok erken.”

Avcıların çoğu gibi Gabriel da ölümlü kılığındaydı, o kadar sık bu görüntüde dolaşıyordu ki, son olarak ne zaman gerçekte olduğu o muhteşem canavar gibi göründüğünü hatırlamak zordu. Belki bu görüntü Gabriel'in iradesinin bir uzantısıydı, belki de doğasının gereği idi. Bütün yaratıklar ölümlüler taklit ederlerdi, bu sayede onların kanlı canlı yaratıklar olduklarını unutmaları kolaylaşıyordu –avcılardan birinin onla-

rı avlamayı denediği zamanlar dışında. O zaman ne olduklarını hatırlamak kolaydı. Saldıkları dehşet, perileri veya ölümlüleri korkutacak kadar şiddetliydi.

Gabriel, Mustang'ini Verlaine adlı restoranın önündeki boş yere park etti. Ölümlü orada çalışıyordu. Irial ayağını yere indirdi ve bunu yaparken pencereyi çizdi. Gabriel'in ne diyeceğine aldırdığı söylenemezdi.

"Kıyafet zorunluluğu var Gabi. Değiş." Konuştuğu sırada Irial'ın da görüntüsü değişti. Onları izleyen ölümlüler olsaydı kot pantolonunun ve gömleğinin kaybolup daha tutucu Oxford tarzı bir kıyafete dönüştüğünü görebilirlerdi. Çizmelerini oldukları gibi bırakmayı tercih etti. Adamın genelde girdiği kılık bu değildi ama daha sonra ölümlünün kendisini tanımasını istemiyordu. Bu tanışma kendisi içindi, kızı izleyebilmesi için. Leslie'nin herhangi bir şeyi hatırlamasını tercih etmezdi.

Tanıştığımız yüzler ve tanışacak bir yüz –ama benim yüzüm değil, ölümlüler için taktığım maske bile değil. Kat kat yanılma... Irial'ı kaplayan bu garip melankolinin kaynağından emin olamayarak Gabriel'a tehditkar olmayan bir kılığa girmesini işaret etti. "Kendine çeki düzen ver."

Gabriel'in görünüşündeki değişim Irial'inkinden daha belirsizdi. Hala hakim yaka gömlek ve siyah kot giyiyordu ama avcı dövmeleri gömleğinin kollarının altında saklanmıştı.

Normalde dağınık olan saçları düzgün taranmış görünüyordu, favorileri ve keçi sakalı da. Irial gibi Gabriel'in kılığı da her zaman kullandığı görüntü değildi. Gabriel'in yüzü şimdi daha nazikti, ölümlülerin görebilmesi için açıkta bıraktığı kara gölgeler ortadan kalkmıştı. Elbette bu kılık değişiminin avcının

korkutucu ebatları üzerinde bir etkisi yoktu. Yine de Gabriel için olabildiğince tutucu bir görüntü sayılırdı.

Arabadan inerlerken Gabriel dışlerini göstererek Yaz Sarayı'nın nöbetçilerini selamladı. Leslie, Yaz Kraliçesi'nin arkadaşı olduğu için şüphesiz ölümlüyü gözlüyorlardı. Onun gerçekte kim olduğunu bilen nöbetçiler avcının varlığı karşısında irkildi. Eğer Gabriel sorun çıkarmaya karar verecek olursa kaçınılmaz olarak ciddi biçimde yaralanacakları kesindi.

Irial kapıyı açtı. "Şimdi olmaz Gabriel."

Sokakta dolanan perilere hafif bir özlemle bakan Gabriel restorana girdi. "Yemekten sonra nöbetçileri ziyaret edebilirsiniz. Kızın yakınlarında dehşet salman... Zaten kızın var olma nedeni de bu değil mi? Bakalım ilk birleşme dayanacak mı?" dedi Irial adama alçak sesle.

O zaman Gabriel gülümsedi, Yaz Sarayı'nın nöbetçilerine sorun yaratmaktan memnun olacaktı. Onların buradaki varlıkları ne Kış ne de Yaz Sarayı'nın kıza zarar vereceğini gösteriyordu ve hiçbir bağımsız peri de bu kadar dikkatle korunan bir ölümlüye saldırmayı denemezdi. Ayrıca Irial'ın kızı diğerleri daha neler olduğunu farketmeden veya çok geç olduğunu kavramadan çalması da eğlenceli olacaktı tabii.

"Yalnızca ikiniz misiniz?" diye sordu onları karşılayan restoran görevlisi, yüzünde ölümlülere özgü sahte bir gülümsemeyle.

Görevlinin önündeki karta baktığında kızın ilgilendiği masaların hangileri olduğunu çabucak gören Irial uzak köşedeki masaya doğru harekete geçti. Restoranın bu bölümü romantik akşam yemekleri için ayrılmıştı. "Arkadaki masaya geçeceğiz, incir ağacının yanındakine."

Görevli onları bahsi geçen masaya götürdüğünde Irial, Leslie'nin kalçalarını sallayarak yüzünde arkadaş canlısı, sıcak bir ifadeyle yanlarına gelişini izledi. Eğer görüldüğü gibi gerçek bir ölümlü olsaydı, kızın görüntüsünden etkilenebilirdi. Şu anki haliyle, etrafında dans eden gölgeler ve kızın teninden kendi tenine uzanan bağlarla -yalnızca kara periler bu bağları görebiliyordu- ölümlü, nefes kesici görünüyordu.

"İyi akşamlar, ben Leslie. Bu gece sizinle ben ilgileneceğim," dedi kız, bir sepet taze ekmeği masaya yerleştirirken. Günün spesiyallerini ve iki perinin kesinlikle aldırmadığı diğer anlamsız detayları saymaya başladı. Kızın dudakları kralın zevkine göre çok inceydi, genç kızlara özgü pembe rujla boyanmıştı. *Benim ölümlüm olmak için uygun değil.* Ama etrafını kaplayan vuru-cu karanlık tam saraya göreydi. Irial onu inceledi, aralarındaki bağdan yararlanarak duygularını okudu. Tanıştıkları zaman kız da iyi durumda değildi ama şimdi ruhu ve çevresi gölgelerle kaplıydı. Adam onu ilk gördüğü günden bu yana biri ona zarar vermiş, gerçekten canını yakmıştı.

Birilerinin kıza dokunmuş olmalarından duyduğu öfke yerini başka bir farkındalığa bıraktı. Her ne yaptılarsa -kız bu sayede gölgelere karşı koyma yeteneği geliştirmiş ve krala dayanacak kadar güçlü olmuştu. Eğer ona zarar vermemiş olsalar kralın kıza ulaşması imkansızdı. Karanlığa bu kadar başarılı bir şekilde karşı koymamış olsa, kralın ona yapacaklarının altından kalkabilecek kadar güçlü olmazdı. Leslie zarar göre-cekti ama onarılamaz şekilde değil. Parçalanmış ve güçlü olacaktı, kral için mükemmel karışım.

Ama kral, kıza dokunanları yine de öldürecekti.

Listesini ve önerilerini bitiren Leslie artık sessizdi, öylece durmuş beklenti dolu gözlerle adama bakıyordu. Gabriel'a attığı üstünkörü bakışın dışında bütün dikkati Irial'ın üzerindeydi. Bu durum adamı beklediğinden daha fazla memnun etti, ölümünün dikkatini üzerinde hissetmekten hoşlanmıştı. Kızın açlığından hoşlanmıştı. "Leslie, bana bir iyilik yapabilir misin?"

"Ne istemiştiniz?" Kız yeniden gülümsedi ama bunu yaparken tereddüt etmişti. Korkusu yeniden ortaya çıktı ve adamın kalbinin deliler gibi çarpmasına yol açan gölgeler yeniden kızın etrafını sardı.

"Ne karar vereceğimi bilmiyorum." Kahkahasını öksürük kisvesi altında gizleyen Gabriel'a ters bir bakış attı. "Oldukça zengin bir mönünüz var. Benim için seçebilir misin?"

Kız duraksayıp artık pür dikkat onları izleyen görevliye baktı. "Düzenli bir müşteriyseniz özür dilerim, ne sevdiğinizi hatırlamıyorum..."

"Hayır. Düzenli müşterilerinizden değilim."

Ölümlülere özgü görgü kurallarını çiğneyerek parmağını kızın bileğinde dolaştırdı, dokunma dürtüsüne karşı koyamamıştı. Kız ona aitti. Henüz resmi değildi ama farketmezdi. Leslie'ye gülümseyip bir an için üzerindeki büyüünün bozulmasına izin verdi, ona gerçek gücünü gösterdi. Kızı deniyor, korku mu, yoksa özlem mi duyacağını görmek istiyordu. "Hoşumuza gidebilecek bir şeyler seç. Beni şaşırt. İyi sürprizleri severim."

Garsonun yüz ifadesi değişti, kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Ve adam bunu hissetti, panik duygusunun ortaya çıkışını izledi. Henüz tadına bakamıyordu, tam olarak değil, gerçekten değil ama neredeyse –mutfaktan yayılan kokular gibi. He-

nüz yutamayacağı ama kısa süre sonra önüne gelecek yiyeceklerin baştan çıkarıcı kokusunu alıyordu.

En sevdiği siyah deri kaplı sigara kutusunu çıkarıp bir sigara aldı ve kızın olanlara bir anlam vermeye çalışmasını izledi. “Bunu yapabilir misin, Leslie? Benim için bu konuyla ilgilenebilir misin?”

Kız yavaşça başını salladı. “Herhangi bir alerjiniz veya...”

“Mönünüzdeki hiçbir şeyle sorunumuz yok. İkimizin de.” Sigarasını masaya vurdu ve kız bakışlarını kaçırana kadar onu izledi.

Kız Gabriel’a döndü. “Sizin için de mi seçeyim?”

Gabriel omuz silkerken karşılık veren yine Irial oldu. “Evet, ikimiz için de.”

“Emin misiniz?” Yoğun bakışlarla adamı izlediğinde Irial kızın, yakında üzerini kaplayacak olan değişimin bir parçasını çoktan hissetmeye başlamış olduğundan şüphelendi. İçindeki korku yükselip solarken Leslie’nin gözleri kısıldı. Gecenin ilerleyen saatlerinde, adamı düşündüğünde garip biri olduğu kanaatine varacaktı. Onunla ilgili başka bir şey hatırlamayacaktı. Beyninin, vücudunun yaşadığı değişimi kavrayabilmesine daha zaman vardı. Ölümlüler çoğunlukla gerçek kabul ettikleri sınırların ötesindeki olayları algılamazdı, zihinleri olayları oldukları gibi kabul etmelerine engel olurdu. Irial zaman zaman bu savunma mekanizmalarını çok yararlı buluyordu.

Sigarasını yakıp dokunuşunun kızda yarattığı rahatsızlığı izledi. Leslie’nin elini kaldırıp parmaklarını öptü, bir kere daha koşullar ve girdiği kılık açısından çok uygunsuz davranmıştı. “Bana tam ihtiyacım olan şeyi getireceğini sanıyorum.”

Kız içten içe dehşete düşse de bu korku adamın rahatlıkla ayırt edebildiği bir arzu ve biraz da öfkeyle karıştı. Ama kızın yüzündeki gülümseme değişmedi.

“Sizin için sipariş vereceğim.” Leslie bir adım geri çekilip elini adamdan kurtardı.

Irial sigarasından bir nefes çekerek onun uzaklaşmasını izledi. Aralarındaki buğulu siyah bağ esnedi ve Irial’ın takip edebileceği bir yol gibi restorana yayıldı.

Yakında.

Leslie kapıya vardığında geri dönüp adama baktı. Irial ne-redeyse bu bakıştaki korkunun tadını alabilecekti.

Kral dudaklarını yaladı.

Çok yakında.

ALTINCI BÖLÜM

LESLIE MUTFAĞA GİRİP DUVARA YASLANDI VE PARAMPARÇA olmamaya çalıştı. Elleri titriyordu. Bu garip müşterilerle başka birisi ilgilenmeliydi çünkü adamın ilgisi, aşırı yoğun bakışları ve kelimeleri kızı korkutmuştu.

“İyi misin tatlım?” diye sordu tatlılardan sorumlu şef, Etienne. Hayattan bıkkın bir adamdı ve en olmadık şeylere öfkelenirdi. Ama bazen çok nazik ve sevecendi. Anlaşılan bu gece de nazikti, en azından şimdilik.

“Evet, iyiyim.” Leslie yüzüne bir gülümseme yerleştirdiyse de ikna edici olmaktan uzaktı.

“Hasta mısın? Aç mısın yoksa? Zayıf mı düşünü?” diye ısrar etti Etienne.

“Bir şeyim yok, ısrarcı bir müşterim var, dokunmaktan hoşlanan tiplerden, her yönüyle aşırı. Siparişleri... Belki sen ne sececeğimi söyleyebilirsin...” Kız duraksadı. Adamın yiyeceği-

ni başka birinin ısmarlamasına izin vermeyi bir saniyeliğine bile olsa aklından geçirdiği için açıklanamaz bir şekilde kendine kızdı. Hayır. Böyle olmazdı. Öfkesi ve korkusu geri çekildi. Omuzlarını dikleştirip favori yiyeceklerini gözden geçirdi ve listeyi çikolatalı markizle tamamladı.

“Bu geceki mönüde o yok,” diye itiraz etti aşçı yamaklarından biri.

Etienne göz kırptı. “Leslie için var. Özel zamanlar için acil tatlılarım bulunur.”

Leslie neden olduğunu kavrayamasa da rahatlamış hissetti, Etienne çikolatalı tatlıyı hazırlayabileceği için, içini büyük bir memnuniyet kapladı. Müşteri onu sipariş etmemişti ama Leslie’nin adama servis etmek istediği tatlı oydu. Neden olduğunu gerçekten bilmesede, yabancıyı memnun etmek istiyordu. “Sen bir tanesin.”

“Biliyorum, biliyorum.” Etienne önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti ama gülümsemesi yüzündeki kayıtsızlığı bozuyordu. “Bunu Robert’a da söylemelisin. Sık sık. Burada olduğum için ne kadar şanslı olduğunu unutuyor.”

Etienne’in karşı konulamaz cazibesi sayesinde biraz olsun rahatlayan Leslie gülümsedi. Restoranın sahibi Robert’ın, Etienne’i memnun etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu hepsi biliyordu ama Etienne bu durumu görmezden geliyordu.

“Altı kişilik masanın siparişi hazır,” diye seslendi biri. Leslie buharları tüten yemeklerin arasından geçerken yüzüne gülümsemesini yerleştirerek işinin başına döndü.

*

Vardiya devam ederken Leslie kendini sık sık iki garip müşterinin oturdukları masaya bakarken yakaladı. Hatta diğer masalara konsantre olmakta güçlük çekiyordu.

Böyle devam edersem bu gece bahşişler çok düşük olacak.

Dokunmaktan hoşlanan müşterilere rastlamamış değildi. Garson olduğu için bazı erkekler biraz cazibe ve bolca para karşılığında kolaylıkla baştan çıkarılacağını düşünürdü. Gülümser ve erkek müşterilerle flört ederdi, gülümser ve yaşlı müşterileri diğerlerinden biraz daha uzun süre dinlerdi. Ve gülümser, çocuklarıyla gelen ailelere ayrıcalıklı bir özen gösterirdi. Verlaine'da işler böyleydi. Robert personelin müşterilerle tek tek ilgilenmesinden hoşlanırdı. Elbette bu ilgi restoranın kapısında biterdi. Leslie, isteyken karşılaştığı hiç kimseyle çıkmaz, hatta onlara telefonunu bile vermezdi.

Ama onunla çıkardım.

Adam çok rahat görünüyordu, özgüveni inanılmazdı. Ve şehrin karanlık taraflarında bile ayakta kalacak kadar güçlü duruyordu. Ayrıca çok güzeldi –hatları olmasa bile hareket ediş biçimi. Kıza Niall'ı anımsatıyordu. *Ve büyük ihtimalle onun kadar ulaşılmazdır.* Bu müşterilerin ifadeleri de Niall'inkini andırıyordu. Aşırı dikkatli bakışları ve belirsiz gülümsemeleri vardı. Eğer gece kulüplerinden birinde bir erkek ona öyle bakacak olsa, Leslie adamın kendisine asılmasını beklerdi. Bütün cesaretlendirmelerine karşın, Niall uzak durmayı tercih etmişti. Belki bu müşteri de işi ilerletmek istemezdi.

“Leslie?” Müşteri onun duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmamış olsa da kız adamı duydu. Arkasını döndüğünde adamın yanlarına gelmesini işaret ettiğini gördü.

Haftada bir uğrayan düzenli müşterilerin siparişini almayı bitirdi. Koşa koşa adamın yanına gitme arzusuna güçlükle karşı koydu ve ağır adımlarla, gözlerini onun üzerinden ayırmadan masaların arasındaki mesafeyi aştı, başka bir garsonun  vresinden dolanıp restorandan ayrılmakta olan çiftin arasından geçti.

“Bir Şeye mi ihtiyacınız var?” Konuştuğunda sesi yumuşaktı, neredeyse nefes nefeseydi. Vücudunu hafif bir utanç duyğusu kapladıysa da ortaya çıktığı kadar hızlı kayboldu.

“Acaba...” Adam sözünü yarıda kesip kızın arkasındaki birine gülümsedi, kakhaha atacakmış gibi görünüyordu.

Leslie arkasını döndü. Karşısında, tanımadığı bir grup insanla beraber Aislinn duruyordu. Arkadaşının kendisine el salladığını gören Leslie başını çevirdi. Arkadaşlar işyerinde hoş karşılanmazdı, Aislinn bunu biliyordu. Yine de Leslie’ye doğru yürümeye başladı. Leslie müŐterilerine geri döndü. “ z r dilerim. Bir saniye izin verebilir misiniz?”

“Hiç sorun değıl tatlım.” Adam bir sigara daha çıkarıp daha önce yaptığı ritüeli tekrarladı –sigara kutusunu kapatmak, sigarayı masaya vurmak ve çakmağı bir klik sesiyle açmak. Bunları yaparken bakışlarını kızıdan ayırmadı. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Leslie, Aislinn’e bakmak için arkasını döndü. “Burada ne arıyorsun?  ylece restorana gelemezsin...”

“Görevli, garson olarak özellikle seni isteyebileceğimizi söyledi.” Aislinn birlikte geldiğı kalabalık grubu işaret etti. “Senin baktığın bölümde boş masa yok. Ama ben bizimle senin ilgilenmeni istedim.”

“Yapamam,” dedi Leslie. “Bütün masalarım dolu.”

“Diğer garsonlardan biri senin masalarını alabilir...”

“Ve bahşişlerimi!”

Leslie başını salladı. Aislinn’e ne kadar paraya ihtiyacı olduğunu ya da arkasındaki müşteriden uzaklaşma fikrinin bile midesine yumruk yemiş gibi hissetmesine yol açtığını söylemek istemiyordu. “Özür dilerim Ash. Yapamam.”

Bu sırada görevli yanlarına geldi. “Hem grupla hem masalarla ilgilenebilir misin, yoksa senin grupla ilgilenebilmen için masalarını başka birine devredeyim mi?”

Leslie’nin içi öfkeyle doldu, belirgin bir öfke değildi ama güçlüydü. Yüzündeki gülümsemeyi bozmadı.

“Hepsiyle ilgilenebilirim.”

Leslie’nin arkasındaki masaya düşmanca bir bakış atan Aislinn, arkadaşlarının yanına döndü. Görevli de yanlarından ayrıldı ve Leslie derin bir nefes aldı.

Adamla yüzleşmek için döndü.

Adam sigarasından derin bir nefes alıp dumanını üfledi. “İlginç. Arkadaşın oldukça sahiplenici görünüyor. Sanırım bana attığı bakış *arkadaşıma asılma* mesajıydı?”

“Afedersiniz.” Gözlerini kırıştırdı.

“Birlikte misiniz?”

“Hayır.” Leslie kızardı. “Ben... Demek istediğim...”

“Başka biri mi var? Arkadaşının arkadaşlarından biri?” Adamın sesi Etienne’nin tatlılarının en iyileri gibi lezzetliydi. Zengin ve yozlaşmış, adeta tadına bakılsın diye oradaydı.

Leslie yanıt vermeden önce ister istemez hayallerindeki sevgili olan Niall’ı düşündü. Başını iki yana salladı. “Hayır. Kimse yok.”

“Belki de daha az kalabalık bir gece yine gelmeliyim?” Adam yeniden parmaklarını kızın bileğinde dolaştırdı. Üçüncü kez ona dokunuyordu.

“Belki.” Leslie kaçma ihtiyacı duydu. Adamın çekiciliği azalmış değildi ama ona öylesine yoğun bakıyordu ki, Leslie adamın kesinlikle güvenilir olmadığını anlamıştı.

İrial bir avuç banknot çıkardı. “Yemek için.”

Sonra ayağa kalkıp kıza o kadar yaklaştı ki, Leslie yeniden kaçıp gitme ihtiyacı duydu, aniden kendini hasta hissetmeye başlamıştı. Adam onun eline bir avuç para tutuşturdu. “Başka bir gece görüşürüz.”

Leslie geri çekilip ondan uzaklaştı. “Ama yemeğiniz henüz hazır değil.”

İrial -kızı takip edip özel alanına girecek kadar ona yaklaştı. O kadar yakın duruyordu ki, ancak dans edecek veya öpüşecek olsalar normal görünürdü. “Paylaşmaktan hoşlanmam.”

“Ama...”

“Endişelenme tatlım. Arkadaşlarının bana ters ters bakamayacakları bir ara geri gelirim.”

“Ama yemeğiniz...” Kız elindeki paralara baktı. *Aman Tanrım. Aman Tanrım.* Elinde tuttuğu paranın miktarının farkına varan Leslie şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Hepsi büyük rakamlardı. Bir kısmını iade etmeyi denedi. “Bekleyin. Bir hata yapmışsınız.”

“Hata yapmadım.”

“Ama...”

Adam eğilip kızın kulağına fısıldadı. “Ceplerimi boşaltma-değersin.”

Leslie bir an için yumuşak bir şeyin çevresini sardığını hissetti. *Kanatlar.*

Adam geri çekildi. “Gidip arkadaşınla ilgilen. Onun izlediği bir sırada seni bulurum.”

Ve yavaş adımlarla uzaklaşıp kızı salonun ortasında hareket edemez halde, elinde o güne kadar hiç görmediği miktarda parayla baş başa bıraktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

NIALL, VERLAINE’A VARDIĞINDA İRIAL GİTMİŞTİ. RESTORA-
nın dışında duran nöbetçilerden ikisi kollarındaki diş iz-
leri yüzünden kanlar içindeydi. Niall daha önce çağrılmış olma-
yı ve kavgaya katılabilmeyi diledi ama hemen bu utanç verici
düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Irial ne zaman Yaz Sarayı’nın
perilerine karşı harekete geçse Niall çağrılırdı. Kara Kral çoğun-
lukla Niall’a saldırmayı reddederdi. Diğer taraftan, Gabriel’in
Niall’ı yaralamakla bir sorunu yoktu ve ne zaman Irial yanla-
rında olsa Niall’a daha vahşice saldırdı.

“Gabriel yaptı,” dedi üvez adamlardan biri. “Üzerimize yü-
rüdü ve bize saldırdı.”

“Neden?” Niall bir ipucu bulmak umuduyla çevreye bakın-
dı, Gabriel’in neden böyle davrandığını anlamaya çalışıyordu.
Niall, Kara Kral’ın sağ koluyla dövüşmekten kaçınmayı tercih
ederdi ama Kara Saray’da öğrendiklerini unutmamıştı. Gabri-

el asla nedensiz hareket etmezdi. Adamı eyleme geçiren, Yaz Sarayı'nın anlayacağı türde bir gerekçe olmayabilirdi ama her zaman bir nedeni olurdu. Niall bunu biliyordu. Yaz Sarayı için önemli olmasının nedenlerinden biri de buydu. O, diğer sarayların vahşi hareketlerinin nedenlerini kavrayabiliyordu.

"Ölümlü kız, Gabriel ve Kara Kral'la konuştu," dedi üvez kadınlardan biri kan içindeki kolunu sararken. Örümcek ağından yapılma kumaşın sonunu dişleriyle koparıp kolunun çevresine bağladı. Niall yardım teklif edebilirdi ama kadının bu işler için eğitildiğini biliyordu. Aldıkları eğitim üvez adamları ve kadınları büyük savaşçılar yapar ama acıma kaynaklı yardım tekliflerini reddetmelerine yol açardı.

Niall bakışlarını kaldırdı. Pencereden Leslie'yi görebiliyordu. Kız, Yaz Kraliçesi'ne gülümseyip bardağındaki suyu tazeledi. Sıradışı bir görev değildi, heyecan verici olduğu da söylenemezdi, ama Niall kızı izlediği sırada aniden boğazının kurduğunu hissetti. Ona gitmek istiyordu. Ona... Ölümlülere yapmayı hayal bile etmemesi gereken şeyler yapmak istiyordu. Elinde olmaksızın sokağı geçti, pencereye yaklaştı ve ellerini camın üzerine koydu. Soğuk cam zayıf bir bariyerdi, azıcık bir baskıyla onu kırabilirdi. Cam parçalarının tenini kesişini, kıza koşmayı, vücudunu onunkine gömmeyi hayal etti. *Beni görmesine izin verebilirim. Beni...*

"Niall?" Üvez kadın yanında durmuş pencereden bakıyordu. "İçeri girmeli miyiz?"

"Hayır." Niall bakışlarını Leslie'den uzaklaştırıp düşüncelerini daha az rahatsız edici şeylere kaydırdı. Aylardır kızı izliyordu. Zihninde aniden beliren bu düşüncelerin hiçbir anlamı

yoktu. Belki de Irial'ı düşündüğü için gardı düşmüştü. İnsanlara yaklaşmaması gerektiğini bilen ve Leslie'yle ilgili hayalleri yüzünden kendinden içrenen Niall başını salladı.

“Eve gidin. Aislinn'in yanında bir sürü nöbetçi var. Ben burada kalıp kraliçenin ölümlüsünü izlerim,” dedi.

Üvez kadın ve diğer nöbetçiler tek kelime etmeden uzaklaştılar ve Niall, her zaman yaptığı gibi Leslie'nin Verlaine'daki vardiyasının bitişini beklemek üzere sokağın diğer tarafına geçti. Tuğla duvara yaslanıp tanıdık köşelerin sırtına batışını hissetti. Sokaktaki ölümlüleri ve perileri izledi. Irial'ın kim ve ne kadar sapkın olduğunu öğrenmeden önce, onunla birlikte yaptıkları şeyleri, kendisinin bir zamanlar kim olduğunu düşündü. *Leslie'ye asla dokunmamamı zorunlu kılan şeyler. Asla.*

Aralarında dolaşmaya başladığı zamanlarda Niall ölümlüleri heyecan verici bulmuştu. Tutku ve umutsuzlukla doluydular, ölümlü hayatlarının elverdiğince zevk alarak yaşamaya çalışıyorlardı. Ve perinin ağzından dökülecek birkaç nazik söz için eteklerini kaldırmaya hazırdılar. Niall onların baş döndürücü istekliliklerini ve ölümlü dokunuşlarını özlememeliydi. Bunu yapmasının doğru olmadığını biliyordu ama bazen, ruhunun derinliklerine yakından baktığında onları özlediğini farkediyordu.

Siyah saçlı peri yaklaştığında Niall'ın koluna yapışmış olan kız ağlıyordu. Ormana girdiği sırada kendini yaraladığı için teninde sayısız çizik vardı. “Turkulu bir şeymiş,” dedi peri.

Niall kızı üzerinden attı. “Sarhoş herhalde. Geçen hafta,” kızın kendisine dokunan elini yakaladı, “bu kadar saldırgan değildi.”

“Haklısın.” Siyah saçlı peri bir kahkaha attı. “Hayvanları andırıyorlar, değil mi?”

“Ölümlüler mi?” Kızın çevik ellerinden kurtulan Niall adama yaklaştı. “Başlangıçta gerçek doğalarını iyi saklıyorlar... Sonra her şey değişiyor.”

Diğer peri kahkaha atıp kızı kollarına aldı. “Belki de sen karşı konulmazsın.”

Artık kız kontrol altına alınmış olduğu için Niall giysilerini düzeltti. Kız diğer perinin kolları arasında hareketsiz duruyor, hissiz gözlerle bakışlarını iki perinin üzerinde gezdiriyordu.

Siyah saçlı peri, yüzünde meraklı bir sırıtişla Niall’ı izledi. “Ben Irial. Belki de bunu alıp,” ölümlülerin kasabasına giden yola baktı, “daha az kalabalık bir yere gitmeliyiz.”

Irial’ın yüzündeki şehvetli bakış Niall’ın o güne kadar gördüğü en heyecan verici şeydi. Yaşadığı duygulara daha önce hiç tatmadığı türde bir dehşet karıştı. Irial dudaklarını yalayıp güldü. “Hadi Niall. Bir arkadaşına itirazın olacağını sanmıyorum, yanılıyor muyum?”

Daha sonra nasıl olup da Irial’ın kendisini Niall diye çağırmasından, adını biliyor olmasından şüphelenmediğini merak etmişti. O zamanlar Niall’ın tek düşünebildiği Irial’a ne kadar yaklaşırsa içindeki vahşi duyguların o kadar güçlendiği idi. O ana kadar hiçbir şeyin tadına bakmadığını kavramıştı. Böylesi bir yoğunluğu daha önce hissetmemişti ve buna bayılıyordu.

Sonraki altı yıl boyunca Irial bazen aylarca Niall’ın yanında kaldı. Irial yanında olduğu sürece Niall aslında tek bir taneyle idare edebilecekken gittikçe daha fazla sayıda ölümlüyle acı verici oyunlara girişti. Ama sayıları ne kadar fazla olur-

sa olsun, asla yetmiyordu. Niall, ölümlülerin parçalanan etlerinin arasında ne kadar uzun kalırsa kalsın asla tatmin olmuyordu. Açlığı ancak kısa süreliğine bastırılıyor, sonra yeniden ve daha güçlü bir şekilde ortaya çıkıyordu. Irial'la geçirdikleri zamanlar baş döndürücüydü. Egzotik yiyecekler yiyor, yabancı şaraplar içiyor, yeni toprakları dolaşıyor, zafer şarkıları dinliyor, hemen her konuda konuşuyorlardı. Her şey mükemmeldi –bir süre için. *Eğer adamın yaşadığı yere gitmese ve Irial'ın topraklarındaki ölümlüleri görmese...* Niall ne kadar budalaca davrandığını kavradığında kime daha fazla kızdığına emin değildi.

“Uzun zaman oldu Gancanagh.” Gabriel’in sesi adamı o tatsız anılardan kurtardı. Avcı, sokağın kenarında duruyordu. Dikkatsiz sürücülerin dokunabileceği kadar yakın ama ucu ucu-na güvende olacak kadar uzak. Akıp giden arabaları görmezden gelerek başını kaldırdı ve kaldırımı inceledi. “Üvez adamlar gitti mi?”

“Evet.” Niall, Kara Peri’nin koluna bakıp bilmesi gereken kelimeler olup olmadığını kontrol etti. Irial’ın Gabriel’a, Niall’ın ona saldırmasına bahane olacak bir emir vermiş olmasını umuyordu.

Gabriel adamın bakışlarını farketti. Pis bir sırıtışla kenarlarını görebilmesi için kollarını yana çevirdi. “Sana mesaj yok. Bir gün tatlı yüzünün diğer tarafına da hoş bir yara açacağım. Ama bugün değil.”

“Bunu söyleyip duruyorsun ama kralın asla sana izin vermiyor.”

Niall omuz silkti. Avcının varlığının verdiği dehşet hissi yüzünden mi yoksa Irial’dan uzaklaştığı için mi bilmiyordu ama

Gabriel bastırmayı tercih ettiği acıları açığa çıkarmıştı. Niall çoğunlukla avcıyla dalaşmamayı ve boş vermeyi tercih ederdi. Ne var ki, bu gece kendini hiç de anlayışlı hissetmiyordu. “Sanırım İri beni senden daha çok önemsiyor, ne dersin Gabriel?” diye sordu onu kışkırtmak umuduyla.

Niall’ın kalp atışları hızlanırken Gabriel adama bakmakla yetindi. “Bence bu sorunun yanıtını bilmeyen asıl sensin,” dedi sonunda. Niall bir karşılık veremedi Gabriel yumruğunu Niall’ın yüzüne gömdü ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Ani acıyla gözlerini kırptıran Niall avcının sokakta ilerleyişini ve sakince yakınlarda dolanan, Kara Saray’a mensup iki periyi boğazlarından yakalayışını izledi. Gabriel, Ly Erg’leri havaya kaldırıp bayıltana kadar boğazlarını sıktı. Onları omzunun üzerinden fırlattı ve toz şeytanlarının koşuşturmalarını izleyerek ağır adımlarla uzaklaştı.

Gabriel’i uyguladığı şiddet sıradışı değildi ama aldığı emirlerin avcının teninde yazılı olmamaları Niall’ı endişelendirdi. Beira’nın ölümüyle sona eren görece barış halinin diğer saraylarda karmaşaya yol açmış olması kaçınılmazdı. Onun yerini farklı, gerçek bir barışın alması diğer sarayları hazırlksız yakalamıştı. İrial’ın bu sorunla nasıl baş ettiği Niall’ı ancak kendi sarayını etkilediği ölçüde ilgilendiriyordu. O artık Yaz Sarayı’nın üyesiydi ve Kara Saray’da olanlar onun sorunu değildi. Yine de bir an için de olsa Kara Kral adına endişelendi. Ne var ki asla yüksek sesle itiraf etmeyeceği bir sancıydı bu.

Vardiyası bittiğinde Leslie, Aislinn’in restoranın önündeki sokakta kendisini beklediğini görünce şaşırdı ve memnun oldu.

Eskiden iş çıkışı buluşurlardı ama kış süresince her şey değişmişti.

“Diğerleri,” Leslie duraksadı, yanlış bir şey söylemek istemiyordu, “diğerleri nerede?”

“Seth, Karga Yuvası’na gitti. Keenan’ın halletmesi gereken işler var. Carla ve Ree’nin nerede olduklarını bilmiyorum.” Aislinn ayağa kalkıp ellerini kot pantolonuna sildi, sanki duvara dokunmak onları kirletmişti. İzbe yerlerde ne kadar rahat hareket ederse etsin, kızın hala temizlik konusunda saplantıları vardı.

Aislinn sokağın diğer tarafındaki, tanımadığı adamlara baktı. O başını çevirdiğinde adamlardan biri Leslie’ye sırtı dönük olarak yaladı. Refleks olarak Leslie hareket çekti ve ne yaptığını farkederek gerildi. Böyle davranmaması gerektiğini biliyordu, bir kız için dikkarli davranmak insanları kışkırtmaktan çok daha güvenli bir çözümdü. Kendisi kimseye hareket çekecek ya da kaba saba karşılıklar verecek biri değildi -*artık değil, artık olmaz.*

Yanında duran Aislinn, sokağı incelemeyi bitirmişti. Her zaman aşırı dikkatliydi, öyle ki, Leslie pek çok kez Aislinn’in bu kadar dikkatli davranmasına yol açacak ne gördüğünü ya da yaptığını merak ederdi.

“Çeşmeye yürüyelim mi?” diye sordu Aislinn.

“Önden buyur.” Leslie, Aislinn yürümeye başlayana kadar bekledi. Bir yandan da hareket çektiği adamın peşlerinden gelmediğine emin olmak için arkayı kontrol etti. Adam kıza el salladı ama peşlerinden gelmedi.

“Söylesene bu gece restorana gelen o adamı tanıyor muydun? Ben geldiğimde konuştuğun adamı?” Aislinn ellerini üze-

rindeki büyük beden deri ceketin ceplerine soktu. Kendisine ait çok hoş bir paltosu vardı ama Seth yanında olmadığına onun parçalanmış ceketini giymekten hoşlanırdı.

“Daha önce tanıştığım biri değil.” Leslie yabancıнын bahsi geçtiği anda vücudunu saran ani özlem duygusu yüzünden titredi ve Aislinn’e adamın geri geleceğini söylediğini anlatmaya karar verdi.

“Sana karşı fazla ilgiliydi.” Edge Hill’in kötü aydınlatılmış kavşağını geçmek için bekledikleri sırada Aislinn duraksadı.

Geçip giden otobüsün farları sokaktaki gölgeleri ikiye bölüp bir an için üzeri tüylerle kaplı kadını ve vücutları kırmızıya boyanmış adamları aydınlattı. Son zamanlarda Leslie’nin hayal gücü çok çalışıyordu. Daha erken saatlerde başka birinin gözlerinden dünyaya baktığı hissine kapılıp rahatsız olmuştu, sanki başka yerlerdeki imkansız şeyleri görebiliyordu.

Otobüs arkasında kötü kokulu bir toz ve duman bulutu bıraktı. Kavşağa kıyasla daha iyi aydınlatılmış parka geçtiler. Çeşmenin karşısındaki bankta, tanıdık gibi gelmeyen dört adam ve aynı ölçüde yabancı iki kız oturuyordu. Yabancılar başlarıyla Aislinn’i selamladı. Kız elini kaldırıp onlara karşılık veriyse de yanlarına gitmedi.

“Söylesene onunla buluşmanı istedi mi veya buna benzer şeyler...”

“Ash? Neden soruyorsun?” Leslie boş banklardan birine oturup ayakkabılarını çıkardı. Vücudunu ne kadar esnetirse esnetsin ya da ne kadar yürürse yürüsün, garsonluk yaptığı gecelerde ayakları acır ve bacakları ağırırdı. Bacaklarını ovuştururken Aislinn’i süzdü. “Onu tanıyor musun?”

“Benim arkadaşımısın. Yalnızca endişelendim ve... Baş belası bir tipe benziyordu, anlıyor musun? Değer verdiğim birinin yakınlarında istemeyeceğim türde bir adam.” Aislinn banka oturup bacak bacak üstüne attı. “Mutlu olmanı istiyorum Les.”

“Öyle mi?” Leslie arkadaşına gülümsedi, bütün gece içini dolduran duygu karmaşasına rağmen, aniden kendini huzurlu hissetti. “Ben de. Ve mutlu olacağım.”

“Öyleyse o adam...”

“Kasabadan geçiyormuş. Hoş konuşuyordu, yemeğini sipariş ederken kendisine ilgi gösterilmesini istedi ve büyük ihtimalle şimdiye kadar çoktan gitmiştir.” Leslie ayağa kalkıp bacaklarını esnetti, ayaklarında oluşan yumruları açmaya çalıştı. “Önemli değil, Ash. Endişelenme, tamam mı?”

O zaman Aislinn gülümsedi. “Güzel, yürüyecek miyiz, oturacak mıyız? Buraya yeni geldik...”

“Özür dilerim.” Leslie bir saniye kadar oturmayı düşündü. Ardından başını kaldırıp ayı yutmak üzere olan karanlık gökyüzüne baktı. İçi ayaklarını yerden kesen bir heyecanla doldu. “Dans mı edelim? Yürüyelim mi? Benim için farketmez.”

Sanki aylardır devam eden korkuları ve endişeleri kayıp gidiyordu. Dövmesine dokunmak için sırtına uzandı. Sadece dış hatları işlenmişti ama şimdiden kendini daha iyi hissediyordu. Bir şeye inanmak, o inancı sembolize etmek üzere harekete geçmek kızın kendini daha güçlü hissetmesine yol açmıştı. *İkna edici semboller.* Yeniden kendisi oluyordu.

“Hadi.” Aislinn’in elini yakalayıp onu ayağa kaldırdı. Banktan birkaç metre uzaklaşınca kadar geri geri yürüdü ve sonra dönmeye başladı. Kendini iyi ve özgür hissediyordu. “Ben ça-

lıırken bütün gece oturdun. Yorgun olduğunu söyleyemezsin, oturup durmaya devam etmek için bahanen yok. Hadi gidelim.”

Bir kahkaha atan Aislinn o an için Leslie’nin hatırladığı insan gibiydi. “Kulübe gidiyoruz sanırım?”

“Ayakların ağrıyana kadar dans edeceğiz.” Leslie, Aislinn’in koluna girdi. “Ree ve Carla’yı ara.”

Yeniden kendisi olmak çok güzeldi.

Çok, çok güzel.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

LESLIE, ELİNDE AYAKKABILARIYLA BISHOP LİSESİ'NİN KORİDORunda ilerlerken, kolunu sallayıp ayakkabıların topuklarını metal dolaplardan birine geçirmemek için büyük çaba harcıyordu. Dövmesinin dış hatları biteli üç gün olmuştu ama kız o baş döndürücü enerjiyi düşünmeden edemiyordu. İçini panik ve neşe kaplıyor, birbiriyle alakasız duygular zihnini dolduruyor, kendini garip hissetmesine yol açıyordu. Ama zayıf düşürücü bir duygu karmaşası değildi. Sanki başka birinin ruh halini ödünç almıştı. *Garip ama güzel*. Kendini daha güçlü, daha sakin, daha cesur hissediyordu. Bunun yeni edindiği özgüvenin yarattığı bir yanılsama olduğuna emindi ama hoşuna gidiyordu.

İşin hoşlanmadığı kısmı, etrafındaki bütün kavgaları farketmesi ve bunlardan korkmamasıydı. Kendini devamlı Verlaine'daki müşteriye hayal ederken buluyordu. Adamı düşündüğünde adını bildiği hissine kapılıyordu ama müşterinin

ona, adının ne olduğunu söylemediğine emindi. *Nereden biliyorum?* Başını sallayıp bu soruyu zihninden attı ve aceleyle malzeme odasının açık kapısına koştu.

Rianne sabırsızca içeri gelmesini işaret etti. “Hadi, Les!”

Leslie içeri girdiğinde Rianne kapıyı yavaşça kapadı. Kısık bir bip sesi duyuldu.

Leslie oturacak bir yer bulmak umuduyla çevresine bakındı. Beden eğitimi minderlerinin oluşturduğu yığının üzerinde karar kıldı. “Carla ve Ash nerede?”

Rianne omuz silkti. “Belki sorumlu davranmaya karar vermişlerdir.”

Leslie kendisinin de öyle yapmış olması gerektiğini tahmin ediyordu ama gelmekte tereddüt etmemişti. O sabah koridor-da karşılaşıklarında Rianne dudaklarını kımıldatıp ses çıkarmaksızın *malzeme odası* demişti. Ne kadar yüzeysel biri olursa olsun Rianne iyi bir arkadaşı ve Leslie’nin hiç tereddüt etmeden ilk dersi kırmasının nedeni de buydu.

“Ne oldu?”

“Annem odamdaki uyuşturucuları buldu.” Rianne’ın aşırı makyajlı gözleri gözyaşlarıyla doluydu. “Eve geleceğini düşünmemiştim ve...”

“Çok kızdı mı?”

“Çıldırıldı.” Yeniden danışmanla konuşmaya başlamak gerekcek. Ve...” Rianne bakışlarını kaçırdı, “çok üzgünüm.”

Leslie göğsünün sıkıştığını hissetti. “Ne için özür diliyorsun?”

“Ren’den aldığımı sanıyor. Uyuşturucuları bana onun getirdiğini bu yüzden ben... Beni aramamalısın veya bize uğrama-

malısın. Sadece... Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Donup kalmıştım.” Rianne, Leslie’nin elini tuttu. “Ona söyleyeceğim. Durum o kadar... Annem...”

“Yapma.” Leslie sesinin sert çıktığını farkettiler ama olanlara şaşırdığı söylenemezdi. Rianne kendisiyle yüzleştiği durumlarda olayları idare etmesini beceremezdi. “Ama ondan almamıştın değil mi? Ren’den uzak durman gerektiğini biliyorsun.”

“Biliyorum.” Rianne kızardı.

Leslie başını salladı. “Ağabeyim pislüğün bitti.”

“Leslie!”

“Şşş. Söylediğimde ciddiylim. Annen nasıl istiyorsa öyle düşünmesine izin verdiğin için sana kızgın değilim. Ama Ren ve arkadaşlarından uzak dur.” Arkadaşının Ren’in etkisi altında kaldığını düşünmek bile Leslie’nin midesini bulandırdı.

“Bana kızmadın mı?” Gözlerinden yaşlar akan Rianne’ın sesi titriyordu.

“Hayır.” Leslie bu duruma şaşırsa da söylediği doğrudu. Mantığı öfkelenmesi gerektiğini söylüyordu ama içten içe neredeyse huzurlu hissediyordu. Öfkenin kıyısında duruyordu, sanki patlamak üzereydi ama henüz o noktaya gelmemişti. Son üç gündür hissettiği bütün duygular yeterince yoğunlaşmadan kaybolup gidiyordu.

Mantıksızca, dövmesi bittiğinde duygularının yeniden normale döneceğini düşündü. Belki de özlem duyduğu buydu, dövme makinesinin iğnelerinin tenine dokunurken yarattıkları, kemiklerine kadar işleyen hissi özlemişti. Düşüncelerini dövmeden uzaklaştırıp Rianne’a odaklandı.

“Senin hatan değil Ree.”

“Benim hatam.”

“Tamam, senin hatan ama sana kızmadım.” Leslie aceleyle Rianne’a sarılıp ona bakmak için geri çekildi. “Ama Ren’e yaklaşacak olursan kızacağım. Son zamanlarda gerçekten rahatsız edici tiplerle takılıyor.”

“Öyleyse sen nasıl güvende kalabiliyorsun?”

Leslie soruyu duymazdan gelip ayağa kalktı. Aniden hava almaya ihtiyacı olduğunu hissetmişti. Başka bir yerde olmalıydı. Rianne’a ikna edici olduğunu umduğu bir gülümseme fırlattı. “Gitmem gerek.”

“Tamam. Dördüncü derste görüşürüz.” Rianne ayağa kalktıktan sonra minder yığınına düzeltti.

“Hayır. Okulu kıracağım.”

Rianne duraksadı. “Sen delisin.”

“Hayır. Gerçekten, ben sadece...” Ne hissettiğini nasıl açıklayacağını bilmeyen Leslie başını salladı. İçini dolduran garip duyguları anlatmak istediğine emin değildi. “Yürümek istiyorum. Uzaklaşmak. Ben sadece... Emin değilim.”

“Sana eşlik etmemi ister misin? Ben de seninle okulu kırabilirim.” Rianne’ın yüzünde aşırı hevesli bir gülümseme belirdi. “Ash ve Carla’yla konuşurum ve seninle...”

“Bugün olmaz.” Leslie’nin içindeki koşmak, kaçmak, çekip girmek ihtiyacı daha da güçlendi.

Rianne’ın gözleri yeniden doldu.

Leslie iç çekti. “Tatlım, sorun sen değilsin. Hava almaya ihtiyacım var. Sanırım son zamanlarda fazla çalışıyorum.”

“Konuşmak ister misin? Dinleyebilirim.” Rianne akan göz makyajını temizlemeye çalışırken boyaları iyice dağıttı.

“Hareket etme.” Leslie bluzunun koluyla kızın yüzündeki siyahlığı sildi. “Biraz uzaklaşıp zihnimi temizlemem gerek. Ren’i düşündükçe... Endişeleniyorum.”

“Onun için mi? Onunla konuşabilirim. Belki baban...”

“Hayır. Ben ciddiym. Ren değışti. Ondan uzak dur.” Leslie kelimelerin daha az ciddi görünmeleri için yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. Konuşmaları, istemediğı yerlere fazlasıyla yaklaşmıştı. “Seninle daha sonra ya da yarın görüşürüz, tamam mı?”

Durumdan hiç de mutlu görünmeyen Rianne başını salladı ve koridora çıktılar.

Leslie, Bishop Lisesi’nden çıktıktan sonra nereye gideceğinden emin değildi. Öylesine yürüyordu ve kendini tren istasyonunun gişesinin önünde buldu. “Pittsburgh’a bir bilet istiyorum. Şimdiki tren için.”

Gişedeki adam budalaca bir şeyler söylerken kız parayı cebinden çıkarıp ona uzattı. *Acil durum parası. Fatma parası.* Normalde bütün parasını müzeyi görmek için yapılacak birkaç saatlik yolculuğa harcamak konusunda tereddütlü davranırdı. Ama o an için güzel bir yerde olmaya ihtiyaç duyuyordu. Dünyanın iyi bir yer olduğunu hissetmesini sağlayacak bir mekanda...

Arkasındaki adamlar itişmeye başladı. Çevrelerindeki insanlar da gişenin önüne doluşmuştu.

“Bayan, çekilmeniz lazım.” Adam bileti kıza uzatırken uzaklaşmasını işaret etti.

Kız başını sallayıp kalabalıktan uzaklaştı. Bir an için bile olsa vücudunu karanlık dalgaların kapladığını, gölgelerin için-

den geçtiğini hissetmişti. Yalpaladı. *Sadece korku*. Buna inanmak istiyordu, korktuğu için böyle hissettiğini düşünmek istiyordu ama korkmamıştı.

Pittsburgh'a gidiş yolculuğu ve şehirde attığı tur iyi hatırlamadığı bir rüya gibiydi. Gözü garip şeylere takılıyordu. Pek çok çift ya da giyinişlerindeki farklılıklardan anlaşıldığı kadarıyla birbirine yabancı insanlar trende birbirlerine utandırıcı ölçüde samimi davranıyordu. Kolu dövmelemlerle kaplı yakışıklı bir çocuk kızın yanından geçerken elindeki kağıtları yere düşürdü ve Leslie bir an için gencin kolundaki dövmelemlerin hareket ettiğini görür gibi oldu. Gerçeküstüydü. Tüm bunların ne kadar garip olduğunu kısa bir an için düşündüyse de, zihni bu konuya odaklanmayı reddetti. Hissettiği ve gördüğü garip şeyleri sorgulamak yanlış geliyordu. Denediğinde de teninin içinde hissettiği bir baskı onu başka şeyler düşünmeye zorluyordu, herhangi bir şey...

Pittsburgh'a geldikten hemen sonra Carnegie Sanat Müzesi'ne girdi ve her şey birden düzeldi. Gariplikler ve sorular kaybolup gitti. Leslie amaçsızca sütunların arasında dolaşırken ve yumuşak zemini turlayıp merdivenlerden inip çıkarırken dünya kaybolup gitti.

Sonunda kızın hissettiği kaçma hissi tamamen ortadan kalktı ve Leslie yavaşladı. Bakışlarını resimlerin üzerinde dolaştırıp bir tanesinin önünde durdu. Uzun süre hiç ses çıkarmayıp resme baktı. *Van Gogh. Van Gogh iyidir*.

Yaşlı bir kadın salonları dolaşıyordu. Hareket ettikçe ayakları düzenli bir ritimle yere vuruyordu, kararlı ve aceleci olmayan adımları vardı. Sanat akademisi öğrencileri çizim def-

terlerini açmış oturuyor, çevrelerinde olup biten hiçbir şeye al-dırmaksızın galerinin duvarlarında gördükleri güzellikleri in-celiyordu. Leslie için müzede olmak, bir bakıma kilisede ol-mak gibiydi, içerdeki hava bile kutsaldı. Bugün, ihtiyaç duy-duğu his tam da buydu.

Leslie resmin karşısında durup ufka kadar uzanan yeşil tar-laları, açık mavi gökyüzünü izledi. *Huzur*. Resmin verdiği his buydu, zamanın ve mekanın ötesinde donup kalmış bir par-ça huzur.

“Rahatlatıcı, değil mi?”

Herhangi birinin hiç ses çıkarmadan yanına gelebilmiş ol-masına şaşırarak arkasını döndü. Normalde çevresinde olup bi-ten her şeye dikkat etmeyi alışkanlık haline getirmişti. Yanın-da duran Niall resme bakıyordu. Gömleğinin bütün düğmeleri ilikliydi ama alt kısmını pantolonunun içine sokmamıştı. Kol-larını kıvrıdığı gömleğin bir kenarı büyük beden kot pantolo-nunun kenarından sarkıyordu. Bronz kolları açıktaydı.

“Burada ne işin var?” diye sordu Leslie.

“Seninle karşılaşıyorum.” Adam arkasına dönüp teninde sar-maşık dövme olan kıza baktı. “Yakındığımı zannetme ama Aislinn’le beraber okulda olman gerekmiyor mu?”

Leslie onları izlediğini açık açık belli eden sarmaşık dövme-li kıza baktı ve onun da bir tür sanat eseri olup olmadığını merak etti. Gördüklerinin ışık oyunu olduğuna kanaat getirdi, kızın üzerinde dövme falan yoktu. Leslie başını sallayıp Niall’a dön-dü. “Hava almaya ihtiyacım vardı. Zaman. Boşluk.”

“İhtiyacın olan boşluğu işgal mi ediyorum?” Birkaç adım geri çekildi. “Neredeyse hiç konuşma fırsatımız olmadığı için

selam vereyim dedim... İstemiyorsan konuşmamız gerekmiyor. Gidebilirsin. Ya da istersen ben gidebilirim.”

“Benimle yürür müsün?” Leslie adamın yüzündeki memnun ifadeye rağmen bakışlarını kaçırmadı. Kendini gergin ve şaşırtıcı ölçüde cüretkar hissediyordu.

Adam kıza yolu göstermesini işaret etti. Ona, kızın da farkettiği üzere, sıradışı ölçüde nazik davranıyordu. Rahatsız edici değildi ama adamın galerideki resimleri incelerken gergin olduğu açıktı.

Derken Niall yeniden kıza baktı. Konuşmadı ama kızla araya koyduğu mesafe düşünülecek olursa havada bir gerilim vardı. Ne yapacağını bilemiyormuş gibi sağ elini kaldırıp indirdi. Sol elinin parmakları sıkı sıkıya kapanmıştı, kolu vücudunun yanında hareketsiz duruyordu.

Leslie elini adamın koluna koydu. “Bu sefer Keenan’ın yanında değil, burada olduğun için memnunum.”

Niall konuşmadı, karşılık vermedi. Bakışlarını kaçırmakla yetindi.

Korkuyor. Kız açıklanamaz bir şekilde Verlaine’daki garip müşteriyi düşündü, kendisi Niall’in korkusunu solurken adamın iç çektiğini neredeyse gözünde canlandırabiliyordu.

Korkusunu solumak mı?

Başını sallayıp söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı, herhangi bir şey. Niall’a bir şeyler anlatmak ve adamın hissettiği korkunun ne kadar heyecan verici olduğunu düşünmekten kaçınmak istiyordu. Yanında durup sessizliğin rahatsız edici bir hal alınca kadar büyümesine izin verdi. Sanki müzenin duvarlarında asılı olan resimler onlara bakıyordu. Ama kız ne zaman ba-

şını kaldırıp baksa adeta bir filtre kızın gözlerinin önüne iniyor ve görüşünü bulanıklaştırıyordu. Yalnızca renk ve biçim karmaşaları görerek resme baktı. “Senin gördüklerinin, başkalarının gördükleriyle aynı olup olmadığını düşündüğün olur mu?”

Adam daha da hareketsizleşti. “Bazen aynı olmadığına emin oluyorum. Ama bu durum o kadar da kötü sayılmaz, değil mi? Dünyayı farklı bir açıdan görmek?”

“Belki.” Adamı süzdü, gergin duruşunu izledi ve ona dokunmak istedi –daha da korkutmak ya da sakinleştirmek için. Arzuladığının hangisi olduğundan emin değildi.

“Yaratıcı görüşler sanatı ortaya çıkarır.” Adam galerinin duvarlarını işaret etti. “Sanat da dünyayı başka bir açıdan görmemizi sağlar. Çok güzel bir şey.”

“Ya da bir tür delilik,” dedi Leslie. Birine doğru olmayan şeyler gördüğünü, doğru olmadığını hissettiği şeyleri farkettiğini söylemek istiyordu. Birilerinin ona delirmediğini söylemesine ihtiyacı vardı. Ama bir yabancıdan güven verici sözler beklemek, duyguları bu kadar karışık durumdayken rahatlatıcı olmaktan uzaktı.

Kız kollarını göğsünde kavuşturup yürüdü, kendisini veya yüzünde acı dolu bir ifadeyle peşinden gelen Niall’i izleyen insanlara bakmamaya çalıştı. Son birkaç gündür insanlar garip davranıyormuş gibi geliyordu ona. Belki de yeniden dünyaya dikkat etmeye başladığı için Leslie böyle hissediyordu. Ya da savaştığı depresyondan uyanmaya başlamıştı. Böyle olduğuna inanabilmek istiyordu ama kendi kendine yalan söylediğinden şüpheleniyordu. Çevresindeki dünya garip bir hal almıştı ve kız neden böyle olduğunu bilmek istediğine etnin değildi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

MÜZEYE HİÇ DE UYGUN OLMAYAN BİR DİKKATLE Niall, kendilerini izleyen perilere baktı. Üzerleri sarmaşık yapraklarıyla kaplı Yaz Kızları ölümlü kılığına girmişlerdi. Scrimshaw kızkardeşlerden biri görünmez halde galeride dolaşıyor, konuştukları sırada ölümlülerin ağzına bakıyordu. Vücudu duman bulutunu andıran başka bir peri yanlarından geçti. Havada görünmez izler bırakıyor, bulutu andıran parçalarını ölümlülerin ağzına sokup onların nefesinin tadına bakıyor, ağızlarındaki kahve veya tatlı tadıyla besleniyordu. Kimse bir ötekinin sınırlarını zorlamıyordu. Burası bütün perilerin hangi saraya ait olurlarsa olsunlar birbirlerine saygı duydukları bir yerdi. Kişisel çatışmalar bir kenara bırakılmıştı. Nötr bir mekandı, güvenliydi.

Ve Niall da bu güvenlik duygusundan yararlanarak sarayının kurallarını çiğniyordu. Leslie'ye görünmüş, onunla konuş-

mıştı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu, bir açıklaması yoktu. Kızın yakınlarında olmak için karşı konulamaz bir dürtü duyuyordu, Verlaine'da hissettiğinden bile güçlü bir dürtüydü bu. Kraliçesine itaatsizlik etmişti –bu konuda doğrudan bir emir yoktu ama Kraliçenin, arkadaşlarıyla konuşulmasından hoşlanmadığını biliyordu. Keenan, Aislinn'le aynı fikirde olmasaydı durum çok daha farklı olabilir, Niall bu seçime karşı çıkmaya karar verebilirdi ama öyle değildi.

Ona açıklayabilirim... Ona neyi... neyi açıklayabilirim? Kıza doğruyu söyleyemezdi. Onu görmüş, ortalıkta dolanışını izlemiş ve kendini açığa çıkarmıştı. Galerinin ortasında, herhangi bir ölümünün onu görebileceği bir yerde üzerindeki görünmezlik büyüsünü kaldırmıştı. Hem de kendisini izleyen perilerin bakışları altında.

Neden şimdi?

Leslie'ye gitmek, kendini açığa çıkarmak karşı koyamayacağı bir emir gibiydi, ayrıca doğruyu söylemek gerekirse, aksini yapmak da istemiyordu. Ama öyle davranmaması gerektiğinin farkındaydı. Bugüne kadar kıza yaklaşmamayı başarmıştı ama bu durum, bugün sayısız şahidin önünde yaptığı hareketi değiştirmezdi. Kraliçesini öfkeliendirecek bir şeyler yapmadan önce bir bahane uydurup kızıdan uzaklaşmalıydı. Ama öyle yapmadı. “Geçici sergiyi gördün mü?” diye sordu bunun yerine.

“Henüz değil.” Kız adamın uzun süren sessizliğinin ardından mesafesini korumaya karar vermişti.

“Pre-Rafaelitlere ait görmek istediğim bir resim var. Bana eşlik etmek ister misin?” Elinden geldikince sık pre-Rafaelitlere ait resimleri görmeye giderdi. Ana kraliçe Sorcha, onları sever-

di ve o dönemden kalma resimlerde kadının görüntüsüne rastlamak mümkündü. Burne-Jones, Altın Merdivenler resminde kraliçenin hakkını vermişti. Niall, Leslie'ye bunu söylemeyi düşündü ve bir kere daha ne yaptığını hatırlayarak duraksadı. Kıza görünür olmuştı. Oysa onunla hiçbir konuda hiçbir şey konuşmamalıydı.

Birkaç adım uzaklaştı. "Büyük ihtimalle ilgilenmiyorsundur, ben..."

"Hayır. İlgileniyorum. Pre-rafaelit dediğin ressamların kimler olduklarını bilmiyorum. Öylece dolanıp resimlere bakıyorum. Aslında... Sanat tarihinden anladığım söylenemez." Hafifçe kızardı. "Beni harekete geçiren resimlere bakmayı seviyorum."

"Zaten bilmen gereken de o kadarı değil mi? Ben o dönemi iyi biliyorum çünkü onların yaptığı resimler beni harekete geçiriyor." Elini nazikçe kızın sırtına koydu, uzanıp ona dokunmak için kendine izin verdi. "Gidelim mi?"

"Elbette." Kız öne ilerleyip adamın dokunuşundan, elinden uzaklaştı. "Söylesene bahsettiğin ressamlar hangileri?"

Adamın bu soruyu yanıtlayabilirdi. "Sanat akademisinin kurallarını görmezden gelmeye karar veren sanatçılar. Rafael öncesindeki hikayeleri çizmeyi seçmişlerdi. Masalları, destanları... Kendi standartlarına göre yeni bir sanat yaratmaya karar vermişlerdi."

"Demek asiler?" Bu sözün ardından kız aniden belirli bir neden olmaksızın kendini rahat ve özgür hissederek bir kahkaha attı. Birbirinden güzel resimler, ustaca yapılmış heykeller, hissettiklerinin yanında hiç sayılırdı.

“Dünyayı değiştirebileceklerine inandıkları için bunu başaran asiler.” Niall, Leslie’nin görünmez durumdaki bir grup Yaz Kızı’nın yanından geçişini izledi. Kızlar birbirleriyle fısıldaşıp parmaklarıyla adamı işaret ettiler. “İnanç güçlü bir şeydir. Eğer yapabileceğine inanırsan...” Müzedeki periler çevrelerine doluşmaya başladıklarında Niall duraksadı.

Keenan hiç mutlu olmayacak.

Ölümlülerden uzak dur Niall. Uzak durman gerektiğini biliyorsun.

Tabii eğer Keenan bu kızın...

O, Aislinn’in arkadaşı.

Niall! Kızı rahat bırak. Bu son cümle neredeyse anaç bir öfkeyle söylenmişti.

“Niall?” Leslie adama bakıyordu.

“Ne?”

“Konuşmayı kestin... Sesinden hoşlanıyorum. Lütfen anlatmaya devam et.” Kız daha önce bu kadar cüretkar değildi, adamın onu izlediği aylar boyunca ve hatta birkaç saniye önce bile hiç bu kadar cesur davranmamıştı. “Bana sanatçılardan bahset.”

“Tamam. Kurallara uymadılar. Kendi kurallarını yarattılar.” Niall uyarı fısıltıları savuran ve kendilerini izlemeyi sürdüren perilere bakmayı reddetti. Perilerin sesinde korku ve öfke vardı. Ve Niall öyle hissetmemesi gerektiğini bilse de, bu duygu karmaşası karşısında büyük bir heyecan duydu. “Bazen kurallara meydan okumak gerekir.”

“Ya da onları yıkmak?” Leslie’nin soluk alıp veriş i düzensizleşmişti. Gülümsemesi tehlikeli bir havaya büründü.

“Bazen gereklidir,” dedi genç adam.

Leslie'nin, Niall için kuralları çiğnemenin ne demek olduğunu anlamasına imkan yoktu. Adam Leslie için kuralları çiğnemiş miydi? Hayır. Onları esnetmişti. Kolunu Leslie'ye uzattı ve birlikte bir sonraki salona geçtiler. Leslie elini onun koluna yasladığında hafifçe titriyordu. *Kralım beni ona göz kulak olmam için yolladı. Bunu yapabileceğimi biliyor. Dikkatli olabilirim, kurallara uymayı sürdürebilirim.*

Her şey yoluna girecek. Keenan çoğunlukla ötekilerden değil, Niall'dan Leslie'ye göz kulak olmasını istiyordu. Geçmişte Niall'ın zarar verdiği onca ölümlüye ve olayların tehlikeli sonuçlarına rağmen Keenan ona güveniyordu. Uzun süre Niall'ın yakınlarında olduklarında ölümlülerin kendilerini nasıl kaybetmeye başladıklarından çoğunlukla bahsetmezlerdi. Niall'ın etkisi altındayken kaç ölümlüyü yok ettiğini hiç tartışmamışlardı. Keenan'ın tek söylediği "Doğru olanı yapacağına güveniyorum," olmuştu.

Niall, Leslie'yi, kendisinden ona akan ilginin yaratacağı yozlaşmadan korumayı planlamıştı. *Ve öyle yapacağım.* Ama bugün değil. Niall'ın bütün iyi niyeti kızı yapayalnız ve bu kadar sevimli gördüğü o anda kaybolup gitmişti. Bugünden sonra yeniden görünmez bir şekilde kızı takip etmeyi sürdürecekti.

Bunu yapabilirim... Onunla yürüyebilirim, konuşabilirim ve beni duymasına izin verebilirim. Tek bir gün için. Tek bir konuşma için.

Leslie'ye mesafeli davranıyordu ve şu an yaptıklarının kimseye bir zararı yoktu. Kıza kim olduğunu veya onu ne kadar sık izlediğini söylemiyordu. Onu öpmeden, bir sonraki duvara kadar yanında yürüyebilirdi.

“Sergiye gitmeden önce sandviç yemek ister misin?” diye sordu Leslie.

Bir sandviç. Bunu yapabilirim. “Evet.”

Onunla yemek yemek tehlikeli değil. Hala kurallara uygun davranıyorum. Eğer kıza peri yiyeceği ikram ediyor olsaydı durum farklı olurdu. Ama ölümlüler tarafından hazırlanmış ve ölümlüler tarafından sunulan bir yemekti söz konusu olan. Güvenliydi.

Leslie, Niall’ın kolunu daha sıkı tuttu. Adama dokunuyor, ona tutunuyordu. “Sana rastladığıma çok memnunum,” diye mırıldandı.

“Ben de.” Ama adam kolunu çekti. Arkadaş olabiliyorlardı, belki –ama bundan fazlası yasaktı. Kız ona yasaktı.

Ve bu yüzden çok daha baştan çıkarıcıydı.

Çabucak geçip giden birkaç saatin ardından Niall izin isteyip geri çekildi. Leslie’nin nöbetini devralmaya gelen askerlere minnettardı. Kızla geçirdiği zaman acı vericiydi –muhteşemdi ama bıraktığı boşluk duygusu acı veriyordu. Niall, Leslie’nin asla kendisine ait olamayacağını biliyordu.

Müzeden çıktığında kötü yaralanmış perilerle karşılaştı. Irial’in evlerinde nasıl bir uyuşturucu bulmuşlarsa onunla sarılsmışlardı. Irial’in avcılarının yakınlarındayken böyle şeyler görmek şaşırtıcı değildi ama periler tarafından yaralanmış olanlar sadece periler değildi. Ölümlüler de –çok fazla ölümlülerinde, iyileşmekte olan çirkin morluklarla ortalıkta dolanıyordu. Ölümlüler o izlerin, ellerinin olması gereken yerlerde tynakları bulunan yaratıklara ait olduğunu anlamayabilirdi ama Niall çürüklerin gerçek şeklini görüyordu.

Neden?

Kış perileri tedirgin bakışlar atarak yanından geçti. O yaklaştığında bağımsız periler küçük gruplar halinde toplandı. Şehirdeki çeşmelerin havuzlarında oynayan su perileri bile endişeli gözlerle adamı süzdü. Neill bir zamanlar kendisine bu kadar şüpheyle bakılmasını hak ediyordu ama artık Kara Saray'dan ayrılmıştı. Kendini yeniden yaratmayı seçmiş, geçmişte yaptıklarını affettirmek için çaba harcamıştı.

Ama yaralı ölümlüleri ve tedirgin perileri görmek Niall'in düşüncelerinin hatırlanmasa daha iyi olacak anılara kaymasına yol açtı. *Kollarında bakışları ifadesizleşmiş ufak tefek, kızıl saçlı kız, adamın ellerinde geçirdiği saatlerden yorgun düşmüş; üzerinde kızların dans ettiği masa çatırdarken Irial'in attığı baştan çıkarıcı kahkaha; başka bir şehirde Irial kadehleri doldururken Gabriel'in insanlara işkence etmekten aldığı neşe; yemeklere katılan yeni baharatlar ve garip şarap; halüsinasyonlarla dans etmek, kollarından alınan ölümlülerin yaptıkları itirazlar...* Bütün bunları yaşamıştı.

Niall, Huntsdale'e ulaşip Yaz Kralı'nın tuttuğu daireye gittiğinde diğerlerine katılamayacak kadar mursuzdu. Evin ön tarafındaki odanın geniş penceresinin önünde durup sokağın diğer ucundaki parkın sararmaya başlamış çimenlerine bakmayı tercih etti. Orada yaz sarayının yeniden doğuşunu kurtlamış, Kış Sarayı'yla yapılan yeni anlaşmaya kadeh kaldırmışlardı. Yaz bu yıl erken gelmişti --Kış Kraliçesi'nin hediyesi, iyi niyet göstergesi ya da belki krala duyduğu ilginin sembolü. Önemli değildi. Çok güzeldi. Adamın neşesini yerine getirmeliydi ama getirmedi. Niall iç çekti. Yeşilliklerin durumunu Keenan'a bildir-

meliydi. *Görevlerini düşün. Sorumluluklarını düşün.* Yaptıklarının kefaretinin ödeyebilmek için hayatı boyunca çalışmıştı. Son birkaç gündür kendini böyle hissetmesine yol açan depresyon her ne ise o da geçecekti.

Alnını geniş pencerenin camına yasladı. Sokağın diğer tarafındaki parkta periler dans ediyordu. Ve her zaman olduğu gibi Yaz Kızları onların arasında geziniyor, dervişleri andıran dönüşler yaparak tahtın çevresinde dolanıyorlardı. Etekleri havada uçuşuyordu. Keenan'ın görevlerinin başında olan nöbetçileri, kızları izleyip onları güvende tutarken, vardiyaları geçen nöbetçiler de kızlarla dans edip onları eğlendiriyordu.

Huzur dolu görünüyor.

Bunlar Niall'in uğruna savaştığı şeylerdi, yüzyıllardır peşinde koştuğu şeyler. Ama işte, tek başına camın önünde durmuş onları izlemekle yetiniyordu. Sessiz bir gözlemci. Mesafeli hissediyordu, sarayından, kralından, Yaz Kızlarından, tek bir ölümlü kız haricinde her şeyden kopmuştu. Eğer Leslie'yi dansa götürebilecek olsa, onu kollarında çevirebileceğini bilse, Niall da aşağıda eğlenen insanlar arasında olurdu.

Ama Yaz Kralı, Niall'in sadakat yeminini kabul ederken koşullarını açıkça dile getirmişti. *Ölümlülerden uzak duracaksın Niall. Benim sarayımda olmanın bedeli bu.* O kadar da korkunç değildi. Ölümlüler hala baştan çıkarıcıydı ama anıları ve yemini sayesinde Niall karşı koymayı öğrenmişti. Onlardan biriyle dans etmeyi istemeyeli uzun zaman oluyordu. Hatta onlardan birini yatağında istemeyeli. Sahip oldukları ona yetmişti.

O gelene kadar. Leslie gelene kadar.

ONUNCU BÖLÜM

HAFTASONU GELDİĞİNDE LESLIE HER ZAMANKİNDEN YORGUNDU. Mutfak masraflarını karşılayabilmek ve dövme-sine para arttırabilmek için fazladan vardiya yapmak zorunda kalmıştı. Abartılı bahşışı bir kenara kaldırmıştı, o parayı elinde tutup tutmayacağına emin değildi. Eğer gerçekten bahşiş olarak bırakılmışsa, onu kullanabileceği yerler vardı. Kendi evine çıkabilir ve hatta basit mobilyalar alabilirdi. *Bu yüzden bahşiş olamaz. O kadar para karşılıksız gelmez.* Şimdilik her zaman-ki işlerini yapmaya devam ediyordu, kendi parasını kazanıyor, kendi masraflarını ödüyordu. Bu yüzden çoğunlukla beş parasızdı. Tavşan'ın ödemeler konusunda esnek davranacağını bili-yordu ama ona ödemede sorun yaşadığını söylemek paraya ih-tiyacı olduğunu itiraf etmek demekti ve bu fikir kızın hoşu-na gitmiyordu.

Yorgun olmak, satılmış olmaktan iyidir.

Ama yorgunluk, kelimelerinin kontrolünü kaybettiği anlamına geliyordu. Aislinn'le birlikte Rianne'in rehber öğretmenle yaptığı görüşmenin bitmesini bekledikleri sırada dikkati dağılmıştı. Anlaşılan kızın ailesi, özel bir danışmanın kızın hayatını düzene sokması için yeterli olmadığını düşünmüştü. Rianne'in annesi okula da haber vermişti ve Rahibe Isabel, Rianne'dan okul çıkışı kendisine uğramasını istemişti.

Aislinn sokağı izliyordu. Kollarını kavuşturmuş, bir elini pazısındaki altın takının üzerine yerleştirmişti. Leslie beden derisi için üstlerini değiştirdikleri sırada takıyı görmüştü ama şimdi Aislinn'in gömleğinin altında saklıydı. *Bütün bu takıları nereden buluyor?*

Leslie, Aislinn'in para için fahişelik yapacak kadar budala olduğunu düşünmüyordu. Ama son zamanlarda Keenan'ın bütün serveti Aislinn'in ellerinde gibiydi.

Doğru düzgün düşünmeden "Eski oyuncagını mı yoksa yeni oyuncuyu mu bekliyorsun?" diye sordu Leslie.

Aislinn kıza bakakaldı. "Ne?"

"Seni eve götürme sırası Keenan'da mı, yoksa Seth'te mi?"

"Durum sandığın gibi değil," dedi Aislinn. Bir an için sanki kızın çevresindeki hava titreşti, topraktan büyük bir ısı yükseldi.

Leslie gözlerini ovuşturup kıza yaklaştı. "Keenan'ın parası olduğu için seni kullanmasına izin verdiğini düşünmektense, ikisini birden idare ettiğini düşünmeyi tercih ederim." Aislinn'in koluna, takının olduğu yere dokundu. "İnsanlar dikkat ediyor. İnsanlar konuşuyor. Seth'in benden hoşlanmadığını biliyorum ama o iyi biri. O yakışıklı sarışın ve parası yüzünden işleri berbat etme, tamam mı?"

“Tanrım, Les, neden her şey cinsellikle ilgili olmak zorunda? Sen bu kadar kolay veriyorsun diye...” Aislinn kendini durdurdu. Utanmış göründü. Alt dudaklarını ısırdı. “Özür dilerim. Öyle demek istemedim.”

“Ne demek istemedin?” Leslie ve Aislinn tanıştıkları ilk günden beri arkadaşlıklar. Ama arkadaş olmaları Leslie’nin Aislinn’e her şeyi anlatacağı anlamına gelmiyordu. Artık değil. Bir zamanlar yakındılar ama son zamanlarda Leslie’nin sınırlara ihtiyacı vardı. Aylardır yapmaya ihtiyaç duyduğu konuşmaya artık nereden başlayacağını bilmiyordu. *Hey, Ash, edebiyat ödevini yaptın mı? Bu arada tecavüze uğradım ve korkunç rüyalar görüyorum.* Hayatını kontrol altına almıştı, taşınmayı planlıyordu, hayata baştan başlayacaktı –ve tüm bunları konuşmayı düşündüğünde, tecavüzden bahsetmeyi planladığında kendini paramparça olacakmış gibi hissediyordu. Göğsü sıkıştı. Midesi düğümlendi. Gözleri alev aldı. *Hayır. Konuşmaya hazır değilim.*

“Özür dilerim,” diye tekrarladı Aislinn ve rahatsız edici dercede sıcak eliyle Leslie’nin kolunu tuttu.

“Sorun değil.” Leslie dudaklarını gülümsemeye zorladı ve bu duyguların kayıp gitmelerini diledi. Hissizlik gittikçe çekici gelmeye başlamıştı. “Tek söylediğim Seth’le iyi bir ilişkiniz olduğu. Keenan’ın ilişkinizi mahvetmesine izin verme.”

“Seth neden Keenan’la zaman geçirmek zorunda olduğunu anlıyor.” Aislinn yeniden dudaklarını ısırtıp sokağa baktı. “İşler hiç de senin zannettiğin gibi değil. Keenan önemli bir arkadaş hepsi bu.”

Leslie başını salladı, hayatlarından bahsedemiyor olmalarından nefret ediyordu. Yakın arkadaş olsalar bile birbirlerine yarı

doğru, yarı yalan sözler söylemelerinden nefret ediyordu. *Bana acır mı?* Aislinn'in kendisine acıyan gözlerle baktığını hayal etmek bile korkunçtu. *Atlattım. Hayatta kaldım.* Öylece durup Aislinn'le bekledi ve ikisinin de dürüst olabilecekleri bir konuya atlamanın daha iyi olacağına karar verdi.

"Sana söyledim mi? Sonunda dövmemi yaptırıyorum. Dış hatları yapıldı. Bir seans daha -yarın- ve bitecek."

Aislinn hem rahatlamış hem hayalkırıklığına uğramış göründü. "Ne seçtin?"

Leslie kıza anlattı. Hatırlaması kolaydı. Kendisine bakan gözleri görebiliyordu, onları hiç çaba harcamadan hayal edebiliyordu. Dövmedeki sanatı ne kadar düşünecek olursa kendini o kadar sakin hissediyordu.

Seth, Aislinn'le buluşmak için yanlarına geldiğinde -oğlan yüzdeki piercinglerin ne kadar seksi görünebileceğinin reklamı gibiydi- Leslie ve Aislinn dövmelele ilgili eğlenceli bir sohbet dalmışlardı.

Seth kolunu Aislinn'in omzuna atıp soran gözlerle Leslie'ye baktı. Metal halkalı kaşını hafifçe yukarı kaldırıp "Dövme mi yaptırdın? Göstersene," dedi.

"Henüz bitmedi." Leslie dövmenin tamamlanması fikrini düşündüğünde mutluluktan titriyor, içindeki duyguları kontrol altına alamaz hale geliyordu. Ama onu birilerine gösterme fikri şaşırtıcı ölçüde rahatsız ediciydi. "Birkaç gün sonra gösteririm."

"Tavşan hayatından memnun olmalı. Bakire deri, değil mi?" Seth'in yüzünde belirsiz bir gülümseme belirdi ve yürümeye başladılar. Oğlan sadece tek bir ritimle yürüdüğü için diğerleri ona ayak uydurmak zorundaydı.

“Öyle, daha önce dövme yaptırmamıştım. Dış hatlar geçen hafta bitti.” Leslie, Seth ve Aislinn’e ayak uydurabilmek için git- tikçe daha hızlı yürümek zorunda kalıyordu. İkisi de ne kadar hızlı gittiklerinin farkında değildi, aralarında ne kadar uyum- lu olduklarını gösteren bir denge vardı. *İlişki böyle olmalı, ra- hat, iyi.* Leslie bir gün kendi hayatının da öyle olacağına inan- mak istiyordu.

Aislinn, Seth’in elini tuttu ve sokakları kaplayan insanların arasından geçtiler. Yürüdükleri sırada Seth arkadaşlarının döv- melerinden, Pittsburgh’taki dükkanlardan ve Tavşan’ın arada bir misafir sanatçı olarak çıktığı yerden bahsetti. Leslie’nin onun- la yaptığı en eğlenceli sohbetlerden biriydi. Yakın zamana ka- dar oğlan kendisine ters davranırdı. Leslie nedenini sormamış- tı ama Ren’le bir ilgisi olduğunu tahmin ediyordu. Seth uyuş- turucu satıcılarına karşı hiç de anlayışlı değildi.

Ren akrabam olduğu için suçluyum. Seth’i suçlayamazdı. Ais- linn, Ren’in çevresindeki kalabalığa maruz bırakılamayacak ka- dar nazikti.

Eğer Seth, Leslie’yle arkadaş olmanın Aislinn’i tehlikeye ata- cağını düşündüyse, bu arkadaşlığı onaylamamaya hakkı vardı. Kız bu düşünceleri zihninden uzaklaştırıp yeniden Aislinn ve Seth’le yaptıkları sohbece döndü.

İki mahalle ilerlemişlerdi ki Keenan ve Niall karşılarında be- lirdi. Leslie, Aislinn’in tam o anda oradan geçeceğini nasıl olup da bildiklerini merak etti. Ama Keenan’ın gelişiyile ortaya çıkan garip sessizlik bu soruyu sormayı güçleştirmişti.

Keenan elini Aislinn’e uzattığında Seth gerildi. “Gitmeli- yiz. Şimdi.”

Niall kenarda durmuş sokağı izliyordu. Seth'e verdiği üs-tünkörü selamın dışında Keenan, Aislinn ve kendisi dünyada-ki tek varlıklarmış gibi davranıyordu. Aislinn dışında hiç kim-seye ya da hiçbir şeye bakmamıştı. Ve kıza bakışı büyük ölçü-de Seth'inki gibiydi. Aislinn dünyada gördüğü en muhteşem kişiymiş gibi.

"Aislinn?" Keenan eliyle garip ama zarif bir hareket yapıp Aislinn'e önden yürümesini işaret etti.

Aislinn karşılık vermedi veya hareket etmedi. Seth onu öptü. "Hadi git. Bu gece görüşürüz."

"Ama Niall..." Aislinn bakışlarını Niall'dan Leslie'ye kaydı-rırken duraksadı.

"Kasabada bir misafir var. Onu bulmamız gerek..." Keenan yüzüne düşen saçları arkaya attı, hareketlerindeki zarafet belir-diği gibi kaybolmuştu. "Saatler önce gitmemiz gerekirdi Ais-linn ama dersin vardı."

Aislinn dudağını ısırıp etrafa baktıktan sonra konuştu. "Ama Niall... Ve Leslie... Ve... Onları burada böylece bırakamam Ke-enan. Hiç de adil değil."

Keenan, Seth'e döndü. "Niall ve Leslie'yle kalabilirsin de-ğil mi?"

"Öyle planlamıştım. Sen burayı dert etme, Ash. Günişığı-yla git." Seth duraksayıp durumun garipliğini ortadan kaldıran arkadaş canlısı bir gülümsemeyle Keenan'a baktı. "Akşama gö-rüşürüz. Mesele değil." Kızın yanağına dökülen bir tutam saçı alıp kulağının arkasına attı ve elini bir an için orada tutup avcu-nu Aislinn'in yanağına yasladı. Parmak uçları hala kızın kulağı-nın üzerindeydi. "Ben iyi olacağım. Leslie iyi olacak. Hadi git."

Seth geri çekildiğinde Keenan başıyla onu selamladı ve Aislinn'in elini tuttu. Bu üçü arasında her ne oluyorsa, Leslie'nin bilmek isteyeceğinden daha garip olduğu kesindi ve Niall'ın pür dikkat sokağı izlemesi kızı öfkelenlendirmeye başlamıştı. Kızın varlığını farkettiğini bile belli etmemişti. Aislinn ve Seth'le geçirilen arkadaşça birkaç dakika, yaşadıkları melodram neyse onun ortasında kalmak isteyeceği anlamına gelmiyordu. "Ben gidiyorum, Ash. Seninle sonra..."

Aislinn elini Leslie'nin bileğine koydu. "Seth'le takılabilir misin? Lütfen?"

"Neden?" Leslie bakışlarını bir Seth'e, bir Aislinn'e çevirdi. "Seth'in bebek bakıcısına ihtiyacı yok."

Ama Niall kıza dönüp yarasını ortaya çıkaran bir hareketle ona baktı. Gözlerini hem yaradan kaçırmak isteyen, hem de bakışlarını ondan uzaklaştıramayan Leslie donup kaldı.

"Elbette bir süre bize eşlik edebilirsin?" dedi Niall.

Leslie ne yapacağını bilemeyerek Aislinn'e baktı. Kız daha önce defalarca adamdan uzak durmasını söylemişti ama o an için Aislinn'in gözü bir tek Keenan'ı görüyordu ve Keenan da onaylayan bir ifadeyle onlara gülümsüyordu. *Belki de Ash onun yüzünden Niall'ı benden uzak tutmak istiyordur.* Leslie içini dolduran ani öfkeyle titredti. Keenan, Aislinn'in arkadaşı olabilirdi ama onunla ilgili bir şeyler kızı rahatsız ediyordu, özellikle de bugün. "Lütfen, Les, yapabilir misin? İyiilik olarak?" diye sordu Aislinn.

Aislinn korkuyor.

"Elbette," dedi Leslie onu esir alan baş dönmesine rağmen ayakta durmaya çalışarak. Sanki vücudunun özü çekilip alını-

yor, içi parçalanıyordu. Bu güç kızın hareket edemez hale gelmesine yol açtı, bir şey yapmayı denediği anda hastalanacaktı gibi hissetti. Gün boyunca yediği ya da içtiği şeyleri düşündü. Sıradışı hiçbir şey yoktu. Hareket etmeden durup üzerini kaplayan ağırlık geçene kadar soluklarına konsantre oldu.

Diğerleri de kımıldamadı. Leslie'nin ne halde olduğunu fark etmemişlerdi.

"Biz iyiyiz. Hadi git, Ash," dedi Seth.

Aislinn ve Keenan gümüş rengi Thunderbird arabaya binip uzaklaştılar ve Leslie'yi, Niall ve Seth'le bıraktılar. Niall sırtını duvara yaslamıştı, ona veya Seth'e bakmıyordu. Yalnızca... Bir şeyler olmasını bekliyordu.

Leslie ağırlığını bir ayağından ötekine geçirdi ve sokağın diğer tarafındaki kaykaycılarını izledi. Sokağın trafiksiz kısmının onlara sunduğu avantajlardan yararlanarak kavşakta kayıyorlardı. Gidebilecekleri başka yerler de vardı ama oldukları yerde hallerinden memnundular. Sahip oldukları huzurun çekici bir tarafı vardı. Bazen Leslie kendisinin de bu hissin peşinde olduğunu düşünürdü –Tavşan'ın dükkanında, arkadaşlarının partilerinde. Tek yapması gereken zamanlamayı tutturmaktı.

Seth yürümeye başladı ve Niall da kendini duvardan ittirip yüzünde aç bir ifadeyle Leslie'yi izledi. Bir şeyler farklıydı, Niall ipini koparmış vahşi bir hayvan gibi görünüyordu. Yavaşça kıza yaklaştı ve Leslie bir an için adamın, kaçmasını engellemek üzere önünü kestiği izlenimine kapıldı.

"Niall?" Seth duraksayıp onlara seslendi. "Karga Yuvası?"

"Kulübe gitmeyi tercih ederim." Niall, Seth'e bakmaya zahmet bile etmedi, aynı delici ifadeyle, sanki kızı çözmeye çalışı-

yormuş gibi Leslie'ye baktı. Bu bakış kızın hoşuna gidemeyecek kadar yoğundu.

“Benim gitmem gerek,” dedi Leslie. Diğerlerinin karşılık vermelerini beklemeden arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

Ama daha birkaç metre uzaklaşmadan Niall kızın önünü kesti. “Lütfen? Bize katılmanı gerçekten çok isterim.”

“Neden?”

“Yakınlarında olmak hoşuma gidiyor.”

Aniden kızın içi büyük bir güven duygusuyla doldu, aynı dövmeyi yaptırdığı zaman hissettiğine benzer bir duyguyla.

“Benimle gel,” diye ısrar etti adam.

Leslie gitmek istemiyordu. Her korktuğunda kaçmaktan yorgun düşmüştü. Önceden bu kadar korku dolu bir kız değildi, artık öyle biri olmak istemiyordu. Korkuyu içinden attı ama adama karşılık veremedi.

Niall başını kızın yüzüne doğru eğerken gözlerini kızın kılere dikti. Leslie'yi öpmedi, yalnızca öpecek kadar yaklaştı ve sordu. “Bir dans için... Seni kollarıma almama izin verir misin, Leslie?”

Kız ürperdi, özlemini duyduğu huzurun neredeyse tadını alabiliyor olmasının getirdiği bir güven duygusu içini doldurdu. Aniden kendini Niall'ın kollarına bırakacak olursa, aradığı her şeyi bulacağı izlenimine kapılmıştı. Leslie başını salladı. “Evet.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

NİALL YAPTIĞININ DOĞRU OLMADIĞINI BİLİYORDU. BAŞTAN çıkarılma ihtimaline bu kadar yaklaşmaması gerektiğini de biliyordu. Onun görevi Keenan ve Aislinn, Kara Kral'ı ararken kraliçenin ölümlülerini güvende tutmaktı. Seth'i korumak kolaydı. Ölümlüydü ve Niall'ın hiç sahip olmadığı kardeşi gibiydi. Leslie daha zordu. Niall korumakla görevlendirildiği bir ölümlüyü baştan çıkarmayı aklına bile getirmemesi gerektiğinin farkındaydı.

Yalnızca iş, diğerleri gibi bir iş. Sarayı düşün. Yeminleri düşün.

Ama Yaz Sarayı'nı düşünmek zordu –aynı şekilde Kış Sarayı'nı düşünmek de zordu. Niall her iki kralın da sırdaşlığını yapmış ve şimdi Yaz Kraliçesi'nin ölümlülerini korumakla görevlendirilmişti. Keenan, Aislinn'i, kraliçesi olacak ölümlüyü, bulduğunda her şey değişmişti. Ve her ne kadar Niall kralı ve arkadaşı adına mutlu olsa da aniden hayatında büyük bir

boşluk oluştuğunu hissetmişti. Yüzyıllarca Keenan'ın danışmanlığını yaptıktan sonra şimdi amaçsız kalmıştı.

Yönlendirilmeye ihtiyacı vardı. Bir amacı olmaksızın... Günışığının bir parçası olabileceğini sanmıyordu. Bu durum onu korkutuyordu, Yaz Sarayı'na alınmadan önceki günlere ait anıların, çok sık aklına gelmeye başlaması onu korkutuyordu.

Leslie'nin çevresinde olmak bir ödülle ve aynı zamanda bir cezaya dönüşmüştü. Yaklaşık bir hafta önce başlayan ve kızın yakınlarında olabilmek için duyduğu beklenmedik özlem zaten zor olan durumu daha da karışık hale getiriyordu. Yeniden kıza baktığı sırada Seth durumu farketti.

"Sence bu iyi bir fikir mi?" Seth bakışlarıyla Leslie'yi işaret etti.

Niall yüzündeki ifadesizliği büyük bir dikkatle korudu, Seth onu fazlasıyla iyi tanıyordu. "Hayır, iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Leslie dünyadan habersiz görünüyordu, kendi düşüncelerinde kaybolmuştu ve Niall kızın o düşünceleri kendisiyle paylaşmasını diledi. Kendisinin zihnindekileri gerçekten paylaşabileceği biri yoktu. Aislinn ve Seth'i görene kadar, itiraf etmesi gerekirse buna ne kadar özlem duyduğunun farkına varmamıştı. Aislinn ve Keenan bile aralarında güzel bir bağ kurmuştu. Oysa Niall gün geçtikçe çevresindeki herkesten kopuyordu. Eğer Niall, Leslie'yi öperse, kızı kollarına alır ve gardını düşürürse, bu kopukluk ortadan kalkardı. Kız onun olurdu, vücudunu adamınkine bastırmaya istekli, onun peşinden herhangi bir yere gelmeye hazır olurdu.

Ölümlülerin hem baştan çıkarıcı hem de sorun yaratan taraflarıydı bu. Bazı perilerin ilgisi, Gancanagh ya da bir zaman-

lar Irial'ın ilgisinin olduğu gibi ölümlüler için bağımlılık yapıcıydı. Ama Irial'ın bağımlılık yapıcı doğası Niall daha ilk nefesini almadan çok önce değışmişti. Kara Kral'a dönmek periyi değıştirmiş, onu dokunuşunun etkisini kontrol edebilen birine dönüştürmüştü. Niall'ın öyle bir şansı yoktu. Onun zihnini biraz ilgi görebilmek için yalvaran ve adama kavuşamadıkları için ölen ölümlülerin anılarıyla doluydu. Yüzyıllar boyunca bu anılar adama kendini kontrol edebilmesi için gereken gücü vermişlerdi.

Ta ki Leslie'ye kadar.

Yürüdükleri sırada Niall kıza bakamıyordu bile. Eğer Seth yanlarında olmasaydı... Niall zihninde beliren görüntülerle kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Leslie'yi kollarına almak fikri bile heyecanlanmasına yetiyordu. Kim bilir kaçınıcı kez Seth yanlarında olduğu için büyük bir memnuniyet duydu. Ölümünün sakinliğı Niall'ın kendine gelmesine yardım ediyordu.

Genelde.

Niall, Leslie'den biraz daha uzaklaşıp mantıksızca da olsa aralarına koyduğu mesafenin otokontrol mekanizmasını güçlendirmesini umdu.

Saray güçlendiğinden beri Keenan, Niall'ı bir sevgili bulması için cesaretlendiriyordu. Yaz Sarayı'nın gücü günbegün artarken kendi hayatlarına odaklanma şansları vardı.

Ama Niall kralın, bir ölümlüyle, özellikle de Aislinn'in koruduğu bir ölümlüyle ilişkiye girmesine izin vereceğinden şüpheliydi. Kralı, adamın kraliçenin emirlerine karşı çıkmasını istemezdi.

İster miydi?

Ve Niall'in ne kralının ne de kraliçesinin güvenine ihanet etmek gibi bir niyeti vardı, en azından bile bile. Ondan ölümleri güvende tutmasını istemişlerdi ve o da öyle yapacaktı. Baştan çıkarılmaya karşı koyabilirdi.

Ama yine de bir elini yumruk yapmış halde dolaşıyordu. Tenini kızın tenine yaklaştırmaya isteği yüzyıllardır hissetmediği kadar güçlü bir arzuydu. Kıza baktı ve kendisinde neden böyle duygular uyandırdığını, bu arzuların neden şimdi ortaya çıktığını gösterecek bir ipucu aradı.

Leslie, Niall'in yine kendisine baktığını farketti. "Yaptığının ürkütücü olduğunu biliyorsun değil mi?"

Adam bu söz üzerine eğlenmiş göründü, dudağının kenarında belirsiz de olsa bir gülümseme belirdi. "Seni kızdırdım mı?"

"Hayır. Ama çok garip. Söyleyecek bir şeyin varsa söyle."

"Ne söyleyeceğimi bilsem söylerdim," dedi Niall. Elini kızın sırtına koyup onu nazikçe öne itirdi. "Hadi. Kulüp rahatlamak için buradan çok daha güvenli bir yer." Boş sokağı işaret etti. "Burada saldırıya açığız."

Seth hafifçe öksürüp bakışlarıyla Niall'i uyardı. Ardından Leslie'ye döndü. "Kulüp hemen köşeyi dönünce."

Leslie biraz daha hızlı yürüdü, Niall'in hala sırtında tuttuğu elinden uzaklaşmaya çalışıyordu. Ama hızlanmak bir işe yaramadı, adam kızın adımlarına ayak uydurdu.

Köşeyi döndüklerinde Leslie karşılarındaki karanlık dünyayı gördü ve içini panik duygusu kapladı. Hiçbir işaret yoktu, afiş yoktu, dışarıda takılan insanlar yoktu, karşılarındaki binanın terk edilmiş olmadığını gösteren hiçbir işaret yoktu. Şu

*anda korkudan çıldırıyor olmalıyım. Ama çıldırmıyor ve nede-
nini anlayamıyordu.*

“Kapıdaki görevliye doğru ilerle,” dedi Niall.

Kız önlerindeki binaya daha büyük bir dikkatle baktı. Binanın üzerinde yüzünün yarısı dövmelele kaplı kaslı bir adam duruyordu. Saçlarının altında kaybolan spiraller ve çizgiler mürekkep siyahıydı. Yüzünün diğer yarısıysa dövmesizdi. Adamın üzerindeki tek takı, üst dudağındaki piercingdi –dudağıının yüzünün mürekkepli tarafında kalan kısmına uyum sağlayacak şekilde takılmıştı.

“Keenan’ın onun burada olmasına itirazı yok mu?”

Adam kızı işaret etti ve Leslie gözlerini dikmiş, görevliye baktığını kavradı. Binayı ilk baktığı an nasıl olup da onun kapının önünde durduğunu görmemiş olabileceğini çözemi-yordu.

“Kız Aislinn’in arkadaşı ve şehirde beklenmedik misafirler var. Yaz...” Niall duraksayıp yüzüne temkinli bir gülümseme yerleştirdi, “Aislinn, Keenan’la birlikte.”

“Yani Keenan ve Ash için kızın içeri girmesinin bir sakıncası yok mu?” diye sordu dövmeli adam.

Niall adamı kolundan yakaladı. “Kız benim misafirim ve kulüp neredeyse bomboş olmalı, yanılıyor muyum?”

Görevli onaylamadığını belli edercesine başını salladıysa da kapıyı açtı ve Leslie’nin o güne kadar gördüğü en inanılmaz saç örgülerine sahip, kısa boylu, kaslı adama gelmesini işaret etti. Örgüler ince ve düzenliydi, adamın yüzünün çevresini bir yele gibi sarıyordu. Leslie bir an için onun gerçek bir yele olabileceğini düşündü.

“Yeni bir misafirimiz var,” dedi görevli dışarıya çıkan yeleli adama. Adam dışarı çıkarken kapıyı arkasından büyük bir gürültüyle kapadı.

Örgülü saçlı adam yakınlarına gelip onları kokladı.

Niall’in dudaklarında bir sırıtış belirdi. “Misafirim.”

“*Senin* misafirin mi?” Adamın sesi boğuk, sanki sigara ve içkiyle yaşıyormuş gibi pürüzlüydü.

Leslie, Niall’in sesindeki sahiplenici tona itiraz etmek için ağzını açtı ama Seth kızın bileğini tutarak onu durdurdu. Kız ters ters Seth’e baktı ama oğlan başını iki yana sallamakla yetindi.

Örgülü saçlı adam kıızı süzdü. “İçerde benim türüm...” Seth öksürerek adamı susturdu.

“Gidip onlara haber ver,” dedi görevli yeniden kapıyı açıp örgülü saçlı adamı içeri alırken. “İki dakikan var.”

Gerilim Leslie için katlanılamaz hale gelinceye kadar bir süre öylece durdular. “Eğer bu kötü bir fikir gibi...”

Ama kapı yeniden açıldı ve Seth karanlık binanın içine adım attı.

“Hadi.” Niall içeri girdi. Leslie birkaç adım atmıştı ki durdu, ne söyleyeceğini ya da yapacağını bilemez haldeydi. İçerideki az sayıda insan garip ve süslü kostümler giymişti. Kollarından sarmaşıklar dökülen bir kadın yanlarından geçti –üstelik dallardan bazıları çiçek açmış gibi görünüyordu.

Müzedeki canlı sanat eseri gibi.

Başka bir çift, tüylerle kaplı kanatlar takmıştı, bazılarının-
sa mavi yüzleri ve garip şekilli dişleri vardı. Cadılar bayramında satılan kostümlerdeki vampir dişleri gibi değil ama köpekbalıklarınıninkiler gibi sivri.

Niall kızın yanında durdu, eli yine Leslie'nin sırtına yaslanmıştı. Kulübün garip, mavi ışıklarının altında gözleri ayna gibiydi, yüzündeki yaraysa kara bir kesik gibi duruyordu.

"Kostüm giymememizin bir sakıncası yok mu?" diye fısıldadı Leslie.

Niall bir kahkaha attı. "Önemli değil. Onlar her gün böyle giyiniyor."

"Her gün mü? Tiyatro grupları gibi mi?" Kostümler giyip her gece belirli rollere bürünen insanlar olduğunu duymuştu.

"Öyle de denilebilir." Seth yüksek iskemlelerden birini çekti. Mobilyaların geri kalanı gibi iskemle de cilalanmış ahşaptı. Loş ışıklı kulübün içindeki her şey ahşap, taş veya camdan yapılmış gibi görünüyordu. Neredeyse hiç metal yoktu.

Binanın dışının kaba saba görüntüsüne karşın, kulübün içi izbe olmaktan uzaktı. Zemin cilalı mermer misali parlıyordu. Odanın bir tarafında boydan boya uzanan siyah bir bar vardı. Ahşap veya metal değildi ama cam olmak için de fazla ince duruyordu. Kulübün hareket eden ışıkları bara vurduğunda Leslie üzerinin renklerle kaplı olduğunu farketti –mor ve yeşil. Ne zaman ışık vuracak olsa, bardan rengarenk parıltılar yükseliyordu. İster istemez inledi. "Obsidiyen," dedi hırıltılı bir ses kulağına. "Patronları sakinleştiriyor."

Bacakları ve kolları gümüş rengi parıltılı pullarla kaplı garson yanlarına geldi. Leslie'nin arkasına dolanıp saçını kokladı.

Leslie kızdan bir adım uzaklaştı.

Her ne kadar Niall ve Seth henüz sipariş vermemiş olsalar da, garson kız onlara içkilerini uzattı –Niall için altın rengi şarap ve Seth için bira.

“Burada içki içmek için yaş sınırı yok mu?” Leslie’nin bakışları kulüpte dolaştı. Garip kılıklar içindeki herkesin elinde içkileri vardı, oysa bazıları Leslie’den bile genç görünüyordu. Örgülü saçlı adam başları kendisi gibi soluk kahverengi örgülerle kaplı dört erkekten oluşan bir grubun yanındaydı. Niall’in içtiği altın şaraba benzeyen bir içkiyle dolu olan sürahiyi paylaşıyorlardı.

Şarap sürahisini mi?

“Şimdi neden buraya gelmeni tercih ettiğimi anlıyorsun. Seth, Karga Yuvası rahat değil ve diğer kulüplerin hiçbirinde benim favori içkimi servis etmiyorlar.” Niall kadehini kaldırıp bir yudum aldı.

“Rath’e hoş geldin Leslie.” Seth arkasına yaslanıp neredeyse sıradan birkaç kişinin dans ettiği pisti işaret etti. “Görüp görebileceğin en garip yer... Eğer şanslıysan.”

Aniden müziğin sesi yükseldi ve Niall bir kere daha kadehinin kenarına vurdu. “İçin rahat olsun Seth. İstersen kızlardan bazılarıyla...”

“Gidip dans et Niall. Birkaç saat içinde Ash’ten haber almazsak, Leslie’yi işe götürmemiz gerek.”

Leslie’nin yanında oturan Niall ayağa kalktı. Yarı dolu kadehini masaya koyup dans pistini işaret etti. “Hadi, gelip dansa katıl.”

Leslie o an, deliler gibi dans eden kostümlü insanların yanına gitmek için büyük bir sabırsızlık duyduğunu farketti. Zihninde bir ses ona bu teklifi reddetmesini fısıldıyordu. Ama müzik, içerideki hareketlilik, adamın sesi kadının çevresini sarmış, her tarafına ipler bağlanmış bir kukla gibi onu çeğiştiriyordu.

Dans pistinde sallanan, devinen vücutların arasında eğlenebileceğini biliyordu. Şehvet ve kahkahalardan oluşan bir deniz, dansçıların çevresindeki havayı kaplamıştı ve Leslie o denizde yüzmek istiyordu.

Sinirlerini sakinleştirmek için Niall'ın içkisini kaptı ama kadehi dudaklarına götürdüğünde içi boştu. Bardağa bakakaldı, narin sapından tutarak onu parmaklarının arasında çevirip neler olduğunu anlamaya çalıştı.

“Bu içki öfke veya korkuyla içilmez.” Niall elini kızın elinin üzerine koydu. Böylece ikisi birden kadehi tutmaya başladı.

Kızın hissettiği öfke veya korku değil, özlemidi. Ama adama bunu söylemedi. Söyleyemezdi.

Arkalarında bir yerlerde duran garson yanlarına geldi. Sessizce ağır olduğu belli şişeyi kaldırıp Niall'ın ve Leslie'nin birlikte tutmakta olduğu kadehi doldurdu. Bu kadar yakından bakıldığında, şarap bal kadar yoğun görünüyordu. Kadeh dolduğu sırada parlak renklere spiraller sıvının içinde titreşti. Baştan çıkarıcıydı, kızın o güne kadar gördüğü her şeyden daha tatlı ve zengin bir kokusu vardı.

Niall kadehi dudaklarına götürdüğünde kızın eli hala adamın elinin altındaydı. “Kadehimi paylaşmak ister misin Leslie? Arkadaşlık adına? Kutlamak için?”

Altın rengi içkiden bir yudum alarak kızı izledi.

“Hayır, istemez.” Seth birasını masanın üzerinde kaydırdı. “Eğer içki içmek istiyorsa benim kadehimden ya da benim elimden içecek.”

“Benim kadehimi paylaşmak istiyorsa, Seth, bu onun seçimi.” Niall elini kızınkinden çekmeden kadehi alçalttı.

İçki, dans, Niall –Leslie’nin karşısında onu baştan çıkaran çok fazla şey vardı. Hepsini istiyordu. Niall ne kadar garip davranıyor olursa olsun, Leslie kendini zevkin kollarına bırakmak istiyordu. Tecavüzden beri kızın içini dolduran korkular son günlerde kaybolmaya başlamıştı. *Dövme yaptıрма kararı buna neden oldu. Beni özgürleştirdi.* Leslie dudaklarını yaladı. “Neden olmasın?”

Niall kadehin kenarı kızın dudaklarına dokununcaya kadar kaldırdı, Leslie’nin dudaklarındaki ruj kadehin kenarına bulaşuncaya kadar. Ama daha ileri gitmedi, garip-tatlı şarabı kızın ağzına dökmedi. “Gerçekten, neden olmasın?”

Seth iç çekti. “Bir an için düşün Niall. Gerçekten bu hareketin sonuçlarına katlanmak istiyor musun?”

“Şu an bunu her şeyden çok istiyorum ama...” Niall kadehi Leslie’nin dudaklarından uzaklaştırdı ve ruj izinin kaldığı kısmı kendi dudaklarının üzerine gelinceye kadar kendine doğru çevirdi, “Bundan daha iyisini hak ediyorsun. Sana saygı gösterilmesini hak ediyorsun, değil mi Leslie?”

Kadehteki içkiyi bitirip bardağı masaya bıraktı ama elini kızın elinin üzerinden çekmedi. Leslie kaçıp gitmek istedi. Adamın eli hala, kızın kadehin üzerindeki elini tutuyordu ama ilgisi artık eskisi gibi yoğun değildi. Kızın özgüveni sarsıldı. Belki de Aislinn’in, Keenan’ın ailesini kızdan uzak tutmak için geçerli nedenleri vardı. Niall’ın hareketleri büyüleyici ve garip olmak arasında gidip geliyordu. Kız aniden kuruyan dudaklarını yaladı. Kendini reddedilmiş, dışlanmış ve öfkeli hissetti. Adamın elinden kurtuldu. “Biliyor musun, nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama bununla ilgilenmiyorum.”

“Haklısın.” Niall bakışlarını kaçırdı. “Yapmak istemediğim... Ben... Çok üzgünüm. Son zamanlarda kendimde değilim.”

“Her neyse.” Kız geri çekildi.

Ama Niall kızın ellerini ellerine aldı, dokunuşu o kadar yumuşaktı ki, Leslie istese rahatça ondan kurtulabilirdi. “Benimle dans et. Kendini hala mutsuz hissediyor olursan, Seth’le birlikte seni eve bırakırız.”

Leslie, Seth’e baktı. Oğlan, kızın önceden var olduğunu bile bilmediği bir kulüpte abartılı kostümler giymiş, garip davranan insanlarla çevrelenmiş şekilde oturuyordu, yine de sakindi. *Benim gibi değil.*

Seth dudağındaki halkayla oynadı, düşündüğü zamanlarda yaptığı gibi onu hafifçe çevirdi. Dans pistini işaret etti. “Dans etmenin sakıncası yok. Ama sana ikram ettiği hiçbir şeyi içme –ya da başka birinin sana ikram ettiği herhangi bir şeyi, tamam mı?”

“Neden?” Leslie bu soruyu zorlukla sormuştu, sormak istediğine, bilmek istediğine emin değildi.

Ne Niall ne de Seth karşılık verdi. Israrcı davranmayı düşündüyse de müzik onu etkilemeye başlamıştı. Kızı boş vermeye, şüphelerini unutmaya davet ediyordu. Kulübün her tarafından gelen mavi ışıklar dans pistine vuruyordu ve Leslie onların arasında dönmek istiyordu.

“Lütfen benimle dans et.” Niall’ın yüzündeki ifade ihtiyaç ve özlem doluydu. Dile getirilmeyen arzuları ifade ediyordu.

Leslie bu bakışı reddetmesine degecek tek bir şey bile düşünemiyordu. “Tamam.”

Niall bunu duyunca onu kollarına aldı ve dans pistine sürükledi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

BİRKAÇ ŞARKI SONRA LESLIE GARSONLUK YAPARAK GEÇİRDİĞİ saatlere minnettardı. Bacakları ağrıyordu ama alışkın olmasa daha beter olurdu kuşkusuz. Daha önce Niall gibi dans eden birisiyle tanışmamıştı. Niall, Leslie'yi güldürecek ve baştan çıkaracak şekilde hareketlerini yönlendiriyor, onunla sıradan bir dansın gerektirebileceğine inandığından çok daha büyük bir konsantrasyonla dans ediyordu.

Dans süresince kıza karşı çok dikkatliydi. Elleri hiçbir zaman güvenli bölgelerin ötesine kaymadı. Aynı, müzedeyken olduğu gibi, dokunuşlarında neredeyse mesafeliydi. Arada bir sarf ettiği flörtöz sözler olmasa Leslie, adamın kendisini dansa davet ettiği sırada yüzünde beliren ifadeyi hayal ettiğini düşünebilirdi.

Niall sonunda durdu. "Gidip Seth'le konuşmam gerekiyor çünkü..." Yüzünü Leslie'nin boynunun kenarına doğru kaydırdı, nefesinin sıcaklığı neredeyse kızın boğazını yakacaktı, "...

Çünkü sana dokunmak konusunda kontrol edilemez bir arzu duyuyorum.”

“Dans etmeyi kesmek istemiyorum...” Leslie eğleniyordu, zgr hissediyor ve bu mutluluğun bitmesi riskini almak istemiyordu.

“yleyse kesme.” Niall hafif bir baş sallamayla yakınlarında dans eden rastalı gençlerden birini çağırdı. Ben dncene kadar seninle dans ederler.”

Leslie elini uzattı ve rastalı genç, kızı kollarına alıp onu dans pistinde döndürdü. Kız kahkahalar atıyordu.

İlk genç, Leslie’yi rastalı diğer gencin kollarına aktardı ve o da kızı çevirerek bir diğerinin kollarına bıraktı. Hepsi birbirinin tıpatıp aynı görünüyordu. Hareketleri arasında duraklamalar yoktu. Sanki dünya tamamen farklı bir ritimle dönmeye başlamıştı. Muhteşemdi. En az iki şarkı geçti ve Leslie ortalıkta kaç tane genç olduğunu merak etti –belki de tekrar tekrar aynı iki gençle dans ediyordu. Gerçekten birbirlerinin tıpatıp aynıları olduklarından emin olamıyordu, belki de kendisini çok hızlı dndrmelerinin sonucu olarak hayal görüyordu. Derken, aniden durdu. Müzik sona ermemişti ama baş döndürücü hareketler bitmişti.

Rastalı gençler hareket etmeyi kesti ve kız o zaman beş kişi olduklarını anladı.

Bir yabancı, dans pistini geçip ona doğru ilerliyordu. Sanki diğerlerinin, hatta Leslie’nin duyduğundan başka bir melodi duyuyor, ilerlerken insanüstü bir zarafetle hareket ediyordu. Gözlerinin çevresinde karanlık gölgeler vardı. Etrafında da karanlık gölgeler yüzüyor, sanki mavi ışıklar ona dokunmadan

geçip gidiyordu. Gömleğinin üzerinde gümüş bir zincir asılıydı. Zincirin ucunda bir jilet vardı. Adam belirsiz bir el hareketiyle rastalı gençleri kovdu. "Gidin."

Leslie gözlerini kırıştırarak adama baktı. "Seni tanıyorum. Bir keresinde Tavşan'ın dükkanındaydın... Tanışmıştık."

Kızın eli omurgasının üzerine, henüz tamamlanmamış dövmesinin yer aldığı noktaya kaydı. Sanki teninin üzerindeki dövmeye aniden yüksek sesle çalınan davullar gibi titremeye başlamıştı.

Adam hayali davul darbelerini duyabiliyormuş gibi kıza gülümsedi.

Rastalı gençlerden iki tanesi dişlerini gösterdi. Diğer ikisi kükredi.

Kükremek mi?

Leslie önce gençlere sonra adama baktı. "İrial, yanılıyor muyum? Adın bu. Tavşan'ın dükkanından..."

Adam kızın yanına geldi, ellerini beline doladı ve onu göğsüne çekti.

Kız neden adamla dans ettiğini bilmiyordu, neden dans etmeye devam ettiğini bilmiyordu. Dans pistinden uzaklaşmak istedi, Niall'ı bulmak, Seth'i bulmak, gitmek... Ama müzikten uzaklaşamıyordu.

Ya da adamdan.

Zihni garip görüntülerle doldu —kendisine doğru yüzen köpekbalıkları, yoldan çıkan arabalar, tenine saplanan dişler, kucaklarcasına onu saran karanlık kanatlar. Leslie zihninin derinliklerinde bir yerde adamdan uzaklaşması gerektiğini bilse de yapamıyordu. Adamı ilk gördüğü zamanki gibi hissediyordu.

Nereye isterse onun peşinden gidecekmiş gibiydi ve bu hoşuna giden bir duygu değildi.

Irial göğsünde tuttuğu kızı döndürdü, hareketlerini kızın kilere uydururken onu sıkı sıkı kavramıştı. Leslie bundan hoşlanmak istemiyordu ama hoşlandı. Aylardır ilk kez içten içe hissettiği sarsıcı korku tamamen ortadan kayboldu. Sanki hiç var olmamış gibiydi. Bu sakinlik Irial'ın yanında kalmak istemesi için yeterliydi. İyi bir histi, doğaldı, Leslie'nin hissetmemek için uğraştığı bütün çirkin duygular adam onu kollarına aldığı anda kaybolup gitmişti. Adamın elleri kızın teninin üzerindeydi, tişörtünün kenarının altında. Leslie adamı tanımıyor ama onu durduracak kelimeleri bulamıyordu. *Ya da devam etmesini sağlayacak.*

Yumuşak bir kahkaha atan adam ellerini kızın kalçalarına kaydırды, parmakları morartacak kadar sıkı şekilde kızın tenini kavradı. “Benim güzeller güzeli Gölge Kızım. Neredeyse benimsin.”

“Kim olduğumu düşündüğünü bilmiyorum ama ben o değilim.” Kız sıradışı bir çaba harcayarak geri çekildi. Kendini köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hissediyordu. Adama öfkelenmişti. “Ben sana ait değilim.”

“Öylesin.” Adam kızın ellerini tuttu ve öfkeyle onu ittiren kızın uzaklaşmasına engel oldu. “Ve sana sonsuza kadar iyi bakacağım.”

Oda sanki şekil değiştiriyor, değişiyordu. Kız kaçmak istedi. Bütün gücünü toplayarak başını iki yana salladı. “Hayır. Sana ait değilim. Bırak beni.”

Derken Niall yanlarında belirdi. “Kes şunu.”

Irial dudaklarını Leslie'ninkilere yapıştırıp dudaklarını aralayarak kızı daha önce hiç kimsenin öpmediği gibi öptü.

Leslie adamdan hoşlanmıyordu ama ondan asla uzaklaşmak istemiyordu. Öfkesi birden dinmişti. Bir mal gibi sahiplenilmeye karşı çıkma dürtüsü ve adamı sahiplenme ihtiyacı birbirine girdi. Güçlü duygular kızın içini kapladı. Irial bir adım geri çekilip dünyada son kalan iki kişi onlarmış gibi kıza baktı. "Çok yakında Leslie."

Leslie tokatlamak mı, yoksa kendini çekmek mi istediğini bilemeyerek adama baktı. *Bu ben değilim. Ben... Ne?* Kelimeleri bulamıyordu.

Niall kızı izliyordu ve yanında rastalı gençlerin yanı sıra kızın daha önce orada olduğunu farketmediği başkaları da vardı. *Bu insanlar da nereden çıktı?* Daha önce bomboş görünen kulüp artık tıka basa doluydu. Ve kimse arkadaş canlısı görünmüyordu.

Niall kızı adamdan uzaklaştırmayı denedi. "Ondan uzaklaş," diye fısıldadı.

Ama Irial ellerini Leslie'nin beline doladı. Parmakları yeniden tenine dokunmak için tişörtünün altından içeri kaydılar. Son derece doğal gelen bu dokunuşla yaşadığı tatmin duygusuyla kızın gözleri doldu. Öfke yok, korku yok, yalnızca arzu var.

Irial, Niall'a döndü. "Onun sana ait olduğunu düşünmedin, değil mi? Aynı eski zamanlarda olduğu gibi. Sen onları bulursun ve ben alırım."

Leslie gözlerini kırpıştırıp dikkatini toplamayı denedi, ne yapması gerektiğini hatırlamaya çalışıyordu. Korkuyor olmalıydı. Veya öfkelenmiş... Buna benzer bir şeyler. Irial'ın du-

daklarına bakmamalıydı. Adamdan uzaklaşmaya çalışırken yalpaladı.

Niall'ın duruşu saldırgan bir havaya büründü. Leslie genç adamın gözlerinde gerçekten şimşekler çaktığına yemin edebilirdi. Niall, Irial'a yaklaşırken yumruk atacakmış gibi ellerini sıkmişti. Yumruk atmadı. Yalnızca uyarmakla yetindi. "Ondan uzak dur. Sen..."

"Yerini bil, evlat. Benim ya da bana ait olanların üzerinde hiçbir otoriten yok. Bu konudaki hislerini açıkça belirtmiştin." Irial, Leslie'yi daha da yakına çekti. Sonunda dans ettikleri zamanki kadar yakındılar. Leslie adamın kollarındaydı ve ondan uzaklaşmak istemediğini farkettiğinde içi büyük bir korkuyla doldu.

Leslie'nin yüzü alev alevdi. Kalbi deliler gibi çarpısa da hareket etmeyi başaramadı.

"Hayır," dedi kız sonunda. Kelimeleri sarf etmek için aşırı çaba harcaması gerekmişti. "Bırak beni."

O zaman Niall öne çıktı. "Kızı rahat bırak."

Gözlerinde gerçekten de şimşekler çakıyordu.

"Kız bizim sarayımızın dostu, Aislinn'in dostu, benim dostum." Niall, Irial'a dokunmamaya özen göstererek elinden geldiğince ona yaklaştı.

Saray mı?

"Ailen kadının üzerinde hak mı iddia ediyor?" Irial yüz yüze gelinceye kadar kızı kendine çekti ve teninin üzerinde yazılı sırlar varmış gibi onu inceledi. "Onun üzerinde hak iddia etmemişsiniz."

Hak iddia etmek mi?

Leslie adama, Niall'a, çevresini saran yabancılara baktı. *Bu benim dünyam değil.*

"Beni bırak," dedi. Sesi yeterince güçlü değildi ama en azından konuşmayı başarmıştı.

Ve adam dediğini yaptı. Kızı bıraktı ve aniden yanından uzaklaştı. Leslie yere düşmemek için Niall'ın kolunu tutmak zorunda kaldı. Dehşete düşmüştü.

"Kızı buradan götürün," dedi Niall. Arkasındaki kalabalığın içinden Seth, birkaç adım öne çıktı. Kızın eline uzandı ve normalde davranmadığı kadar arkadaşça bir hareketle Leslie'nin elini tutarak onu Irial'dan uzaklaştırdı.

"Yakında aşkım," dedi Irial yeniden, eğilerek selam verdiği sırada.

Leslie ürperdi. Eğer bacaklarını hareket ettirebilseydi, koşarak kulüpten kaçardı. Ancak tek yapabildiği titreyerek kendini Seth'in kollarına bırakmak oldu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LESLIE, SETH'İN YÜZÜNE BAKABİLECEK HALE GELDİĞİNDE Lıkisi kulüpten birkaç sokak uzaklaşmıştı. Arkadaş değillerdi –genç adamın seçimi bu yöndeydi. Ama kız ona çoğu erkeğe güvendiğinden daha fazla güvenirdi. Onun düşüncelerine değer verirdi.

Leslie konuştuğunda neredeyse çizgi roman dükkanına varmışlardı. “Özür dilerim.”

Bu sözleri söylerken oğlana bakıyordu ama Seth'in yüzündeki öfkeyi görünce başını çevirdi. Genç adam ellerini yumruk yapmıştı. Kıza zarar vermezdi -Seth öyle biri değildi- ama Leslie yine de oğlan uzanıp bileğinden yakaladığında irkildi.

“Ne için özür diliyorsun?” Genç adam kaşlarını çatı.

Leslie yürümeyi kesti.

“Öyle bir sahneye neden olduğum için, seninle Niall'ın önünde tam bir sürtüğ gibi davrandığım için çünkü...”

“Kes şunu.” Seth başını iki yana salladı. “Olanların hiçbirisi senin hatan değildi. İrial bela demektir. Yalnızca... Yalnızca bir daha göreceksin olursan ondan uzak durman gerektiğini hatırla. Ondan uzaklaş, eğer yapabiliyorsan bulunduğun yerden ayrıl. Koşma ama git.”

Kız ses çıkarmadan başını sallayarak bu sözleri anladığını belli etti ve Seth kızın bileğini tutmayı bıraktı. Aynı Rath'te olduğu gibi, Leslie genç adamın söylediğinden fazlasını bildiğinden emindi. *Bir çete meselesi mi?* Kız Huntsdale'deki çetelerle ilgili hiçbir şey duymamıştı ama duymamış olması çetelerin var olmadığı anlamına gelmezdi. Seth'in, her ne biliyorsa bundan bahsetmeyeceğini kavramıştı. Leslie nasıl soracağını bilmiyordu. “Nereye gidiyorsun?” demekle yetindi.

“Evime gidiyoruz.”

Gidiyoruz. “*Gidiyoruz* derken?”

“İşe gitmeden önce kalabileceğin başka güvenli yer var mı?” Sesi nazikti ama kız bu sorunun aslında soru olmadığından emindi.

“Yok,” dedi bakışlarını adamın yüzündeki *her şeyi biliyorum* ifadesinden kaçırarak.

Genç adam başka bir şey söylemedi ama kız onun gözlerindeki anlayışı görmüştü.

O anda onun -ve bu sayede Aislinn'in- evde işlerin ne kadar kötüye gittiğini bildiklerini anladı. Onlara yalan söylediğini, herkese yalan söylediğini biliyorlardı.

Derin bir nefes aldı. “Ren büyük ihtimalle evdedir ve bu yüzden... Anlıyorsun ya, gidebileceğim en güvenli yerin ev olduğu söylenemez.”

Seth başını salladı. “İhtiyacın olduğunda her zaman gelip bende kalabilirsin.”

Kız bir kahkahayla konuyu geçiştirmeye çalıştı. “Öyle değil, ben...”

Genç adam kaşlarını çattı.

O zaman kız iç çekip yalan söylemeyi kesti. “Aklımda tutarım.”

“Konuşmak ister misin?”

“Hayır. Bugün olmaz. Belki daha sonra.” Gözyaşlarını bastırmak için gözlerini kırıştırdı. “Demek Ash de biliyor?”

“Ren’in sana vurduğunu veya uyuşturucu satıcısıyla olanları mı?”

“Evet.” Kız kusacak gibi hissetti. “İkisini de sanırım.”

“Biliyor. Onun da kendini kötü hissettiği zamanlar oldu, anlıyor musun? Seninkiyle aynı değildi ama...” Sustu. Leslie’ye sarılmaya ya da yapış yapış duygusal hareketlerden birini yapmaya kalkmadı. Kızın paramparça olmasına neden olacak hiçbir harekette bulunmadı, hiçbir söz söylemedi.

“Tamam.” Leslie kollarını göğsünde kavuşturdu, içinde bir yerlerde dünyasının parçalanmakta olduğunu hissediyor ve onu tamir edemeyeceğini biliyordu.

Ne zamandan beri biliyorlar?

Seth yüksek sesle yutkundu. “Irial’la olanları da duyacaktır. Onunla konuşabilirsin.”

“Sanki benimle konuşuyor da...” Leslie bu lafin ardından genç adama baktı.

“Aranızda olanlar beni ilgilendirmez ama...” Oğlan dudaklarındaki halkayı ısırp hafifçe çevirdi.

Cümlesini tamamlamadan önce uzun uzun kızın yüzüne baktı. “Birbirinize karşı dürüst olmaya başlasanız ikiniz de daha rahat edeceksiniz.”

Panik duygusu kızın içini kapladı, siyah bir yumru boğazının kasılmasına yol açtı. *Elleri benim üzerimde dolaştığı sırada olduğu gibi... Hayır.* Bu konuyu düşünmeyecekti, düşünmek istemiyordu. Son zamanlarda bütün o korkunç hislerden uzaklaşmayı, onlarla arasına mesafe koymayı başarmıştı. Böyle kalmasını diliyordu. Hissizliğin bütün vücuduna yayılmasını diliyordu. Daha hızlı, neredeyse koşarcasına adımlar atarak yürümeye başladı. Ayakları kaldırımın üzerinde düzenli patırtılar çıkarıyordu.

Eğer anılardan kaçamazsam... Kaçamazdı ama kalbinin anılarda gizli olan dehşet yüzünden değil, koştuğu için hızlandığını düşünmeyi tercih ederdi. Koştu.

Ve Seth de onunla beraber koştu. Arkasında veya önünde değil, hızını kızinkine uydurmuştu. Onu durdurmayı denemedi, konuşmasını sağlamaya çalışmadı. Yalnızca yanı başında, sanki sokaklarda koşmak son derece normal bir şeymiş gibi koşmayı sürdürdü.

Leslie durabilecek hale geldiğinde oğlanın yaşadığı demiryolunun kenarına varmışlardı. Derin derin nefes alarak sokağın diğer tarafındaki, yangından kararmış binaya baktı. Orada, bunca pisliğin içinde yetişmemiş olması gereken çimenlerin üzerinde dururken Leslie kendini yapmayı hiç istemediği konuşmaya hazırladı. “Söylesene, ne kadarını... ne kadarını biliyorsun?”

“Ren’in, beladan kurtulmak için seni pazarladığını duydum.”

Eller, morluklar, kahkahalar, çatlak seslerin hasta edici kokusu, Ren'in sesi, kan. Leslie anıların zihnini kaplamalarına izin verdi. Boğulmadım. Kırılmadım.

Seth bakışlarını kızın yüzünden ayırmadı, geri çekilmedi.

Bu sefer kız da anılardan kaçmadı. Kabuslar onu yakaladıklarında çığlık atabilirdi ama uyanıkken değil, söz hakkı olduğunda değil.

Leslie başını yana eğip sesinin titrememesi için elinden geleni yaptı. "Sağ kalmayı başardım."

"Başardın." Seth doğru anahtarı bulabilmek için anahtarlığı cebinden çıkarırken şangır şungur bir ses oldu. "Ama eğer Ren... İşlerin ne kadar kötüye gittiğini önceden biliyor olsaydık..." Genç adam sustu, acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Bilmiyordum. Başka konulara o kadar gömülmüştük ki... Ve..."

Leslie başını çevirdi. Bir şey söylemedi, söyleyemedi. Seth'e arkasını döndü. Kapı gıcırdayarak açıldı ama kapanışının gürültüsü duyulmadı, yani oğlan olduğu yerde durmuş bekliyordu.

Kız hafifçe öksürerek boğazını temizledi. Ama konuştuğunda sesi yine de titriyordu. "İçeri geleceğim. Birkaç saniyeye ihtiyacım var."

Oğlanın durduğu yöne baktı ama Seth kızın yan tarafına, boşluğa bakıyordu.

"İçeri geleceğim," diye tekrarladı.

Aldığı tek yanıt kapının nazikçe kapanışının sesi oldu.

Seth'in vagonunun önünde yere oturdu ve bakışlarının etrafı saran duvarlara kaymasına izin verdi. Duvarın üzeri çizgi figürlerden soyut şekillere kadar pek çok desenle kaplıydı. Çizgileri takip etmeye çalışırken başının döndüğünü, gözlerinin bulanık-

laştığını farketti. Yüzleşmek istemediği anılarla boğuşmaktan-
sa renklere ve duvarı kaplayan sanata konsantre olmaya çalıştı.

*Sağ kaldım. Hala ayaktaım. Ve bir daha asla tekrarlanma-
yacak.*

Başına gelenleri, arkadaşlarının, saygı duyduğu insanların
biliyor olması acı vericiydi. Mantiğı utanmaması gerektiğini
söylese de utanıyordu.

Canım yanıyor. Ama acının içeri girmesine izin vermeyecek-
ti. Ayağa kalkıp elini ağaçlar gibi vagonun çevresini kaplayan
metal heykellerden birinin üzerinde dolaşırdı. Metalin kes-
kin köşeleri avcuna saplanıncaya kadar heykeli sıktı, parmak-
larından damlayan kanlar yere dökülünceye, fiziksel acı zihnini
anılardan uzaklaştırıp *şimdiye* getirinceye kadar. Hıçkırığa hıçkırığa
ağlamasına yol açan bütün diğer acıları unuttuncaya kadar.

Bu hisse konsantre ol, buraya konsantre ol. Avcunu açıp üzerin-
deki büyük kesige, parmağındaki küçük yaralara baktı. *Şimdi*'ye
konsantre ol.

Şimdi güvenliydi. Bu kadartı bile bazı günler hissettiğinden
fazlaydı.

Leslie kapıyı açıp içeri girdi. Yere kan damlamaması için eli-
ni yumruk yapmıştı. Seth vagonun ön tarafındaki garip şekilli
koltuklardan birine oturmuştu. Boa yılanı kucağındaydı, kuy-
ruğu battaniyenin ucu gibi yere doğru sarmıştı.

“Hemen dönerim,” dedi Leslie, genç adamın yanından ge-
çip banyonun ve yatak odasının yer aldığı ikinci vagona girer-
ken. Eline ne olduğunu adamın farketmediğine neredeyse ina-
nacaktı.

Ama Seth arkasından seslendi.

“Eğer ihtiyacın varsa mavi kutuda bandajlar var. Aynı yerde tentürdiyot da olacak.”

“Tamam.” Kız elini soğuk suyla yıkayıp sarmak için tuvalet kağıdı aldı. Hala kanayan elini Seth’in havlularına silmek istemiyordu. Elini bandajladıktan sonra banyodan çıktı.

“Daha iyi misin?” Seth yine dudağındaki halkayla oynuyordu. Aislinn oğlanın dudak halkasını çok beğendiğini söylemişti. Aislinn’in sırlarını paylaştığı söylenemezdi ama Seth’le ilgili her şeyi büyüleyici bulduğu belliydi. İkisinin birlikteliğini düşünen Leslie gülümsedi. Aislinn ve Seth’in arasındakiler gerçektir, özeldir. Bulunması kolay değildi ama en azından öyle bir ilişkinin mümkün olduğunu ispatlıyordu.

“Biraz daha iyi hissediyorum,” dedi Leslie, Seth’in kaplaması yıpranmış kanepesine otururken. “Sanırım, şeyyyy, heykeli silmeliyim.”

“Daha sonra.” Seth kanepenin ucuna koyduğu battaniyeyi işaret etti. “Biraz uyumalısın. Burada ya da arkada uyuyabilirsin.” Odasına açılan koridoru işaret etti. “Nerede rahat edersen. Kapının üzerinde kilit var.”

“Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?” Leslie ona baskarken bunu sorduğu için kendinden nefret etti ama bilmeye ihtiyacı vardı.

“Ash’in arkadaşısın. Artık benim de arkadaşısın.” Kucağında boa yılanı ve arkasında eski kitaplarla dolu raflarla, yarı deli bilge adamlar gibi görünüyordu. Kısmen detayların gerçek dışılığına yarattığı bir yanılsamaydı ama tamamen değil. Kıza bakışı, kapıya bakışı. Dışarıda ne tür insanların beklediğini biliyordu.

Leslie olayları hafife almaya çalıştı. “Demek arkadaşız, ha? Ne zamandan beri?”

Seth gülmedi. Bir süre omzundan yukarı kayan boa yılanının başını okşayarak kıza baktı. Ardından konuştu. “Senin Ren gibi bir serseri değil, onun kurbanı olduğunu keşfettiğinden beri. Sen iyi birisin Leslie. İyi insanlar yardımı hak eder.”

Bu sözleri hafife almanın yolu yoktu. Kız bakışlarını kaçırdı. Bir süre ikisi de konuşmadı.

Sonunda kız battaniyeyi alıp ayağa kalktı. “Arkada uyumamın sakıncası olmadığına emin misin?”

“Kapıyı kilitle. Merak etme, duygularım incinmez ve sen de kendini daha iyi hissedersin.”

Kız başını sallayıp odaya ilerledi. Koridorun ortasına geldiğinde duraksadı. “Teşekkürler.”

“Biraz uyu. Daha sonra Ash’le konuşman gerek. Başka sorunlar var...” Duraksayıp iç çekti. “Sana anlatan o olmalı. Tamam mı?”

“Tamam.” Leslie, Aislinn’in o ana kadar yaşadıklarından daha garip ya da korkunç gelecek ne söyleyebileceğini bilmesede, Seth’in ses tonu tedirgin olmasına yol açtı. “Daha sonra. Bu gece değil.”

“İlk fırsatta,” diye ısrar etti Seth.

“Tamam, ilk fırsatta. Söz veriyorum.” Seth’in odasının kapısını kapayıp kilidi çevirdi. Kapıyı kilitlediği zaman kendini daha güvende hissedeceğini bildiği için bunu yapmak zorunda olmaktan nefret ediyordu.

Seth’in yatağının kenarına uzandı, yatağın örtüsünü açmaktansa oğlanın kendisine verdiği battaniyeye sarıldı. Karanlık

odada uzanıp Niall'la ilgili düşüncelerine konsantre olmaya çalıştı. Birlikte dans ettikleri sırada adamın kendisine karşı ne kadar nazik davrandığını, boynunun yakınında hissettiği kahkahasının yumuşaklığını düşündü.

Ama uyuyakaldığında rüyasında gördüğü Niall değildi. Irial'dı ve aslında rüya değildi. O güne kadar gördüğü en berbat kabuslardan biriydi. Irial'ın gözleri kıza tecavüz eden adamların gözlerinden ona bakıyordu, onu yere yatırıp *tecavüz* kelimesini yetersiz kılacak şeyler yapan erkeklerin gözlerinden.

Leslie uyanmaya çalışıp başaramadığında zihninde yankılanan onun sesiydi. "*Çok yakında a ghra,*" diye fısıldadı diğer erkeklerin dudaklarından. "*Çok yakında birlikte olacağız.*"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YAZ KRALI KENDİSİNİ BAŞKA YERLERDE ARADIĞI İÇİN İRIAL, Yaz Saray'ının koruduğu Leslie'yi bulma ihtimalinin en yüksek olduğu yere gitmişti, Rath'e. *Karşılaşmadan önce Keenan'ı biraz terletmekte fayda var.* Yaz kralları ne kadar paniğe kapılırlarsa o kadar duygusallaşırdı ve Irial iyi bir yemeğe hayır demezdi. Kulüpteyken Niall'ın hiç de Yaz Sarayı'na uygun olmayan bir şekilde Leslie'yi sahiplenişini büyük bir zevk alarak izlemişti.

Gancanagh'ın şimdiden Leslie'ye doğru çekilmeye başlaması anlamlıydı. Kızla Irial arasında oluşan ve gittikçe güçlenen bağ, Kara Saray'ın bütün üyeleri için kızı baştan çıkarıcı hale getiriyordu. Niall uzun yıllar önce Kara Saray'ı reddetmiş olabilirdi ama hala onlara bağlıydı. Gerçek sarayı orasıydı, kabul etmeyi istese de istemese de oraya aitti.

Aynı Leslie gibi. Kız henüz bilmeyebilirdi, farkına varmayabilirdi. Ama içinde bir şeyler, Irial'ın kendisi için doğru eş oldu-

ğunu kavramıştı. Adamı seçmişti. Şimdi Gabriel'in avcılarıyla oynamak bile küçük ölömlünün yakında kendisine ait olacağını bilmek kadar tatmin edici değildi. Kızı ölümlülerin duygularını içmek için araç olarak kullanacaktı. Daha şimdiden ondan almaya başladığı iştah açıcı tatlar, yakında ne kadar hoş bir başlangıç yapacaklarının ispatıydı. Kara Saray çok uzun zamandır yalnızca perilerden besleniyordu, ölümlülerden beslenmeyi neredeyse unutmuşlardı –Tavşan, mürekkep değişimi yapmaya başlayana kadar. Bu değişim bittiğinde her şey çok daha iyi olacaktı. *Ve kız da buna dayanacak kadar güçlü olacak.* Artık Irial'in tek yapması gereken beklemektir, zaman öldürmek, kız tamamen kendisine ait olana kadar vakit geçirmek.

Irial spor olsun diye Niall'ı iğneledi. "Bugün bebek bakıcın yok mu evlat?"

"Aynı şeyi sana sormalıyım." Niall'in ifadesi ve ses tonu küçümseyici olsa da duyguları belirsizdi. Yıllar boyunca Gancanagh, Irial için endişelenmeyi sürdürmüştü –ama Niall bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdi. Bir şeyler bu endişeyi her zamankinden daha fazla açığa çıkarıyordu. Irial, Gabriel'a konuyu araştırmasını söylemeyi zihnine not aldı.

"Bilge krallar nöbetçisiz dolaşmaz," diye ekledi Niall. Endişesi şimdi neredeyse içten bir korkunun sınırlarında dolanıyordu.

"Zayıf krallar demek istiyorsun. Kara kralların kendilerine eşlik etmesine ihtiyaçları yoktur." Irial dikkatini dağıtacak bir şeyler aradı. O an için Niall'ı provoke etmek fazlasıyla kolaydı ve Irial periye bunu yapmayacak kadar seviyordu. En iyi zamanında bile Niall'ın duygularının tadına bakmak acı-tatlı bir deneyimdi.

Garsonlardan biri, gözleri hilal şeklinde parıldayan bir yaratık, bara bakıyordu. *Far Dorcha'nın soyundan biri*. Ölüm perileri genelde onlara fazla neşeli gelen Yaz Sarayı'nın mekanlarında dolanmazdı. İşte kralın dikkatini dağıtacak bir şeyler. Kıza yaklaşmasını işaret etti. "Tatlım?"

Kız cücelere, üvez adamlara ve Niall'ın parıldayan yüzüne baktı –tedirgin değildi ama kimin nerede olduğunu belirlemeye çalışıyordu. Onun türü neredeyse her çatışmada başlarının çaresine bakabilirdi. Kimse ölümden kaçamaz. Hele de ölüm gerçekten peşindeyse.

"İrial?" Yaratığın sesi ferahlatıcı bir ay parçası gibi havada süzüldü ve kilise toprağını andıran bir ağırlıkla adamın dudaklarına kondu.

"Bana sıcak çay getirebilir misin?" İrial elinin iki parmağını birbirine sürtrü, "İçinde bir öpücük bal olsun."

Yarım bir selamın ardından kız etrafa toplanan perilerin çevresinden dolanıp barın arkasına geçti.

Evimde çok hoş dururdu. Dişi belki de böyle bir teklifi düşünmeyi isterdi.

Etrafı saran kalabalığa tembel bir gülümsemeyle bakan İrial kızın peşinden gitti. Kimse önüne çıkmadı. Çıkamazdı. Onların kralı olmayabilirdi ama kraldı. Ona saldıramaz, onu yaralayamaz, onları ne kadar kızdırırsa kızdırırsın ona zarar vermeyi denemeye cesaret edemezlerdi.

Dişi, adamın çayını barın yapıldığı obsidiyenin üzerine bıraktı.

Kara Kral bir iskemle çekip sırtını Yaz Sarayı'nın nöbetçilerine vererek oturduktan sonra dikkatini dişiye çevirdi.

“Güzelim, bu insanlarla ne işin var?”

“Burası evim.” Kız ceset inceliğindeki parmaklarını adamın bileklerinin üzerinde dolaştırdı.

Külüpteki ya da sokaktaki perilerin aksine bu yarattığın krala karşı bağışıklığı vardı. Ölümle içli dışlı olan dışıde korku benzeri bir duygu uyandırması mümkün değildi. Ama kadın başkalarının içine bu duyguyu salabiliyor, sadece varlığıyla bile onları tedirgin edebiliyordu. Onun güzelliği diğerlerinin korktukları ve bazen özlem duydukları türde, rahatsız edici bir güzellikti.

“Zorunluluktan mı, yoksa bir seçim mi bu?” diye ısrar etti kral. Dışının peşinde koşma dürtüsüne karşı koyamamıştı, hele de başkalarının duygularıyla beslenen perileri için bu kadar önemli bir kaynak olabileceksen.

Kız kahkaha attı. Ve kral damarlarında dolaşan kanın donduğunu hissetti. Bu hissi sevdi.

“Dikkatli ol,” dedi dışı ayışığından sesiyle. “Sarayınızın alışkanlıklarından bihaber değilim.”

Tedirgin olan kral gökkuşağı renkleriyle parıldayan barın önünden kızı izledi. Dışının, taştan yansıyan mor ışıklar ve barı kaplayan mavi aydınlatma arasında kendi perilerinden çok daha korkutucu bir görünüşü vardı. Ayrıca bildiğini ima ettiği şeylerle kralı dahi korkutmayı başarmıştı.

Beira’nın zalimliği altında geçen yüzyıllar boyunca Kara Saray’ın belirgin zevklerini saklamak zor değildi. Bütün ilginin odağı Beira’ydı ve kadının vahşeti dillere destandı. Şiddet, ihanet, dehşet, şehvet, öfke –sarayın bütün favori yemekleri her yerdeydi, havada süzülüyordu. Beslenmek için sokağa çıkmak yeterliydi. Ama onun ölümünden sonra gittikçe güçlenen ba-

rış havası zevkli günleri sona erdirmiş, daha dikkatli avlanmayı zorunlu kılmıştı.

Yaratık öne eğilip dudaklarını kralın kulağına yasladı. Her ne kadar kral buna izin vermemesi gerektiğini bilse de, kadının dokunuşunda ölümün, mezarlıkta çürüyen cesetlerin tadı vardı. Teninde dolaşan yılanların görüntüsü Irial'ın zihnini doldurdu. "Mezarların sırları vardır Irial. Biz neşeli olanlar kadar unutkan ya da kayıtsız değiliz." Sonra geri çekildi ve kralın yaşadığı baş döndürücü hissi de beraberinde götürdü. Gerçekten rahatsız edici bir gülümsemeyle krala baktı. "Onlar kadar geveze de değiliz."

"Elbette. Bunu hatırlayacağım tatlım." Dönüp arkasına bakmadı ama içerideki herkesin onları izlediğini biliyordu. Kimse nin kızın ne söylediğini sormayacağını da biliyordu. Bir ölüm perisinin sırlarını öğrenmek, hangi peri için olursa olsun büyük bedeller ödeme riskini göze almak demekti. "Teklifim ortada, dilediğin zaman değerlendirebilirsin," demekle yetindi Irial.

"Burada iyiyim. Kral gelmeden önce ne yapacaksan yap. İlgilenmem gereken işler var." Elinde kefeni andıran bir kumaş parçasıyla barı silmek için uzaklaştı.

Gerçekten çok hoş bir ödül olurdu.

Ama kızın yüzündeki ifade durumu baştan çıkarıcı olmaktan çok eğlenceli bulduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Far Dorch'a'nın soyundan gelenler saraylardan birine bağlanmazlardı ama bağlanmaları da gerekmezdi. Ölüm perileri nerede isterlerse özgürce dolaşır, saraylarından, deliliklerinden uzak durur ve hatta bütün bu güç savaşlarına gülerlerdi. Irial eğer kızı yeterince eğlendirebilirse, bir gün evini ziyaret etmeyi ka-

bul edebilirdi. Keenan'ın sarayında dolanmayı tercih ediyor olması kızın diğer ölüm perilerine nazaran daha açık görüşlü olduğunun ispatıydı.

Ancak bu durum Irial'ın neye ihtiyacı olduğunu, buraya ne bulmaya geldiğini değiştirmezdi –besin. Ortalıkta dolanıp diğer garsonlarla şakalaştı, cüceleri ve üvez adamları aşağıladı. Sonunda bütün garsonların tedirgin bakışları kralın üzerine dikildi ve nöbetçiler öfkelenerek harekete geçmeye hazırlandılar. Karanlık duyguların karışımı –şiddetten şehvete kadar– güzel bir tattı. Gerçek bir yemek sayılmasa da kralın açlığını hafifletmeye yetmişti.

Irial iç çekti ve eski Kış Kraliçesi'ni özlediği için kendinden nefret etti. Aslında kadının kendisini değil, yıllar boyunca sunduğu besin kaynaklarını özlüyordu. Kadının istediği bedel kara perilerin standartları için bile acı verici olmuştu ama onun ölümünden beri doğru düzgün bir yemek yeme şansı bulamamışlardı. Leslie'yle yapılan mürekkep değişimi bu durumu değiştirecekti.

Belki sonunda Yaz Sarayı'yla yaşanacak karmaşa da lezzetli bir ödül olurdu.

Bu mutlu düşünceyle ayağa kalktı ve başıyla dikkatini kendisine yöneltmiş olan ölüm perisini selamladı. “Hayatım.”

Yüz ifadesinde en ufak bir değişim olmayan kız, başını eğerek bu selama karşılık verdi. Irial, Niall'a ve kıpırdanmaya başlamış nöbetçilere döndü. “Krala yarın onu bulacağımı söyle.” Sadakat yemini yüzünden bu sözleri iletmek zorunda olan Niall başını salladı. Kendi kralını tehdit ettikleri ana kadar diğer soylulara saygı göstermek zorundaydı. Kurallar böyleydi.

Ve bundan nefret ediyordu.

Irial iskemlesini ittirip Niall'ın karşısına dikildi. "Sanırım gidip bu gece dans ettiğim ölümlüyü arayacağım. Hoş kız, değil mi?" diye fısıldadı göz kırparak.

Niall'ın duyguları alev aldı, sahiplenme ve özlem duygusunun getirdiği kıskançlık içini kapladı. Yüzü hiçbir şey belli etmese bile Irial bu duyguların tadını alabiliyordu. *Tarçın gibi.* Niall her zaman eğlenceli biri olmuştu.

Kral kahkahalar atarak kulüpten çıktı, günü bu kadar iyi geçtiği için neredeyse tamamen tatmin olmuştu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

IRIAL GİTTİĞİNDE NIALL, KARA KRAL'IN LESLIE'Yİ TEKRAR görmeyi deneyeceğine emindi –sadece Keenan'ı kıskırtmak için bile olsa. *Ya da beni.* Irial tahtı almasını teklif ettiği zaman, onu reddettiği için Niall'a doğrudan saldırmamış olabilirdi ama ikisi de bunun affedilemez bir hakaret olduğunu biliyorlardı. Leslie, Aislinn'in arkadaşı olduğu için ve Niall'ın... *nesi?* Sevgili olmasa da belki arkadaşı olduğu için saldırıya açık durumdaydı. Niall bir an için kızla gerçekten arkadaş olabileceklerini düşündü. Böylece onun yanında, yakınında olmanın zevkini çıkarabilir, sahip olmayı istediği her şeye kavuşabilirdi –bir tanesi hariç. *Eğer kızın zarar görmesine engel olabilirsem...* Niall'ın umabileceğinin en iyisi Leslie'nin yolunun bir daha Irial'la kesişmemesiydi. *Umut yeterli değil.*

Kapının önündeki gürültüler yüzünden Aislinn ve Keenan'ın geldiklerini tahmin etti.

“Seth nerede?” Keenan saray için ölümcül önem taşıyan bu soruyu sorduğunda kapıdan içeri yeni girmişti. “Güvende mi?”

Aislinn, Keenan’ın yanında değildi. Keenan’ın Niall’la konuşabilmesi için cüceler onu oyalıyordu. Fazla zamanları yoktu ama bu kadarı kral için yeterliydi.

“Onu Leslie’yle birlikte yolladım. İyi korunuyor ama...” Yaz Kraliçesi yaklaşırken Niall duraksadı. Kraliçenin teni belirgin bir şekilde parıldıyordu.

“Kraliçem.”

Kraliçeyi selamladı. Kız adamı görmezden gelip bakışlarını Keenan’a dikti. “Bu numaralar eskidi Keenan.”

“Ben...” Yaz Kralı iç çekti. “Seth tehlikede olsaydı onu korumak...”

Bu söz üzerine kraliçe hemen Niall’a döndü. “Seth tehlikede mi?”

Niall yüzünde ne hissettiğini belli etmeyen bir ifadeyle olanları anlattı. “Neyse ki Seth, Kara Kral’ın dikkatini çekmedi ama Leslie çekti.”

“Leslie mi?” diye tekrarladı Aislinn. Yüzü bembeyaz oldu. “Üçüncü kez onunla karşılaşıyorlar ama hiç aklıma gelmemişti. Tavşan’dayken Leslie’ye hiç dikkat etmemişti ve Verlaine’dayken de kılık değiştirmişti. Leslie onun... Ben tam bir budalayım. Ben... Boş verin.” Başını sallayıp ortadaki soruna odaklandı. “Neler oldu?”

“Seth, Leslie’yi götürdü. Nöbetçiler peşlerinden gitti ama...” Aislinn’e değil Keenan’a bakarak yüzyıllardır gösterdiği sadakatin lehine bir puan olacağını umdu. “İrial gidene kadar onun yakınında kalmama izin ver. Krala dokunamam ama onun...”

Niall bütün olup bitenlere karşı bu cümleyi tamamlayamazdı. Nasıl tamamlaması gerektiğini bilmiyordu. Irial'ın kendine karşı nazik davrandığı gerçeği Niall'in kabullenmekten hoşlandığı bir gerçek değildi.

Keenan'ın yüzünde neler olduğunu anladığını belli eden bir ifade dolaşırsa da açıkça ortada olan soruyu sormadı. Niall'a tehlikeli sulara dolaştığını hatırlatmadı. Başını sallamakla yetindi.

Konuşan Aislinn oldu. "Zaten sana karşı ilgi duyuyor, Niall. Gelip geçici bir hoşlanma yüzünden arkadaşımın ölümlü hayatını kaybetmesini istemiyorum."

Bu bir uyarıydı. Niall kraliçenin sözlerinin altında yatan ımanın farkındaydı ama kendisi, kız daha doğmadan önceki zamanlardan beri perilerin arasında dolanıyordu. Keenan'ın araya girmeyeceğini umarak kraliçeye sordu. "Koşullarınız neler?"

"Koşullarım mı?" Kız Keenan'a döndü.

"Hangi koşullar altında Niall, Leslie'ye gidebilir," diye aydınlatı Keenan.

"Hiçbir şey kolay olmuyor, değil mi?" Aislinn saçındaki altın rengi gölgeleri okşadı, bir zamanlar ölümlülerin tanrı ve tanrıça olduklarına inandıkları soylu perileri andırıyordu.

"Onu korumama izin vermen koşuluyla ne dilersen dile, kabul edeceğim." Niall, Aislinn'e baksa da sözleri Keenan'a da yönelikti. "Fazla bir şey talep etmiyorum."

Aislinn onlardan birkaç adım uzaklaştı. Yeni kraliçe olmuş biri için çok iyi idare ediyordu ama Keenan ve Niall yüzyıllardır sarayda birlikteydiler. Aislinn'in bu kadar çabuk kavrayamayacağı sınırsız sayıda alışkanlık, kanun ve gelenek vardı.

Aislinn sırtını döndüğünde Niall bakışlarını kralının yüzüne dikti.

Ama konuştuğunda Keenan'ın sesi de güven verici olmaktan uzaktı. Bunun yerine yumuşak bir sesle Aislinn'e hitap etti. "Niall'ın kızın hayatına ne kadar karışabileceğine karar vermelisin. Kızı korumak, güvende tutmak istiyor. Onun kıza gitmesine izin vereceğim."

"Yani Leslie'nin hayatına ne kadar karışabileceğine benim karar vermem mi gerekiyor?" Aislinn bakışlarını bir Niall'ın bir Keenan'ın üzerinde dolaştırdı. İyi bir gözlemci olduğu için bu konuşmada kaçırduğu detaylar olduğunun bilincindeydi.

"Kesinlikle," dedi Keenan. "Hiçbirimiz bir çocuğu gönül rızasıyla Kara Saray'ın ellerine bırakmak istemeyiz. Ama Irial sarayımıza karşı saldırıya geçmediği sürece yasa gereği hareketleri bizi ilgilendirmez. Kuralları çiğnemediği sürece ben harekete geçemem, en azından doğrudan."

Kral yürüyüp gitti. Niall'a bilmesi gerektiği kadarını söylemiş, zaten bildiği şeyin altını çizmişti. Keenan harekete geçmeyecekti. Yaz Kralı, Irial'ın eğilimlerini, zalimliğini ya da Kara Saray'ın gölgelerinde yaşananları onaylamıyordu ama kendini kanunlar aracılığıyla haklı çıkaramayacağı sürece başka bir sarayla savaşılmaya hevesli değildi. Onun koşulları bunlardı, pazarlığa açıkça dahil edilmiş olsalar da olmasalar da.

Kara Saray'ın, diğer bütün saraylar gibi dokunulmazlığı vardı. Eğer Leslie, Yaz Sarayı'na ait olsaydı işler farklı olurdu. Ama kız hiçbir yere bağlı değildi ve bu yüzden dileyen bütün periler oyuna katılabilirdi. Yıllar önce Keenan perilerine ölümlüleri toplamalarını yasaklamıştı. Kış Kraliçesi'nin tahtına otur-

duğunda Donia da aynı kuralı getirmişti. Ancak Kara Saray'ın böyle kuralları yoktu. Ölümlü dünyada *genç öldü* olarak anılan müzisyenler ve bilinmeyen yerlerde inzivaya çekilen sanatçılar sarayın favorileriydi. Sıradışı, çekici, şarkıcı –bu insanların çoğu kara perilerin zevkleri için dünyadan çalınırdı. Eski bir gelenektir ve Irial perilerinin bu geleneği sürdürmelerine her zaman izin vermişti. Eğer kızı kendisi için istiyorsa Leslie'nin hiç şansı yoktu.

Niall kraliçesinin önünde diz çöktü. “Ona bizden bahsetmeme izin ver. Lütfen. Ona anlatırım ve sana sadakat yemini eder. O zaman güvende olur, kral ona ulaşamaz.”

Yaz Kraliçesi dudağını ısırdı. Neredeyse adamdan kaçacaktı. “Arkadaşlarımın hiçbirine hükmetmek istemiyorum. Bunların hiçbirini istemiyorum...”

“Kara Saray'ın nasıl olduğunu bilmiyorsun, ben biliyorum,” dedi Niall kraliçesine. Ve Leslie'nin de öğrenmesini istemiyordu. Farkında olmadan yüzündeki yara izine dokundu. Irial'ın perileri her gün kendilerini hatırlaması için o yaraı açmışlardı.

“Arkadaşımın bütün bunlara bulaşmamasını istiyorum.” Aislinn, Rath'te dolanan perileri işaret etti. “Normal bir hayatı olmasını istiyorum. Bu dünyanın onun hayatı haline gelmesini istemiyorum. Zaten çok canı yandı...”

“Eğer kral onu yanında götürecektse, Leslie'ye hayal bile edemeyeceğin kadar korkunç şeyler yapacağından emin olabilirsin.” Niall, Kara Saray'a alınan ölümlülerin başına neler geldiğini, periler sıkılıp onları bıraktıklarında ne halde olduklarını görmüştü. Ölümlü hastanelerinde komada yatar, tımarha-

nelerde ıg lıklar atarak dolaşış ve hangi Şehirde olurlarsa olsunlar sürekli korku içinde yaşırlardı.

Aislinn içeri yi taradı, Yaz Kralı'nın kendilerini izlediği yeri buldu. Kız, tedirgin bir tavırla alt dudağını ısırtıyordu ve bu sayede Niall onun, söylediklerini düşündüğünü anladı.

"Eğer Irial kızın üzerinde hak iddia etmeye karar vermiŐ se onu durdurabilecek tek kiŐ i Keenan ve sensin. Ben ona dokunamam. O bir kral. Eğer arkadaŐ ını önce bizim sarayımıza davet edersen, sana sadakat yemini etmesini istersen..."

"Son zamanlarda iyiye gidiyor," diye araya girdi Aislinn. "Daha mutlu, daha kendi gibi ve daha g cl  görünüyor. Bu süreci durdurup tüm bu karmaŐ ayı onun hayatına sokmak istemiyorum... Belki kral bizimle oyun oynuyordur."

"Riski göze alabilir misin?" Niall, kraliçesi bu kadar aptalca davrandığı için kızgındı. "Lütfen kraliçem, bırak ona gideyim. Eğer onu yanına ağırmayacaksan en azından güvende tutmaya alıŐ mama izin ver."

Keenan yanlarına gelmedi. Birkaç adım mesafede duruyor, kararı verme hakkının kraliçeye ait olduğunu açıkça belli ediyordu. Ama durduğu yerden kraliçesini uyarmayı ihmal etmedi. "Belki Leslie'yle ilgili bizim bilmediğimiz bir Şeyler vardır, Irial'ın onun peŐ ine d Ő mesine neden olan bir Şey. Ve  yle değilse bile Niall ortalıkta olup kralın kızı ulaŐ masını engellemeyi deneyebilir. Belki dikkatini dağıtıp kızın kendi isteğiyle Irial'a gitmesini engelleyebilir."

Keenan  ks r p Niall'ın bakıŐ larına karŐ ılık verdi. Her ne kadar Aislinn görmese de Keenan baŐ ını sallayarak Niall'ı onayladı, kral izin verdi. Harekete geçmesine rıza gösterdi. Ama

Niall'ın hala Aislinn'i ikna etmeye ihtiyacı vardı. "O senin arkadaşın ama ben... Ben de ona ısınmaya başladım. Kral giden kadar onu güvende tutmama izin ver. Keenan peşine düştüğünde işlerin senin için ne kadar zor olduğunu hatırla. Üstelik Leslie onu görmüyor, sen en azından bizi olduğumuz gibi görüyordun."

"Onu güvende tutmak istiyorum, Irial'dan uzak tutmak..." O zaman Aislinn, Keenan'a baktı, Yaz Kralı'na bakışında eski günlerden kalma korkunun izleri görülüyordu, "...ama Leslie'nin bu dünyaya takılıp kalmasını istemiyorum."

"Seçme şansısı olduğuna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Keenan. Ses tonundan buna inanmadığı açıkça anlaşılıyordu. "Ölümlü dünyayla bağlarını korumak isteyen sendin. Bu hareketin yol açtığı riskleri kabullenmek zorundasın."

"Her zaman seçme şansısı vardır." Yaz Kraliçesi omuzlarını dikleştirdi. Artık sesindeki tereddüt, gözlerindeki korku tamamen ortadan kaybolmuştu. "Onun adına bu seçimi ben yapmayacağım."

Keenan bu söze itiraz etmedi ama Niall kralı, onun da Leslie'nin seçme şansının azaldığını düşündüğünü bilecek kadar iyi tanıyordu. Tek bir farkla, bu durum Keenan'ın umrunda değildi. Perilerin eline düşen her ölümlünün hayatını düzeltmek için uğraşmazdı. Ve Niall'ın aksine bu ölümlü kesinlikle Keenan'ın umrunda değildi.

Oysa Niall için bu ölümlü diğer bütün ölümlülerden önemliydi. "Koşulların nedir kraliçem?" diye sordu.

"Ona anlatmayacaksın. Ne benden, ne perilerden ne de kendinden bahsedeceksin. Bunu yapmadan önce daha fazla bilgi

edinmeliyiz. Eğer onu dünyamızdan uzak tutmanın, her şeyden habersiz tutmanın bir yolu varsa bunu yapacağız.” Aislinn tepki vermesini bekleyerek adamın yüzünü inceledi. Öne sürdüğü koşullardaki bilgeliği tarttı.

Ancak Niall’in yüz yıllık deneyimi vardı. Gözünü bile kırpmadan kraliçeye baktı. “Anlaştık.”

“Onun dikkatini dağıtabilirsin, onunla zaman geçirebilirsin ama seks olmayacak. Kesinlikle onunla yatmayacaksın. Eğer Irial’in ilgisi geçip giderse onun hayatından çıkacaksın,” dedi Aislinn.

O zaman Keenan müdahale etti. “Benim onayım olmadan sakın savaş başlatma. Leslie senin ve Aislinn için önemli olabilir ama tek bir ölümlü için savaşa girmeyeceğim.” *O sıradan bir ölümlü değil.* Niall niye öyle olduğundan veya bunun önemli olup olmadığından emin değildi. Başını sallamakla yetindi.

O zaman Keenan yarı gülümseyerek konuşmasına devam etti. “Özüne sadık ol Niall. Kim olduğunu ve ne olduğunu hatırla.”

Niall az kalsın öfkeyle kralına bakacaktı ama duygularını saklamayı geçen yüzyıllar içerisinde çok iyi öğrenmişti. Derin bir soluk almakla yetindi. Keenan’ın üstü kapalı tehditleri Aislinn’in ifade ettiği dileklerle doğrudan çelişkiliydi.

Ne olduğumu biliyor. Ölümlülerde bağımlılık yarattığımı biliyor. Tek bir dokunuşum için her şeyi söyleyeceklerini veya yapacaklarını...

Tüm bunları bilmeyen Aislinn, Niall’a yukardan bakarken hiçbir ölümlünün acı çekmeden bakamayacağı bir güçle parıltıyordu. Gözlerinde ufak okyanuslar titreşiyor, mavi yüzeyleri

sıçrayan yunuslar tarafından bölünüyordu. “Koşullarım bunlar. Koşullarımız bunlar.”

Niall, Aislinn’in elini tuttu ve avucunu öpebilmek için çevirdi. “Sen cömert bir kraliçesin.”

Aislinn adamın bir süre elini tutmasına izin verdi ve onu ayağa kaldırdı. “Neden çok önemli bir şeyi atlamış gibi hissediyorum?”

“Çünkü aynı zamanda bilge bir kraliçesin.” Adam genç kızın yüzündeki ifadeyi görememesi için başını önüne eğdi.

Ardından Rath’ten ayrıldı, değerli zamanını kraliçenin önüne serebileceği diğer koşulları listeleyerek ziyan etmek istemiyordu. Zaman sınırı, diğer saraylarla ve bağımsız perilerle kurabileceği ittifaklar, kimliklerini açığa çıkarmaksızın Leslie’ye edebileceği yeminler, Leslie’nin güvenliği için Yaz Sarayı’nı reddedip başka bir saraya bağlılık yemini etmesi, kızı korumak için kendini riske atması.

Keenan’ın bunların bir kısmını pazarlığa dahil etmiş olması gerekirdi. Niall’ı daha sıkı bağlamalıydı. *Neden yapmadı?* Aislinn’in amacını desteklemek yerine Niall’ın, Leslie’yi baştan çıkarmasını önermişti. Niall, Keenan’ın kelimelerinin ve jestinin önemini anlamamış gibi davranabilirdi, Keenan böyle bir şeyi önermemiş gibi davranabilirdi. Ama tüm bunlar bir araya geldiklerinde bir yalan, Niall’ın tedirgin hissetmesine yol açan bir kandırmaca oluşturluyorlardı.

ON ALTINCI BÖLÜM

LESLIE BİTMEK TÜKENMEK BİLMEYEN KABUSLARDAN UYANDığında nerede olduğunu hatırlayamadığı korkunç bir an yaşadı. Sonra Seth'in konuşmasını duydu, yanıt veren başka biri olmadığına göre telefonda olmalıydı.

Güvendeyim. Seth'in evindeyim ve güvendeyim.

Banyoya uğradıktan sonra evin ön tarafındaki oturma odasına geçti.

Seth telefonu kapayıp kıza baktı. "İyi uyudun mu?"

Kız başını salladı. "Teşekkürler."

"Niall buraya geliyor."

"Buraya mı?" Elini saçlarının arasında dolaştırıp düzeltmeye çalıştı. "Şimdi mi?"

"Evet." Seth'in yüzünde eğlendiğini belli eden bir ifade vardı -Rath'teyken Niall izin istediğinde yüzünde beliren ifade-den farklıydı. "O iyi biri... Önemli olan konularda güvene-

bileceğın biri. Benim için kardeş gibidir –iyi bir kardeş. Ren gibi değil.”

“Ve?” Leslie bundan nefret etse de utanmıştı. Irial ve Niall’la yaşanan fıkaskoyu düşünmek bile tedirgin olmasına yol açıyordu.

“Senden hoşlanıyor.”

“Belki önceden hoşlanıyordu ama olanlardan sonra...” Kendini Seth’in yüzüne bakmaya zorladı. “Önemli değil. Ash ondan uzak durmam gerektiğini açıkça belirtti.”

“Kendince nedenleri var.” Oğlan iskemlelerden birine geçti.

“Hani iyi biri olduğunu söylemiştin?” diye sordu Leslie, onun oturması için yaptığı işareti görmezden gelerek.

“Öyle ama o...” Seth kulağındaki küpelerden biriyle oynadı, yüzünde anlaşılması güç bir ifade vardı, “...karışık bir dünyada yaşıyor.”

Leslie ne söyleyeceğini bilemedi. Birkaç dakika boyunca sessizce oturdular. Leslie gün boyunca olanları, her şeyin ne kadar garip olduğunu düşündü. Seth’in söylediklerine rağmen, Niall’ı görmeye hevesli değildi, hemen şimdi değil. Önemi de yoktu. İşe gitmeden önce formasını giymeliydi ve giysileri evdeydi. “Eve gitmem gerek.”

“Niall buraya geldiği için mi?”

“Hayır. Emin değilim. Belki.”

“Onu bekle. Seninle evine kadar yürür.” Seth ses tonunun normal çıkması için elinden geleni yapmıştı ama kızın gitmesini onaylamadığı belliydi. “İlla ucunda bir bedel olması gerekmiyor, Les, gitmen gereken yere güvenle ulaşmanı sağlayan kişi olmakla yetinebilir.”

“Hayır.” Kız başını salladı.

“Seninle benim yürümemi mi tercih edersin?”

“Ben o evde yaşıyorum Seth. Dilediğim gibi eve gitmezlik yapamam ya da sürekli yanımda birilerini götüremem.”

“Neden?” Genç adamın sorusu Leslie’nin düşündüğünden çok daha naif olduğunu gösteriyordu.

Leslie zihninde beliren ters yanıtları bastırdı. “Gerçekçi olmaz. Herkes sizin kadar şanslı değil...” Duraksadı, tartışmak istemiyordu, Seth kendisine arkadaşça davranmaya çalışırken kabalık yapmak istemiyordu. “Nedeni önemli değil. Şimdilik evim orası. İşe gitmeden önce üstümü değiştirmem gerek.”

“Belki Ash’in buradaki giysilerinden...”

“Onlar bana olmaz, Seth.” Ayağa kalkıp çantasını kaptı.

“Bir şeye ihtiyacın olursa beni ya da Ash’i arar mısın? Numaramı cep telefonuna kaydet.” Kız telefonunu çıkarıp numaray kaydedene kadar bekledi.

Leslie rakamları yazdıktan sonra telefonu yeniden cebine koydu. Daha fazla itirazla uğraşmak istemiyordu. “Gitmem gerek yoksa işe geç kalacağım.”

Seth kapıyı açıp boş demiryolu arazisine baktı. Bir an için birine el sallamış gibi göründü, bir tür buraya gel işareti. Ama kız kimseyi görmedi.

“Mantar falan gibi halüsinasyon yapan şeyler mi yiyorsunuz?” Sesinin şakacı çıkması için elinden geleni yapmıştı, kavgaya etmek istemiyordu, hele de oğlan kendisine bu kadar sevgi gösterdikten sonra.

“Mantar yok.” Seth sırıttı. “Kurbağa yalamış da değilim.”

“Yani boşluğa bakıp el sallamak herkesin yaptığı bir şey mi?”

Oğlan omuz silkti. “Doğayla iletişime geçmek? Görünmeyenle bağlantı kurmak?”

“Hı-hı.” Kızın ses tonu alaycıydı ama gülümsedi.

Genç adam arkadaşça bir tavırla elini kızın omzuna koydu, bastırmıyor ama sıkıca tutuyordu. “Ash’le en kısa sürede konuş, tamam mı? Her şey o zaman anlam kazanacak.”

“Beni korkutuyorsun,” diye itiraf etti kız.

“Güzel.” Yeniden demiryolu arazisinin diğer tarafına doğru bir işaret yapıp kıza döndü. “Irial’la ilgili söylediklerimi hatırla. Onunla karşılaşacak olursan derhal uzaklaş.”

Ardından kız daha ne söyleyeceğine karar veremeden vagon-dan yapılma evine geri döndü.

Leslie eve girip de Ren’le birlikte mutfağı dolduran serserileri gördüğünde şaşırmadı.

“Küçük kardeşim!” Ren’in seslenişinden yine uyuşturucu aldığı ve uçuğunu anlamıştı.

“Ren.” Yüzüne becerebildiği kadar arkadaş canlısı bir gülümseme yerleştirerek oğlanı selamladı. Çevresini dolduran insanlara uzun uzadıya bakmadı. Ne yazık ki etrafındakilerin oğlanın birlikte uyuşturucu aldığı kişiler mi, yoksa satıcı mı olduğunu kestirmenin kolay bir yolu yoktu. Zaten bir şey farketmezdi. İnsanlar uyuşturucu aldıklarında kestirilemez olur, uyuşturucu vücutlarından atılmaya başladığında daha da kötüleşirdi.

Ağabeyi çeşitli uyuşturucuları birbirine karıştırarak işi daha da kötüleştirmişti, bu yüzden birbirinden farklı pek çok ayrı grupla dolaşıyordu. Gerçi bugün ne kullandıklarını tahmin et-

mek zor değildi. Bir zamanlar ev yemeği kokularının kapladığı mutfak, metamfetamin kokuyordu.

Dağınık saçlı cılız bir kız Leslie'ye sırtıttı. Kız kesinlikle uyuşturucu almış gibi görünmeyen bir adamın yanında oturuyordu. Adamın tavırları da kızinkilerden farklıydı. Bakışlarını Leslie'den uzaklaştırmadan cılız kızın elindeki pipoyu aldı ve kızın elini pantolonunun üzerine koydu. Kız adama dokunmakta tereddüt etmedi ama bakışları adamın, uzak bir mesafede tuttuğu piponun üzerindeydi.

Korkulması gereken biri.

“İster misin?” Pipoyu Leslie'ye uzattı.

“Hayır.”

Adam kucağına vurdu. “Oturmak ister misin?” Leslie adamın kucağına baktığında cılız kızın elinin adamı okşadığını gördü ve birkaç adım geri çekildi. “Hayır.”

Adam yakalamak istercesine Leslie'nin bileğine uzandı.

Leslie arkasına dönüp merdivenlerden koşarak çıktıktan sonra odasına sığındı ve kapıyı kapayıp kilitledi. Evin içinde yankılanan kahkahaları ve kaba davetleri duymamaya çalıştı.

İşe gitmek için hazır olduğunda pencereyi açtı ve bir bacasını dışarı sarkıttı. Yüksek bir mesafe değildi ama inerken yanlış bir hareket yaparsa bileği burkulurdu ve burkulmuş bir bilekle garsonluk yapamazdınız.

İçeri dönebilirim, merdivenlerden koşarak iner ve dışarı fırlarım.

Büyük bir dikkatle çantasını yere fırlattı.

“İşte gidiyor.”

İki ayağını da pencerenin kenarından sarkıtarak bir süre oturdu. Yüzünü eve dönerek vücudunu aşağı sarkıttı. Elleriyle pencerenin kenarını tutarken ayaklarını basabileceği bir yer bulmaya çalışıyordu.

Bundan nefret ediyorum.

Kendini ittirip düşüşe hazırladı. Ama çarpma etkisini hissetmedi. Bunun yerine daha ayakları yere değmeden kendini birinin kollarında buldu.

“Bırak! Bırak beni!” Kendisini tutan adamdan uzaklaşmaya çalıştı. Tekme attı ve tutturdu.

“Korkma.”

Onu tutan adam kızı nazikçe yere bırakıp geri çekildi. “Yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyordun. Senin gibi küçük biri için büyük bir atlayış.”

Adamlarla yüzleşmek için döndüğünde, yüzünü görebilmek için başını yukarı çevirmesi gerektiğini farketti. Olağandışı ölçüde yaşlı bir adamdı, büyükbabalar kadar yaşlı olmasa da Ren’in etrafında takılan insanların çoğundan yaşlıydı. Görünüşü de farklıydı. Bileklerinde kalın gümüş zincirler asılıydı. Kot pantolonu solmuş ve kenarları askeri çizmeleri ortaya çıkaracak kadar sökülmuşü. Kollarında köpek dövmeleleri vardı.

Leslie mantıken adamdan korkması gerektiğini biliyor ama korkmuyordu. Onun yanında kendini sakin, huzurlu hissetti, sanki duyguları dış dünyayla bütün bağlarını koparmışlardı.

Adamın kolundaki dövmeleleri işaret etti. “Güzelmış.”

Adam gülümsediğinde yüzündeki ifade arkadaş canlısıydı. “Oğlum yaptı. Tavşan. Bir dükkanı...”

“Sen Tavşan’ın babası mısın?”

Leslie adama bakakaldı. Görebildiği kadarıyla aralarında hiçbir benzerlik yoktu. Hele de Ani ve Tish'le.

Adamın gülümsemesi iyice yayıldı. "Onu tanıyor musun?"
"Kızkardeşlerini de tanıyorum."

"Hepsi annelerine benziyor. Ben Gabriel. Tanıştığımıza..."
Derken kaşlarını çatı ve irkilip geri çekildi. Leslie adamdan korkmuyordu ama tavrının aniden değişmesiyle o da pür dikkat kesilmişti. Adamın kaşlarını çatışının kızla ilgisi yoktu. Evdeki korkutucu uyuşturucu satıcısı köşede belirmişti. "İçeri gel," diye seslendi kıza. "Hayır." Kız çantasını düştüğü yerden, çimenlerin üzerinden aldı. Onu tutarken elleri titriyordu ve kendisine ya da Gabriel'a doğru yürüyen satıcıya bakmamaya çalıştı. İçi korkuyla doldu. Ne kadar geç ve aptalca olursa olsun kaçmak istiyordu.

Gabriel, Ren'i görmeye mi geldi? Tavşan hiçbir zaman babasından bahsetmezdi, Ani ve Tish de bahsetmezdi. O da uyuşturucu satıcısı mı? Yoksa yalnızca bağımlı mı?

Gabriel satıcının önüne geçti. "Kız gidiyor." Satıcı, Leslie'ye uzandı ve Leslie hiç düşünmeden, adamın kolunu yakaladı, bileğini kavradı ve kendisine dokunmasına engel oldu.

Onu ezebilirim. Bu düşünceyle duraksadı, yeniden üzerine garip bir sakinlik, garip bir güven yayıldı. *Bunu gerçekten yapabilirim. Onu kırabilirim. Kanatabilirim.*

Adamın bileğini daha da güçlü sıktı, tenin altındaki kırılgan kemiği avucunda hissetti. *Ne istersem yapabilirim.*

Kızın bileğini yakalaması satıcıyı henüz korkutmamıştı. Konuşuyor, Gabriel'a bir şeyler anlatıyordu. "Önemli değil, kanaka. Bu evde yaşıyor. Yabancı sayıl..."

“Kız şimdi buradan gidiyor.” Gabriel, Leslie’ye bakıp gülümsedi. “Değil mi?”

“Evet,” dedi genç kız. Satıcının bileğini tutan eline başka birinin eliymiş gibi bakıyordu. Biraz daha sıkı.

“Sürtük. Canım yandı.” Satıcının sesi cırtlak çıktı.

“Bayanların önünde küfredilmez. Çok kaba.” Gabriel iğrendiğini belli eden bir ses çıkardı. “Bugünlerde kimse adap bilmiyor.”

Yanlış olan bir şeyler var.

Leslie adamın bileğini daha da büyük bir güçle sıkmaya başladı, satıcının gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Leslie kemiğin çatırdayışını duydu ve hemen ardından parçalanın derinin altındaki beyazlığı gördü.

Bunu yapacak kadar güçlü değilim.

Ama öylece durup satıcının bileğini tutmayı ve bütün gücüyle sıkmayı sürdürdü. Adam acıdan bayılıp yere devrildiğinde bileği bıraktı.

“Ne tarafa gidiyorsun?” Gabriel kıza koyu renk bir bez uzattı.

Kız elini sildi, ayaklarının dibinde hareketsiz yatan adamı izledi. İçindeki şey üzüntü veya acıma değildi. Hiçbir şey... değildi. *Ama bir şeyler hissediyor olmalıydı.* Hiçbir şey hissetmese bile aslında bir şeyler hissediyor olması gerektiğini biliyordu.

“Burada ne arıyorsun?”

“Seni kurtarmaya geldim, elbette.” Adam sırtıttığında bazılarınsivrileştirildiği belli olan dişleri ortaya çıktı. “Ama kurtarılmaya ihtiyacın yoktu, değil mi?”

“Hayır.” Leslie ayağıyla satıcıyı dürttü. “Bu sefer kurtarılmaya ihtiyacım yoktu.”

“Öyleyse en azından seni gideceğin yere bırakmama izin ver. Kurtarıcı olarak bana ihtiyacın olmadığına göre, hiç değilse bunu yapabilirim.” Adam kıza dokunmadı ama elini dokunacakmış gibi sırtına götürdü.

Yalan söylemiyor. Kelimeleri kulağa doğru geliyordu, her şeyi söylemiyordu, aklından geçenlerin hepsi orada değildi ama yalan söylemiyordu.

Kız başını sallayıp evden uzaklaştı.

Bir yanı öfkeli, korkmuş veya utanmış olması gerektiğini bilse de, bu duygulardan hiçbirini hissetmiyordu. Bir şekilde değiştiğinin farkındaydı.

Gabriel’in tamamen yalan söylemediğini bildiği gibi bunu da tartışılmaz bir kesinlikle biliyordu.

Adam kızı evin diğer tarafına götürüp cart kırmızı Mustang’i işaret etti. Siyah ve kırmızı koltukları olan, bütün aksamı parıltıyan bir arabaydı.

“Atla.” Gabriel kapıyı açtığı anda Leslie, arabanın iki yanında uzanan alevlere benzettiği şekillerin aslında hayvanlar olduğunu farketti. Resmedilen köpekler ve atlar, çevrelerinde bir duman bulutuyla koşuyordu. Bir an için duman bulutunun hareket ettiği izlenimine kapıldı.

Kızın bakışlarını takip eden Gabriel başını salladı. “İşte bu benim eserim. Oğlan annesi gibi görünüyor olabilir ama sanatçı tarafını benden almış.”

“Muhteşem,” dedi Leslie.

Adam kapıyı kızın arkasından kapadı ve şoför koltuğuna geçti. Anahtarı kontağa taktıktan sonra Leslie’nin, budalaca bir hareket yapacağı zamanlarda Ani’nin yüzünde beliren ifa-

deye benzettiği bir edayla kıza baktı. “Kesinlikle. Bir de ne kadar hızlı hareket ettiğini gör. Kemerini tak kızım.”

Leslie kemerini taktı ve adam tekerleklerle çığlık attırarak arabayı harekete geçirdi. Motordan yükselen kükremeden arabanın elden geçirildiği anlaşılıyordu. Leslie heyecanla kahkaha attı ve Gabriel de yeniden Ani’ninkini hatırlatan bir sırıtışla ona baktı.

Leslie heyecan duygusunun bütün vücudunu kaplamasına izin verdi. “Daha hızlı,” diye fısıldadı.

Bu sefer gülen Gabriel oldu. “Lütfen kızlara onlardan önce arabayla dolaşma fırsatı bulduğunu söyleme, tamam mı?”

Leslie başını sallayınca adam hız göstergesi kadranının sonuna dayanana kadar gaza bastı ve kızın işe her zamankinden erken -ve üstelik kahkahalar atarak- varmasını sağladı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

“LESLIE? LESLIE!” SYLVIE ELİNİ LESLIE’NİN GÖZLERİNİN
Ltam önünde salladı. “Kahretsin. Sen ne içtin?”

“Ne oldu?” Leslie soda bardağını kaldırdı ve taşırken dökülmemesi için bir kısmını boşalttı. Niall’ı düşünmek, Irial’la ilgili kabusları, Aislinn’le konuşmak için verdiği söz, garip giyimli kalabalık, Tavşan’ın babasıyla yaşadığı sıradışı karşılaşma, evdeki uyuşturucu satıcısına saldırışı –hepsi iç içe geçip genç kızın neyin gerçek neyin hayal olduğuna emin olmasına engel olacak şekilde birbirlerine karıştı. *Gerçekten adamın kolunu kırdım mı?*

“İyi bir uyku çek veya dinlenmeni sağlayacak bir şeyler yap. Felaket görünüyorsun.” Sylvie hoşnutsuzluğunu belli eden bir ses çıkardıktan sonra salonu işaret etti. “Üçüncü bölümde oturan çiftin bir ihtiyacı var mıymış sor. Hemen!”

“Tamam.” Leslie içkileri tepsiye yerleştirdi ve restorandaki müşterilerin arasına geri döndü. Vardiyasının geri kalanı ha-

yal gibi geçti. Kendini otopilota bağladı ve yüzünde samimi-yetsiz bir gülümsemeyle müşterilere servis yaptı. *İçecekleri getir. Boş sohbetler. Gülümse. Her zamanki gülümsemeyi hatırla. İçten görün.* Yorgundu, gerçekten yorgunluktan ölüyordu ama işin altından kalktı. Masa masa, sipariş sipariş hepsini tek tek halletti. Hayat böyleydi, hareket etmeyi sürdürürseniz her şey gelip geçer.

Vardiyası bittiğinde bahşişlerini aldı ve yaptırdığı dövme-nin ücretini ödemek üzere katlayıp cebine koydu. Zihnine pa-rayı asla babasının veya Ren'in göreceği bir yerde bırakmaması gerektiğini not aldı. Trestle'ye giden yolda yürürken etrafında olanları göremeyecek kadar yorgundu. *Tek istediğim biraz uyumak.* Birkaç sokak gitmişti ki Ani ve Tish'e rastladı.

"Leslie!" diye ufak bir çığlık attı Ani. Kız gerçekten normal ses tonuyla konuşmayı beceremiyordu. "Aman Tanrım, korkunç görünüyorsun."

Tish kardeşine ters ters baktı. "Yorgun. Kardeşim yorgun göründüğünü söylemek istedi. Değil mi, Ani?"

"Hayır. Bilirsin, rahatlamaya ihtiyacı varmış gibi görünüyor." Ani'nin her zamanki gibi hiç de özür dilemeye niyeti yoktu. "Karga'ya gidiyoruz, gelmek ister misin?"

Leslie zorlukla gülümsedi. "Bu gece o kadar uzağa yürüyebileceğimi sanmıyorum... Hey, bugün babanızla tanıştım. Çok nazik biri."

Yürüdükleri sırada Leslie onlara karşılaşmayla ilgili dikkatle seçtiği detayları anlattı -Gabriel'in onu işe bıraktığını ve kendisinin uyuşturucu satıcısının canını yaktığını söylememeyi tercih etti. Harper'a döndüklerinde Leslie dizlerinin bağının çö-

zöldüğünü hissetti. *Bunun için fazlasıyla yorgunum.* Derin derin nefes alıp hareket etmeyi kesti. Yakınlarında korku içinde titreyen insanlar vardı, korkunç bir şey onları yok etmeye geliyormuş gibi sırtlarını duvara dönmüş, dehşet içinde etrafa bakıyorlardı. Bir tanesi ağlayarak merhamet dilendi. Leslie hareket edemiyordu.

“Serseriler, Les. Kafaları acayip iyi. Onları boş ver, hadi gel.” Kızkardeşler yürümeyi sürdürüp genç kızı da beraberinde sürükledi.

“Hayır.” Leslie başını salladı. Sokaktaki insanların sorunu başka bir şeydi. Ne olduğunu görmeye çalıştı, orada bir şey olduğundan emindi, sanki geri kalan tüm gölgeleri bastıran bir gölge vardı.

Göbeğinin ortasından çıkan bir iple çekiliyormuş gibi gölgelere doğru yürümeye başladı. Sürükleniyordu. Sundurma üzerinde delice dans eden bir adam gördü.

Başlı başına garip bir manzaraydı ama buna ek olarak, adamın üzeri bir de güllerin dikenlerini andıran keskin yeşil dikenlerle kaplıydı.

Ani kolunu Leslie’nin beline doladı. “Hadi, uykulu kız. Gidip oyun oynayalım. Hareket etmeye başladığında kendine geleceğinden eminim.”

“Onu görüyor musunuz?” Leslie elinde olmadan yalpaladı. Tish ellerini birleştirdi.

“Keenan’ın kulüp için aldığı yeni dart tahtalarını görene kadar bekle. Kız arkadaşının dart oynamayı istediğini söylediğini duydum ve bum! Ertesi gün kulüpte üç yeni dart tahtası vardı.”

“O, onun kız arkadaşı değil,” diye mırıldandı Leslie ve kulübün kapısının önüne geldiklerinde istemeden de olsa dönüp arkasına baktı. Dikenli adam ona el salladı.

“Her neyse.” Ani, Leslie’yi kolundan çekti. “Yeni dart tah-taları var.”

Geveze, eski sevgilisi Mitchell kulübe geldiğinde Leslie yaklaşık yarım saattir içerdeydi. Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde adam hovardalık yapıyordu.

“Lezzie, fıstık!” Yüzünde zalim bir gülümsemeyle kıza baktı. “Bu geceki oyuncağın nerede? Yoksa,” alçak sesle devam etti, “bugünlerde sadece pille çalışan aletlerden mi yararlanıyorsun?”

Oğlanın budala arkadaşları güldü.

“Defol git Mitchell,” dedi Leslie. Onunla uğraşmak hiçbir zaman hoş değildi. Anneleri gittikten sonra Leslie ve Ren aptalca tercihler yapmış, kendilerini iyi hissettirecek şeylerin peşinden koşmuştu. Ren’in seçimleri Leslie’ye pahalıya patlamıştı ama Leslie tüm bunlardan önce kendisi de büyük bedeller ödemek zorunda kaldığı aptalca tercihlerde bulunmuştu. Nerede olduğunu, işlerin ne kadar kötüye gittiğini unutmaya çalışıyordu. Bu ihtiyaç kızın yanlış şeyler yapmasına yol açtı. Mitchell da bu yanlışlardan biriydi.

Niall birdenbire yanlarında belirdi. “İyi misin?”

“İyi olacağım.” Leslie, Mitchell’dan uzaklaşmak için arkasını döndü ama oğlan onu kolundan yakaladı. Aniden kızın gözünün önüne bileğinden yakaladığı uyuşturucu satıcısının yerde çırpınan görüntüsü geldi. *Çok yanlış olur.* Mitch’in, tenine dokunan eline baktı. *Ne olmuş? O zaten yanlış biri.*

“Leslie’ye dokunma,” dedi Niall. Herhangi bir harekette bulunmadı ama vücudunun kavgaya hazır olduğu o kadar belliydi ki çevrelerindeki insanlar geri çekildi.

“Niall? Önemli değil. Ben hallederim.” Kolunu Mitchell’dan kurtardı ama arkasını döndüğünde Mitchell kızın kalçasına bir şaplak attı. Arkadaşları yeniden güldü ama bu sefer kahkahaları gergindi.

Leslie arkasını döndüğünde elini yumruk yapmıştı, o kadar öfkeliydi ki kendisini muhteşem hissediyordu. Bir an için gözleri karardı. Kulübün her tarafındaki insanlar onu izliyordu ama daha dikkatli baktığında insan gibi görünmediklerini farketti. Pençeler, dikenler, kanatlar, boynuzlar, kürk, garip şekiller, herkes çok *yanlış* görünüyordu. Bu durum kızın durak-samasına yol açtı.

Niall onun önüne geçti. “İyi misin?” diye sordu.

“Hayır, hiç iyi değilim.” Kalbi espresso ile beraber kafein tableti almışçasına deliler gibi çarpıyordu. Garip şeyler görüyordu. Duyguları karmakarışıktı ve bunların hiçbirini yüksek sesle söylemeye niyeti yoktu. Bunun yerine Niall’a ters ters baktı. “Ben iyiyim. Her şey yolunda. Her şey... Normal. Benimle ilgilenmene gerek...”

Adam kızın lafını kesti. “Sana bu kadar saygısız davranmamalı.”

Leslie elini Niall’ın omzuna koydu. “Onu adam yerine koymaya bile gerek yok. Hadi gidelim.”

Mitchell gözlerini devirdi. Leslie olayın o noktada kapanmasını diledi ama Mitchell ağzını kapalı tutmasının kendi yararına olacağını fark edemeyecek kadar sarhoştı. Niall’a doğru eğildi.

“Onu yatağa atmak için kahramanca davranman gerekmiyor adamım. O cılız bacaklarını herkes için açar. Değil mi Lezzie?”

Niall’in ağzından çıkan ses insandan çok bir hayvana ait gibiydi. Öne atıldı ama bir şey fiziksel olarak onu engelliyormuş gibi garip bir açıyla aniden durdu. Mitchell geri çekildi. Leslie, Mitchell’in peşinden gitti. Uzanıp iki eliyle Mitchell’in yüzünü yakaladı. Öpecekmiş gibi onu kendine çekti. Adam dudaklarında kızın kelimelerini hissedecek kadar yakına geldiğinde fısıldadı. “Yapma. Ne bu gece ne de başka bir zaman.” Gözlelerinden yaşlar gelinceye kadar oğlanın yüzünü sıkıştırdı. “Seni diri diri yerim. Anlıyor musun?”

Ardından adamı bıraktı ve Mitchell sallanarak geriye devrildi. Onu izleyenler -birkaç saniye önce kızın gözüne, tüylerle kaplı, garip şekilli veya başka bir nedenle yanlış görünenler- sırtıttı. Bazıları başlarını sallayarak onu selamladı. Diğerleri alkışladı. Leslie bakışlarını onlardan uzaklaştırdı. Hiçbir önemleri yoktu. Önemli olan tek şey Leslie’nin kalp atışlarının yeniden sakinleşmiş olmasıydı.

Birkaç adım ötede Mitchell ayağa kalkmış, etrafındakilere bir şeyler kekeliyordu. “O... Leslie... Gördünüz mü? Sürtük beni tehdit etti.”

O anda Leslie kendini yenilmez hissetti. Sanki dilediği kavganın ortasına dalabilir ve kimse ona dokunamazdı. Kemiklerinde dolaşan yepyeni bir enerji vardı. Bu enerji kızın hareket etmek, bağırarak ve ne kadar ileri gidebileceğini görmek istemesine yol açıyordu.

Oradan uzaklaşmak üzere harekete geçti ama Niall nazikçe koluna dokundu.

“Dışarısı bu gece oldukça tehlikeli.” Öksürüp kızın gözlerine baktı. “Seninle gelirim daha güvenli olur.”

O anda Leslie’nin istediği şeyin güvenli bir yer olduğu söylenemezdi. İçinde hissettiği güvenlik duygusu değildi. Yenilmez, kontrollü, güçlüydü –hissettiklerini en iyi açıklayan kelimeler bunlardı. Bu korkusuzluk, güç, fark nereden kaynaklanıyorsa, kız bundan hoşlanmaya başlamıştı. Bir kahkaha attı. “Korunmaya ihtiyacım yok ama bir arkadaşaya hayır demem.”

Loş sokaklarda yürüdükleri sırada Niall çoğunlukla sessiz olsa bile bu sessizlik garip ya da rahatsız edici değildi. Leslie’nin normalde hissetmeye alışkın olduğu kötü duygular, endişeler ve korkular kaybolmuştu. İyi bir hissi. Leslie iyi hissediyordu. Verdiği karar onu değiştirmişti, dövme yaptırmaya karar verdiği an dönüm noktası olmuştu.

Yürüdükleri sırada Niall, Leslie’nin elini tuttu. “Bu gece Seth’te kalır mısın? Anahtarım var.”

Leslie ona nerede uyuyacağına neden aldırıldığını sormak istedi ama güvenli bir yerde uyuma fikri soru sormaması için yeterliydi. Kendini yenilmez hissediyor olabilirdi ama mantığını tamamen kaybetmemişti. “Seth nerede?” diye sormakla yetindi.

“Aislinn’le birlikte.”

“Sen nerede kalmayı planlıyorsun?” diye sordu.

“Dışarıda.”

“Yani bahçede mi uyuyacaksın?” Genç kız bakışlarını kaçırdı ama bunu yaparken gözünün ucuyla adamın gerçek halini gördü. Tanıdığı yüz kaybolmuştu. Gözleri yalnızca kahverengi değildi, yılanmış ağaçların dokusuna sahipti ve üzerlerinde pa-

rılıtlar dolaşıyordu. Yarası hala tazeymiş gibi kırmızıydı. Sanki bir hayvanın pençesi yüzüne inip deriyi parçalamıştı. Ama kızın aniden nefesini tutmasına neden olan bunlar değildi. Adam parlıyordu, sanki içinde yanan bir lamba onu aydınlatıyordu.

Aynı Karga'da olduğu gibi bir dakika önce gördüğüyle şimdi gördüğü tamamen birbirinden farklıydı. Leslie ona bakarken ürperdi, teninin üzerinde dans eden siyah gölgelere dokunmak için elini uzattı. Gölgeler bir mıknaatmış gibi kızın elinin çevresine toplandı.

“Leslie?” Adam kızın adını fısıldadı ve bu fısıltı sokakta esen rüzgarın sesiydi, bir insanın ağzından çıkmamıştı.

Kız gözlerini kırıştırdı ve adamın *ne düşünüyorsun?* diye soran erkeklerden olmadığını umut etti. Sorsa ne söyleyebileceğine emin değildi. Gölgeler uzattığı parmaklara dokundu ve kızın gözünün önüne Tavşan'ın dükkanı geldi. Mürekkep şişesinin çevresine toplanan gölgeleri hatırladı.

Niall yeniden konuştu. “Seninle kalmak istiyorum, yanında olmak istiyorum ama yapamam.”

Leslie tereddütle onun yüzüne baktı, yeniden normal göründüğü için inanılmaz rahatlamıştı. Sokağa baktı. Her şey sıradan görünüyordu.

Az önce ne oldu? Yeniden, adamın farklı görünüp görünmeyeceğine bakmak için başını çevirmek üzereydi ki Niall kızın elini alıp dudaklarına götürdü ve bileğinin üzerine bir öpücük kondurdu.

O zaman Leslie göz ucuyla adama bakmayı unuttu, kendisine doğru çekilen gölgeleri unuttu. Bu bir seçimdi. Leslie çirkinliğe, garipliklere, yanlışlıklara bakabilir veya hayatın tadını

çıkarmayı seçebilirdi. Mutlu olmak istiyordu, çirkinlikler yerine zevklere odaklanmak. Niall'in sunduğu da buydu.

Genç adam kıza yaklaştı, yüzünü onun boynuna gömdü. "Seninle olabilmek için nelerden vazgeçerdim biliyor musun?" demiş gibi geldi Leslie'ye. Ama hemen ardından geri çekildi ve sesine yeniden mesafeli bir ton geldi. "Lütfen bu gece seni Seth'e götürmeme izin ver. İstersen, izin verirsen uyuyana kadar yanında otururum."

"Tamam." Leslie başı dönüyor, adama doğru çekiliyormuş gibi hissediyordu.

Niall ellerini kızın yüzünün iki yanına koydu. "Leslie?"

"Evet. Lütfen." Leslie kendini uçuyormuş gibi hissetti, içi coşkuyla doldu. Çok hoş bir duyguydu ve daha fazlasını istiyordu.

Adamın dudakları o kadar yakındı ki, her kelimesinde Leslie onun nefesini üzerinde hissetti. "Özür dilerim. Yapmamam..."

"Evet dedim."

Ve adam aralarındaki kısa mesafeyi kapatıp kıızı öptü. Leslie adamın sesinde duyduğu soğuk rüzgarların içini doldurduğunu hissetti. Rüzgarlar çevrelerindeki hava katılaşmış gibi kızın çevresini sarıp aynı anda bütün vücuduna dokundu. Yumuşak ve koruyucuydu. Toprak farklıydı, sanki Leslie başını çevirip baksa aşağıda yosunlar olduğunu görecekti. Coşku dolu bir andı ama içinde bir şeyler, panik duygusu, yüzeye çıkmaya çalışıyordu. Leslie adamı ittirip gözlerini açtı.

Niall onu daha sıkıca sarıp fısıldadı.

"Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek. Durabilirim... Durabiliriz."

Ama kız kendini uçurumun kenarında hissediyordu, daha önce varlığını bile bilmediği tatlardan ve renklerden oluşan bir helezon kızı içine çekiyordu. Panik duygusu kayboldu ve artık Leslie'nin tek düşünebildiği o uçuruma ulaşabilmektir. Kendini helezonun kucığına bırakmak istiyordu. Orada acı yoktu. İnsanın ruhunu baştan çıkaran, zihni uyuşturan coşkular vardı.

“Durma,” diye mırıldanıp adama yaslandı.

Bu yanlış. Leslie yanlış olduğunu bilse de aldırmadı. Gözünün kenarıyla çevrelerindeki gölgelerin dans ettiklerini gördü. Ayı yutacakmışçasına etrafa yayılıyorlardı. *Ya da beni.* Ve o an için bunu başarmalarını umdu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

NIALL, LESLIE'Yİ SETH'İN VAGONUNA GİDEN SOKAKLARDAN geçirirken o kadar fazla çelikle çevrenmiş olma-ya ne kadar katlanabileceğini düşündü. Şehrin bu kısmı, soy-lu olanlar dışındaki bütün periler için acı vericiydi. Leslie'nin orada olmasını bu yüzden istiyordu, Irial'ın perilerinin bakış-larından uzak durabilecekti. Çelik Irial'ı durdurmaya yetmez-di ama Leslie'yi, Kara Saray'ın geri kalan üyelerinden korur-du. Gerekirse Niall'dan da korurdu çünkü demir ve çelik onu da hasta ediyordu.

Hastalanmayı hak ediyorum. Kızın sınırlarını zorlamış, aş-maması gerektiğini bildiği sınırları aşmıştı. Bunca zaman son-ra ilk kez, az kalsın uzun zaman önce olduğu varlığa dönüştü-ğünü hissetmişti. Ve bu gerçekleşecek olursa genç kız ölebilirdi.

“Hala benimle misin?” diye sordu Leslie.

“Seninleyim.”

Niall kıza bakmak için döndüğünde onları gördü –Bananach ve Irial’ın emir almaktan hoşlanmayan perilerinden bazıları. Leslie’yi görecektedir kadar yakında değillerdi ama Niall bir an evvel kıızı götürmezse olacaktardı. Leslie’yi karanlık bir kapı eşigine çekti ve sırtını sokağa dönerek diğerlerinin kıızı görmelerini engelledi. Leslie karşı koymadı. Bunun yerine adamın yeniden öpebilmesi için başını uzattı. *Tek bir öpücük daha.*

Niall geri çekildiğinde artık daha dikkatliydi, Leslie’nin gözlerindeki büyülenmiş bakışın tadını çıkarıyordu, bu kadar yakınında olmasının kıızın kalbinin deliler gibi çarpmasına yol açışının tadını çıkarıyordu. Yine de üzerindeki insan görüntüsünü korudu. Kıza neler duyduğunu, daha öncesinde neler gördüğünü sormak istedi ama bu sohbele nasıl başlayacağını bilmiyordu. Üstelik Aislinn’in kurallarına uymak zorundaydı ve arkalarındaki sokaktaki Bananach da işleri kolaylaştırmıyordu.

Konsantre olması gereken buydu –Bananach’ın varlığının ortaya çıkardığı tehdit. Niall savaş açlığı çeken periyi daha iyi görebilmek için başını çevirdi ve güvenli bir şekilde nasıl geri çekilebileceklerini düşünmeye koyuldu. Zihni karmakarışık-tı. Bananach her zamanki gibi ölümcül ölçüde güzel görünüyordu. Gerçek görüntüsünde kafasını kaplayan siyah kuzgun tüyleri, insan kılığındayken gür, siyah saçlara dönüşmüşlerdi. Irial’ın sarayındaki görgü kurallarına en az aldıran periydi. Bir keresinde Irial’ı tahtından etmişti ve bunu yeniden yapabilmek için fırsat kollardı. Sarayı ele geçirmek istemiyor, savaş çıkarmak istiyordu. Şimdi yanında Ly Erg’lerle beraber şehrin sokaklarında turladığını görmek iyiye işaret değildi.

Gitmeliyiz. Hemen. Bizim...

Leslie vücudunu adamınkine bastırdı. Niall kıza özgü tatlı kokuyu dikkatle içine çekti. Ölümlüler birbirlerinden farklı kokardı. Bu kokulardan ne kadar hoşlandığını neredeyse unutmuştu. Davranışını garip bulmaması için kızın boynunu öptü ve yüzünü omzuna yasladı. *Bananach bizi görmedi. Birkaç dakikamız var.* “Eğer yapabilseydim sonsuza kadar seninle kalırdım,” dedi Leslie’ye öpücükler arasında.

Gerçekten söylediğinde ciddi idi. O anda, o kapı eşiğinde gerçekten zihninden geçenler bunlardı. Sonsuza kadar kastedemeyecek kadar uzun süredir Yaz Sarayı’nın bir parçasıydı ve ondan önce de sadık olmayı hiçbir zaman becerememişti. Ama o an için kızın ölümlü vücuduna yaslanmış dururken kelimelerinde olabildiğince içtendi.

Bir süre benimle kalmasının ne sakıncası olabilir? Eğer dikkatli olursam... Leslie ancak onu terk ederse hastalanırdı. Adam elli-altmış yıl boyunca kızın yanında kalabilirdi.

Gabriel ve avcılarının bazılarının sokağa girişiyle havanın dalgalandığını hissetti.

Niall elinde olmadan gerildi. Birleşecek olurlarsa Bananach, Ly Erg ve Gabriel’a karşı hiç şansı yoktu.

Bu durumu Leslie’ye nasıl açıklarım?

Ama geri dönüp baktığında Gabriel ve diğerlerinin görünmez olduklarını farketti. Leslie onları göremez ve duyamazdı.

Gabriel, Niall’in adlarını hatırlamadığı ve hatırlamaya gerek duymadığı avcılara sokağa yayılmalarını işaret etti. Avcılar büyük bir memnuniyetle Ly Erg’lerin peşine düştüler. “Karışmayı düşünmüyorsan yoluna devam et evlat,” dedi Gabriel, Niall’a.

Niall, Gabriel'in bakışlarına karşılık vermekle yetindi, adam görünmez olduğu için Leslie'nin yanındayken ona cevap vermesi imkansızdı.

"Kızı buradan götür Gancanagh."

Bananach kendisine saldırdığında Gabriel sola kaçtı. Kadın çok az perinin sahip olduğu bir zarafetle hareket ediyor, muhteşem görünüyordu. Gabriel kadının önünden çekilmektense Bananach ve Niall'in arasında durdu. Kuzgun kadın saldırıp Gabriel'in, Irial'in emirlerinin yazılı olduğu kolundan bir parça kopardı. Bananach'a saldırdığı sırada Gabriel'in attığı çığlık duvarları titretti. "Gidin," diye seslendi Niall'a.

Niall arkasını dönüp kendisine sarılan Leslie'ye baktı, kızın gözlerinin nereye odaklandığı anlaşılmıyordu. Leslie gözlerini kapayıp düşecekmiş gibi öne eğildi. Niall büyük bir utanç duydu. Öpücükleri kızı yaralamış, kendi dikkatini de tehlikeli ölçüde dağıtmıştı. Gabriel gelmese, Bananach onları çoktan ele geçirmiş olurdu.

Bana neler oluyor? Ölümlü bir kıza karşı koyabilmesi gerekirdi, özellikle ortada ölümcül bir tehdit ve kraliçesinin emirleri varken. Kendisi her zaman ölümlüler için bağımlılık yapıcı olmuştu ama hiçbir zaman kendisi onlara bağımlı hale gelmemişti. Onu sarhoş ederler, içini yoğun duygularla doldururlardı ama hiçbir zaman karşı konulması imkansız değillerdi. Niall, Leslie'ye baktı. Hoş bir kızdı ama geçen yüzyıllar boyunca pek çok hoş kız görmüştü. Hoş bir görüntü az önce yaptığı gibi kendisini kaybetmesi için yeterli bir neden değildi. Her şey çok anlamsızdı. Uzaklaşmalıydı. Leslie'yi Irial'in perilerinden ya da kendinden korumayı başaramıyordu.

Yürüdükleri sırada Leslie'yi tutup dengesini bulmasına yardım etti. Arkalarında kara perilerin birbirleriyle yapukları korkunç dövüşün gürültüsü duyuluyordu. Gabriel'in kükrelemeleri ve çığlıkları uzun zamandır ilk kez iyi haberdi, avcı bu gece onu ve Leslie'yi kurtarmıştı.

Neden?

Bananach'tan yükselen zafer çığlığı Niall'ın Leslie'yi yine bir kapı eşiğine itirmesine yol açtı. Bananach'ın onlara doğru atılışıyla etrafa yayılan heyecan dalgasını hissetmişti.

Leslie'nin sırtı uzun demir çıtaya yaslandı. Kızın yüzünde Niall'ın yüzyıllar boyunca pek çok ölümlünün yüzünde gördüğü aç ifade vardı, dudakları adamın asla vermemesi gerektiğini bildiği öpücük için aralanmıştı. "Niall?"

"Sadece..." Söyleyecek sözü yoktu. Bakışlarını kaçırdı ve soluk alıp verişine konsantre oldu. Kıza dokunmamaya çalıştı. Arkada Gabriel'in avcılarının avlarına yetiştiklerini duydu. Bananach artık zevk çığlıkları atmıyordu. Aksine, avcılara lanet okuyordu. Ardından sokak sessizleşti.

Ve Niall yeniden Leslie'nin düzensiz soluklarını duydu, kendi solukları da düzensizleşmişti, bu durum her ikisinin de olmaları gerektiği kadar heyecanlandıklarının göstergesiydi. *Birkaç öpücük yüzünden bu kadar sarhoş olmamalıydı.* Kıza samimi bir şekilde dokunmuş değildi. Henüz. Bunu yapmak istiyordu, onu daha önce hiçbir ölümlüyü arzulamadığı kadar arzuluyordu. Ellerini Leslie'nin arkasındaki demir parmaklığa yasladı. Acı, mantıksız düşünceleri zihninden kovmasına yardım etti.

Hareket etmenin güvenli olup olmadığına emin olmak için arka tarafı kontrol etti. Bananach gitmişti. Avcılar gitmişti. So-

kakta dolanan başka peri yoktu. Yalnızca ikisi kalmıştı. Niall demir parmaklığı bırakıp kıza neden onu duvarın dibine ittirip öptüğünü açıklayacak bir bahane bulmaya çalıştı. İşler daha ileri gitmeden her şeyi durdurmanın bir yolunu bulmalıydı.

Bu mümkün mü?

Ama Leslie'nin eli adamın gömleğinin altına kaymıştı, çok baştan çıkarıcıydı. Niall kızın avucundaki ve parmaklarındaki kesikleri hissedebiliyordu. Leslie elini onun omurgasının üzerinde dolaştırdı. Niall geri çekildi.

Adam geri çekildiği için elini onun sırtında tutmayı başaramayan kız, Niall'ın uzaklaşmasına izin vermektense parmaklarını adamın göğsünün üzerine kaydırmayı tercih etti. Eli Niall'ın kalbinin olduğu yere doğru kaydı.

İkisi de bir süre ne konuştular ne hareket ettiler. Leslie'nin kalp atışları normale dönmüştü. Tutkusu kaybolmuştu. Ama Niall'ın suçluluk duygusu bu kadar çabuk kaybolmayacaktı. Olanları değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey olmasa da daha ileri gidemezdi. Arkadaşı olarak kızın yakınlarında bulunma planı korkutucu ölçüde başarısız olmuştu. "Gitmeliyiz," dedi.

Leslie başını sallayarak karşılık verdi ama parmakları adamın teninin üzerinde dolaşmayı sürdürdü. "Bir sürü yaran var," dedi Leslie. Soru sormaktansa onun isterse yanıt verebileceği, isterse susabileceği bir yorumda bulunmayı tercih etmişti.

Niall aslında bu soruya yanıt vermezdi. Kralı, bunun korkunç bir soru olduğunu kavrayamayacak kadar gençken ona aynı soruyu sormuştu. Yatağına aldığı periler bu soruyu sormuştu. Yeni kraliçesi nöbetçileri çalıştırdığı sırada Niall'ın yaralarını gördüğünde gözleri yaşlarla dolmuştu. Hayır, Niall bu soru-

ya yanıt vermekten hoşlanmıyordu ama Leslie'nin de kendine ait yaraları vardı. Ve adam onlara neyin yol açtığını biliyordu.

Dikkatlice kızın göz kapaklarını öptü. "Çok uzun zaman önceydi," dedi.

Leslie'nin eli adamın kalbinin üzerinde hareketsizdi. Kalp atışlarının hızlandığını farketmiyseyse bile bir şey söylemedi.

"Kaza mıydı?" diye sordu sonunda.

"Hayır. Hepsi kasten yapıldı." Kızın serbest olan elini alıp yanağındaki yara izinin üzerine götürdü. "Bunların hiçbirisi kaza değildi."

"Çok üzgünüm." Leslie uzanıp onun yanağını öptü. Neza-keti tutkusundan kat be kat daha tehlikeliydi.

Niall olanları düşündüğünde, acıyı yaranın ilk açıldığı zamanki şiddetiyle hissedebiliyordu. O acının anısı zihninin temizlenmesine yol açtı, nerede olduğuna konsantre olmasına yardım etti ve Leslie'nin neye ihtiyacı olduğunu hatırlattı –güçlü ve dikkatli bir *arkadaş*. "Sağ kaldım. Önemli olan bu değil mi? Sağ kalmak?" dedi.

Kız bakışlarını kaçırdı. "Umarım öyledir."

"Benim kötü biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

Kızın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Hayır. Tanrım, hayır."

"Bazıları öyle düşünür."

"Yanılıyorlar. Sana her kim zarar verdiyse..." Leslie başını salladığında yüzünde vahşi bir ifade vardı, "umarım bunun bedelini fazlasıyla ödemiştir."

"Ödemedi." Adam bakışlarını kaçırdı. Eğer kendisini ne kadar mahvettiklerini bilecek olsa kız ona acır mıydı? Onlardan

kaçacak kadar güçlü olmadığı için zayıf biri olduğunu düşünür müydü? Niall ancak çok sonra kaçmayı başarabilmişti. Ama o zaman da yok olup gitmeye, acının anılarını hatırlamaya katlanmaktansa solmaya razıydı. Pes etmek çok daha kolay olurdu. Bunun yerine son Yaz Kralı onu bulmuş, Yaz Sarayı'na almış ve gururunu onarma, kendini toparlama şansı tanımıştı.

“Bunu yapanların dışarıda bir yerlerde olduğunu düşünmek korkunç.” Leslie onun yanından geçip karanlık sokağa ilerledi, çoğu gece yaptığı ve Niall'in acı içinde şahit olduğu üzere gölgelerin arasında saklanan yüzleri arıyordu. Niall görünmez halde kızın yanı başında olduğu zamanlarda pek çok kez bunu yaptığına şahit olmuştu. “Asla emin olamıyorum. Yüzlerden bazılarını hatırlayamıyorum... Bana... Uyuşturucu vermişlerdi... Biliyorsun...”

“Tecavüze uğradığında,” dedi adam yumuşak bir sesle, “ve evet, nasıl bir his olduğunu biliyorum.” Leslie'nin eli adamın yaralarından birinin üzerinde dolaştı. Bu sefer daha tereddütlüydü ama yüzündeki şok ifadesinden adamın ne kastettiğini anladığı görölüyordu. “Senin de mi başına geldi?”

Adam başını salladı. “Uzun zaman önceydi.”

Leslie'nin gözleri yaşlarla doldu. “Panik duygusu... Sonunda geçiyor mu?”

Yüzünde en ufak bir umut kırıntısına tutunmayı ne kadar istediğini belli eden, o kadar kırılğan bir ifade vardı ki, peri yalan söyleyebilmeyi diledi. Söyleyemezdi. “Büyük ölçüde toparlanıyorsun. Günler, yıllar sonra, acı neredeyse tamamen kayboluyor.”

“Bu da bir şeydir, değil mi?”

“Bazı günler tek önemli şey budur.” Nazikçe kızı öptü, dudaklarını hafifçe dokundurmakla yetindi, tutkunun peşinde değildi, onu rahatlatmaya çalışıyordu. “Ve bazen onlara anlattığında seni olduğundan farklı görmeyen insanlarla tanışırsın. İşte bu her şeydir.”

Leslie hiçbir şey söylemeden yüzünü onun göğsüne yasladı ve adam onu kollarında sıkı sıkı tutarak gerçeği kendisine itiraf etti. *Bu ölümlü için kraliçemin emirlerine karşı gelir, kralımı bırakır, bunca yıl beni korumuş olan saraya sırt çevirebilirim. Her şeyden vazgeçebilirim.*

Eğer kızı kollarına alacak olursa, onu sonsuza kadar orada tutardı. Terkettiği diğer ölümlüler gibi onun da acı çekmesine izin vermeyecekti. Sarayının izni olsun olmasın onu tutacaktı. Irial kızı alamayacak ve Keenan aralarına giremeyecekti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

LESLIE GECENİN BİR YARISI UYANDIĞINDA YANINDA YATAN Niall'in terden sıılsıklam olduğunu gördü. Adam hareket-sizdi, neredeyse soluk alış bile fark edilmiyordu. Leslie bir an için onun göğsünün inip kalkmadığı hissine kapıldı.

Adamı omzundan yakalayıp sarstı. "Niall?"

Niall gözlerini kırıştırdı ama hemen ardından doğrulup et-rafa bakındı. "Yaralandın mı? İçerde biri mi var?"

"Hayır." Leslie'nin clinin altındaki deri alev almış gibiydi, mümkün olandan çok daha sıcak. "Hastasın Niall. Burada kal."

Banyoya gidip el havlularından birini aldı, soğuk suya batırıp geri geldi. Niall gözlerini kapamış, Seth'in dev yatağına uzan-mıştı. Bayılacakmış gibi görünmeseydi hoş bir manzara olabilirdi. Kız yatağın kenarına diz çöküp buz gibi bezle adamın yüzünü ve göğsünü sildi. Niall hiç tepki vermedi. Gözleri hala kapalıydı. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki şah damarı görülüyordu.

“Ön taraftaki odaya kadar yürüyebilir misin? Taksi çağırabilirim,” diye mırıldandı Leslie cep telefonunu bulmak için odayı ararken.

“Nereye gitmek için taksi çağıracaksın?”

“Hastaneye.” Islak havlu şimdiden ısınmıştı ve adamın vücudu kesinlikle soğumamıştı.

“Hayır. Oraya gitmiyoruz. Ya burada kalacağız ya da Keenan’ın evine gideceğiz.” Gözlerini açıp kıza baktı. Yüzündeki ifadeden ne kadar kararlı olduğu okunuyordu.

Leslie iç çektiyse de konuştuğunda sesi olabildiğince nazikti. “Tatlım, hastasın. Sorunun ne olduğunu biliyor musun?”

“Alerji.”

“Neye alerjin var? Yanında alerji için vurulan iğnelerden var mı?” Adamın gömleğini yerden alıp ön cebine baktı. Hiçbir şey yoktu. Gömleği bıraktı.

Başka nerede olabilir? Yatağın yanındaki masaların üzerleri boştu. Aşağı uzanıp hala adamın üzerinde olan kot pantolonun ceplerini kontrol etti.

Bu hareketi yanlış yorumlayan Niall kızın elini yakaladı. “Seni buraya sevişelim diye getirmedim ve bunu yapamayacak kadar kötü hissediyorum ama...” Göğsünün üzerine gelinceye kadar kıızı yukarı çekti. “Ama bu, dokunuşuna bağışıklığım olduğu anlamına gelmiyor.”

Duvardaki tutunma yerinden yararlanarak dengesini buldu ve ayağa kalktı. “Dışarı çıkmama yardım et. Hava almaya ihtiyacım var. Söyleyemeyeceğim bir şeyi ağzımdan kaçırmadan önce kafamı toplamalıyım.”

“Söyleyemeyeceğin bir şey mi?”

Leslie adamın yanına gitti ve ona destek oldu. Niall kolunu kızın omzuna attı, o da kolunu adamın beline doladı.

Leslie konuştuğunda ona hitap etmekten çok yüksek sesle düşünüyordu. “Seth. Ash. Herkes sır saklıyor.” Başını kaldırıp Niall’a baktı. “Birilerinden beni tatmin edecek yanıtlar alana kadar soru sormaya devam etmek zorundayım.”

Adamı vagonlardan geçirip kapıya götürmeye konsantre oldu. Niall elini uzatıp kapıya dokunduğunda acıyla inledi. İkisi birlikte yalpaladı.

“İyi misin?”

“Hayır,” dedi adam. “İyi olduğum söylenemez ama iyi olacağım.” Ne söyleyeceğini bilemeyen Leslie etrafa bakındı. Seth’in ahşap iskemlelerinden birine gözü ilişti. “Hadi,” dedi.

Leslie iskemleyi trenden uzağa, bahçedeki gölgelerin arasına sürüklerken bir yandan da Niall’ın ilerlemesine yardım etti. Garip bir durumdu ama sarhoş olduğu zamanlarda babasını odanın içinde sürüklemeye alışkın olduğundan, kız deneyimliydi. Niall iskemleye oturdu. Leslie genç adamdan birkaç adım uzaklaşmıştı ki Keenan yanlarında belirdi. Sanki bahçedeki gölgelerin arasında birdenbire ortaya çıkmıştı. Görünürde yoktu ve aniden tam karşılarındaydı. Üstelik çok öfkeliydi.

“Aklından ne geçiyordu?” diye sordu Keenan.

Niall karşılık vermedi.

Leslie gerildiğini hissetti, Keenan yaklaştıkça karşı konulamaz bir kaçma ihtiyacı duyuyordu. Onun nereden geldiğini veya neden orada olduğunu bilmiyordu. Nasıl bu kadar beklenmedik bir şekilde ortaya çıktığını düşünmeye cesaret edemiyor, varlığının kendisini neden bu kadar rahatsız ettiğini an-

lamıyordu. Tek bildiği adamın onu korkuttuğu ve onun gitmesini istediği idi.

“Alerjisi olduğunu bilmiyordum.” Leslie, Niall’ı süzdü. “Sahi neye alerjin var?”

“Demir. Çelik. Demir ve çeliğe alerjisi var. Hepimizin var.” Keenan’ın öfkesi, yüzünden okunuyordu. “Bu yaptığının hiçbir anlamı yok Niall.”

Keenan’ın sesindeki düşmanlıktan rahatsız olan Leslie, kararlı bir tavırla Niall’a yaklaştı. *Öfke için tuz, ağzının içindeki tuzlu su gibi.* Niall’ın omzuna dokunduğunda adamın teninin soğuduğunu farketti.

“Burası yeri değil,” diye mırıldandı Niall.

Ama Keenan devam etti.

“Eğer Irial onu istiyorsa...”

Leslie kontrolünü kaybetti. “Ben burada, yanınızda duruyorum pislik herif. Hem onunla böyle konuşma hakkını nereden buluyorsun? Zannedersin ki...”

“Leslie.” Niall elini kızın elinin üzerine koydu.

“Hayır. Neden bunlara katlanıyorsun?” Öfke dolu bakışlarını bir an için Niall’a çevirdiyse de hemen ardından Keenan’a geri döndü. “Burada yokmuşum gibi konuşmayı bırak. Psikoopat arkadaşlarından birinin bana asılması umurundaymış...”

“Bir kere olsun sus, olur mu?” Keenan kıza yaklaştı, gözlerinde ufak alevler yanıyordu. “Neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok.”

“Defol git.” Leslie adamın yüzündeki ukala ifadeyi silmek için onu tokatlamayı istedi ama Niall artık iki elini de tutuyordu.

“Irial’ın bu kızı neden istediğini bilmiyorum ama,” Keenan omuz silkti, “eğer kız onun için önemliyse nedenini bilmek istiyorum. Kendini onun yüzünden yaralaman Aislinn’i kızdırır ve benim bir işime yaramaz.”

Keenan konuşurken Leslie’nin ağzı açık kaldı. Adam Aislinn’in yanındayken davrandığından tamamen farklı davranıyordu, sonbaharda Bishop Lisesi’ne gittiği o birkaç hafta boyunca davrandığından çok daha farklı. Konuşması kulağa yaşlı birininki gibi geliyordu, olabileceğinden çok daha yaşlı ve duygusuz.

“Dikkatli ol ve zamanını iyi değerlendir Gancanagh, arkadaşım.” Ardından Keenan, Leslie’nin, vücudunu saklamak isteyecek kadar açıkta hissetmesine yol açan delici bir bakışla yürüyüp gitti.

Leslie gölgelerle kaplı bahçeye baktı. Karanlığa rağmen uzaklaşırken Keenan’ın vücudunun gölgelere karışan hatlarını seçebiliyordu.

Yanında duran Niall konuşmadan gölgeleri izledi.

Leslie adamın önüne geçti. Alnına, boynuna, göğsüne dokundu. Ateşi kırılmıştı. Fiziksel olarak iyi görünüyordu –yorgun ama iyi.

“Keenan kötü bir şey demek istemedi ama çok endişeli...”

“O çok kaba biri. Talepkar. Ash ortalıktayken davrandığı gibi biri değil. O...” Kendini durdurup ses tonunu düzeltti. “Eğer ona nazik davranmam için geçerli bir nedenin varsa şimdi ne olduğunu söylemenin tam zamanı.”

“Söyleyemem. Keenan çok baskı altında. Aislinn’in yardımı oluyor ama sana söyleyemeyeceğim çok şey var. Söyleyebil-

sem söyledim. Her şeyi anlatırdım. Daha sonra beni görmeyi istememen riskini bile göze alırdım ama...” Kızı kucağına oturup yüzüne baktı.

“Ama ne?” Leslie kollarını adamın boynuna doladı. O anda Keenan’a duyduğu öfke, güvensizlik, rahatsızlık –hepsi yok olup gitti.

“Bütün sırlar ortaya çıktıktan sonra benimle görüşmeyi isteyeceğini umuyorum. Kararı sen vereceksin ama dilerim hala yakınlarımda olmak istersin,” dedi Niall.

Leslie bilmek istediğinden emin değildi ama bilmeye ihtiyacı vardı. Niall’dan hoşlanıyordu, bu kadar kısa süredir tanıştığı birinden hoşlanamayacağı kadar çok. Ama birtakım suçlara karıştıysa onunla birlikte olmakla ilgilenmiyordu. Hayatı zaten öyle şeyler yüzünden yeterince mahvolmuştu. “Yasadışı işlere mi bulaştın?”

“Hayır.”

“Uyuşturucu?” Yanıtı beklediği sırada bütün vücudu gerildi.

“Ben mi? Hayır.”

“Ya Keenan?”

Niall içten bir kahkaha attı. “Eğer öyle eğilimleri olsaydı bile Aislinn buna asla izin vermezdi. Zaten yok.”

“Ah.” Kız bu söylenenleri gözden geçirdi. Keenan’ın hiçbir yere yalnız gitmemesi, garip kulüp, daha da garip olan alerji, Aislinn ve Seth’in sırları, hepsi aynı bulmacanın parçalarıydı. Hiçbirine bir anlam vermek mümkün değildi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın yanıtı bulamıyordu.

Dehşete düşmüş olmalıydı. Ama duyguları bu düşünceyle işbirliği yapmıyordu. Bu durum da beni korkutmali.

Gözlerini Niall'ın gözlerine dikti. "Sana ne diye hitap etti?" diye sordu.

"Gancanagh. Bir tür soyadı. Ama bundan fazlasını açıklayamam." Niall iç çekip kızı kendine yaklaştırdı. "Bu gece tüm sorularına yanıt vermek için elimden geleni yapacağım. Ama Aislinn... Benim sana yanıt verebilmem için önce onun seninle konuşması gerekiyor. Akşama kadar başka soru yok. Ona benim, bizim... Her şeyi anlatacağım. Anlayacaktır. Benimle Karga'da buluşur musun? Onunla konuşuruz."

Genç kız onu her şeyi anlatması için o anda zorlayabilmeyi diledi ama adamın tedirginliği ve endişeli ses tonu, ne kadar ısrar ederse etsin bunu yapmayacağını gösteriyordu. "Bana bu gece her şeyi anlatacağına söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum." Bu sözün ardından Niall gülümsedi.

Leslie temkinli bir şekilde adamı öptü. Onun kendisine her şeyi anlatacağını biliyordu, bundan emindi, ondan emindi.

Adam çabucak öpüşmelerinden koptu. "Dövmenin ne durumunda olduğunu görebilir miyim? Yoksa uygunsuz bir yerde mi?" diye sordu.

Kız bir kahkaha attı. "Omuzlarımın arasında... Ne hoş bir konu değişikliği."

Ama işe yaramıştı. Veya belki de kızın kendini bu kadar rahatlamış hissetmesine yol açan adamın öpücüğüydü. Niall her ne kadar geri çekilmiş olsa da kız, kendi vücudunun ona bir daha hiçbir erkeğe vermeyeceğini düşündüğü şekilde tepki verdiğini hissedebiliyordu.

"Söylesene, dövmeni görebilir miyim?" Kızı kollarından bırakmadan hafifçe öne eğdi.

“Bu gece. Tavşan dövme yi bu gece bitirecek. O zaman görebilirsin –tamamlandığında.” Leslie nedenini bilmese de Tavşan’ın dükkanından çıktığından beri dövme yi kimseye göstermek istemiyordu. İçinde bir şeyler bunu yapmasına engel oluyordu. *Henüz değil.*

“Bu geceki randevumuzu sabırsızlıkla beklemek için geçerli bir neden daha. Konuşmak, vücudundaki sanat eserine bakmak ve,” kızın kalp atışlarının hızlanmasına yol açan bir bakış fırlattı, “seni mutlu edecek başka ne varsa onu yapabiliriz.”

Nazıkçe onun alnını, yanaklarını, gözlerini ve saçlarını öptü.

“Gitmeni istemiyorum,” diye fısıldadı Leslie. Karanlıkta bunu itiraf etmek daha kolaydı. “Ama Keenan’ın sözleri... Tavırları... Şimdi yanımda olmanı istiyorum. Aylardır böyle hissediyorum.”

Niall o zaman Leslie’yi gerçekten öptü. Daha önce yaptığı gibi nazıkçe değil ateşli bir şekilde.

Ardından kıza aklından geçenleri itiraf etti. “Gerekirse Keenan ve Aislinn’i bırakırım. Her şeyden, herkesten uzaklaşıyorum. Yalnızca seninle olabilme fırsatına sahip olabilmek için...”

Leslie her ne kadar adamın neden bahsettiğini tam olarak anlamasa da, kendisi için ailesini bile terk edebileceğini söylediğini kavramıştı. *Neden? Neden benimle olmak bunu gerektirsin?*

Parmaklarını adamın yüzünde dolaştırdı.

“Hayatında olmamı istersen orada olacağım. Sen istediğin sürece. Bunu hatırla. Her şey yoluna girecek. Yanında olacağım ve mutlu olacağız. Ne olursa olsun ve ne öğrenirsen öğren. Bunu sakın unutma.”

Leslie başını salladı.

Gerçek olduğunu zannettiği her şeyin silinip gittiği garip bir dünyaya adım atmak üzere olduğunu hissetti. Bütün bu garipliklere rağmen Niall'ın kollarında olmak kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Onun tarafından sevildiği sürece dünya korkunç bir yer değildi. Ama Huntsdale'de kalmayı, Ren ve babasıyla yaşamayı sürdüremezdi. Her şeyin böyle korkunç gittiği bu şehirde kalmak istemiyordu.

“Gelecek yıl nerede olacağımı bile bilmezken senden benim için her şeyden vazgeçmeni isteyemem. Üniversiteye gideceğim. Ve birbirimizi o kadar da iyi tanımıyoruz. Be...”

“Birbirimizi tanımamızı istiyor musun?” diye sordu adam nazikçe.

“Evet.”

“O zaman bir yolunu bulacağız.” Bu sözün ardından kız kollarında olduğu halde ayağa kalktı ve trene doğru yürüdü. Vagonun girişine varmalarına birkaç metre kala duraksayıp kızı yere indirdi. “İçeri gir ve biraz uyu. Uyandığında burada olacağım. Bu gece Aislinn seninle konuşacak... Ya da ben konuşacağım.”

Leslie yatağa uzandığında Niall'a inandığını hissetti. Birlikteliklerine güveniyor, her şeyin yoluna gireceğine inanıyordu. Onu gerçekten seven ve olduğu gibi görececek birini bulma hayalleri belki de zannettiği kadar imkansız değildi.

YIRMİNCİ BÖLÜM

IRIAL, RAPTİYELER VE İĞNELER'E GİRDİĞİNDE SABAH OLMUŞTU. Dükkanın önündeki ölümlüleri yeni bir ilgiyle izledi. Leslie ölümlülüğünün yeteri kadarını adama verecek ve bu sayede Kralın yakında ölümlülerle beslenmesi mümkün olacak, daha da güçlenecekti. Mürekkep değişimi diken perilerinden bazılarında işe yaramıştı, Jenny Greenteeth ve kızkardeşleri için de işe yaramıştı. Irial güçsüz düşemezdi. Perilerinin güçsüz düşmelerine ve ölümlüler tarafından öldürülmelerine izin veremezdi. Bu bir seçenek değildi.

Ölümlüsünü alıp beslenecek ve onun aracılığıyla tebaasını besleyecekti. İkisi de yeterince güçlü olurlarsa, o ve ölümlüsü, sağ kalabilirlerdi.

Eğer kız tahmin ettiği kadar güçlü değilse ölür veya periliğin kollarına kayardı, adam da açlık çeker, solar ya da daha kötüsü sarayını hayalkırlığına uğrattırır.

Ama o güçlü bir ölümlü. Irial ikisinin de sağ kalmalarını umuyordu. Ölümlülere aldırılmazdı. Tavşan gibi yarım kan oldukları halde önemli olanlar vardı ama gerçek ölümlüler değersizdi.

“İri.” Tavşan’ın yüzü Irial ne zaman ziyarete gelse hissettiği açıklanamaz mutlulukla aydınlandı.

“Tavşancık.”

Tavşan hafifçe inledi. “Beni böyle çağırmayı bırakmalısın. Ani ve Tish buralardalar. Ne kadar korkunç olabileceklerini biliyorsun.”

“Biliyorum.” Irial sırttı. Boyuyla posuyla karşısında duruyor olmasına rağmen Tavşan’ı yetişkin olarak göremiyordu. “Kızlar nasıl?”

“Sorunlu.”

“Sana söylemiştim. Hepsi kandan.” Irial yanında getirdiği kitabı çıkardı. “Gabriel selamını yolladı.”

“Kızlar Gabriel’in düşünceliliğinin bir kısmını miras almış olsalar fena olmazdı.” Tavşan kitabı alıp ilk gün olduğu kadar büyük bir hevesle sayfaları karıştırdı. Irial oğlana özenle seçilmiş perilerin sembollerini getirmişti. Semboller ve kaba eskizler ölümlüleri Kara Saray’a bağlayan dövmelerin başlangıç noktasıydı. Tavşan onları perilerin yapamadıkları şekilde yeniden yaratıyor, sayfanın üzerinde nefes alır hale gelinceye kadar kusurlarını düzeltiyordu. Sonra dövmeleri edinecek ölümlüler bulunuyordu. Rahatsız edici bir yetenektir –ikisi de bundan bahsetmemeyi tercih etti.

Ardından Ani ve Tish odaya daldı. Her zamanki aşırı enerjik halleriyle çılgınlıklar attılar. “İri! Babam nasıl?”

“Bir şey yolladı mı? Buradaymış.”

“Leslie’yle tanışmış.”

“Tavşan artık meydana gitmeme izin vermiyor.”

“Yeni kraliçeleri gördün mü? Bir tanesini tanıyoruz, Yaz Kraliçesi.”

“Onu tanımıyoruz. Sadece tanıştık. İkisi farklı şeyler.”

“Hiç de değil.”

“Bırakın da Irial konuşsun.” Tavşan iç çekti. Durumdan yakınıyor olabilirdi ama kızlar söz konusu olduğunda babalarından bile dikkatliydi. Yarım kanlar genelde Kara Saray’da hayatta kalamayacak kadar güçsüz olurdu, fazla ölümlüydüler. Ana Saray ruhlarını parçalardı –doğal tutkularına doğaüstü kısıtlamalar getirirdi. Dorchan’ın sarayı görü yeteneğine sahip olanları ve yarım kanların hepsini alırdı -Kış ve Yaz Saraylarına kabul edilmeyenleri- ama Kara Saray kendi soyundan gelen ölümlülerini kendi içinde tutmayı tercih ederdi. Tavşan bu ilginin karşılığını Irial’ın bulunduğu diğer yarım kanlara bakarak ödüyordu.

“Burada avcılardan gelen hediyeler var.” Irial torbayı uzattı. “Jenny’ninkilerden biri de istediğiniz takıları yolladı.”

Kızlar torbayı kapıp aceleyle uzaklaştılar.

“Yorucu canavarlar.” Tavşan eliyle yüzünü ovuşturup arkalarından seslendi. “Bu gece kulübe gitmek yok, duyuyor musunuz?”

“Söz,” diye seslendi Tish, arkalardan bir yerden.

Ani koşarak içeri geri döndü.

Deliler gibi kahkaha atıyordu. Derken aniden Irial’ın birkaç milim ötesine gelip durdu.

“Leslie’den hoşlandın mı? Eminim hoşlanmışsındır. Çok seksi.” Konuşurken kelimeleri birbirine dolanıyordu. Ardın-

dan, Tavşan'a dönüp dilini çıkardı. "O zaman yarın kulübe gideceğiz. Söz mü?"

Tavşan bir eliyle yüzünü kapatırken Irial, "Onları ben götürürüm," diye teklifte bulundu.

Tavşan, Ani'ye uzaklaşmasını işaret etti. Ardından kapının üzerindeki tabelayı KAPALI'ya çevirdi. "Şimdi şunu bir deneyelim."

Oda her zaman olduğu gibiydi, steril ve değişiklikten uzaktı. Tavşan biraz yaşlanmıştı, ölümlüler kadar hızlı yaşlanmasa da artık yirmili yaşlarındaymış gibi görünüyordu.

Müşterilerini oturttuğu siyah koltuğu işaret etti.

"İyi misin?"

Irial, Tavşan'ın pazısını sıktı. "Yorgunum," diye itiraf etti.

Tavşan'a Gabriel'in yolladığı bağları uzattıktan sonra kanepeye oturup bacaklarını öne doğru esnetti.

"Guin'in başına gelenleri duydum." Tavşan üç iğne ve aynı sayıda küçük şişe çıkardı.

"Gabriel'in avcıları sokakları turluyor. Hala bağışıklıkları olduğunu zannediyoruz. Daha güçsüz olanlar gözden uzak duruyor."

Irial dövme koltuğuna gömülüp Tavşan onu bağlarken gözlemini kapadı. Irial her zaman Tavşan'la özgürce konuşurdu. Dikkatli aldatmacaların dünyasında Irial'in hiç tereddüt etmeden güvenebileceği çok az kişi vardı. Tavşan babasının sadakatini miras almıştı. Ama ayrıca olayları düşünmek, kavga etmekten-se konuşarak sorunları çözmek konusunda ölümlülere özgü bir hassasiyete sahipti.

“Mürekkep değişiminin yararı olacağını sanıyorum.” Tavşan, Irial’ın gömleğinin kolunu sıvadı. “Acıtacak.”

“Beni mi, yoksa kızı mı?” Irial bir an için gözlerini açtı. “Onu gördüm, ölümlüyü.”

“Seni. Leslie yalnızca dövmenin yapılmasını hissediyor. Dış hatları yaparken iyi idare etti. Sarayın gözyaşları ve kanı ölümlü için daha kolay bir geçiş olmasını sağlıyor. Duyguları şimdye kadar kontrolden çıkmış olmalı. Ama iyi idare ediyor. Senin kanına dayanmak onun için daha zor olacak...”

Kelimeleri havaya dağıldı. Mürekkep değişimi için hazırladığı garip mürekkebin yer aldığı kahverengi cam şişeyi eline aldı.

“Kızın dayanıp dayanamayacağını bilmiyorum çünkü bahsi geçen kişi sensin. O iyi biri.”

“Ona iyi bakacağım,” diye söz verdi Irial. İş bittiğinde Leslie, Irial’a bağlanmış olacaktı. Ama kral onunla ilgilenilmesini sağlamaya kararlıydı. En azından bu kadarını yapabiliirdi.

Tavşan, Irial’ın koluna yeni bir bağ bağlayıp damarın ortaya çıkmasını sağladı. Onu koltuğa sabitleyen bağların aksine bu, sıradan bir lastikti –ölümlülerin hastanelerinde kullanılanları anımsatıyordu.

“Her şey yoluna girecek.” Irial kendisini rutan ipleri kontrol ettikten sonra başıyla Tavşan’a başlamasını işaret etti. Kendisini bir yere bağlamalarına izin verecek kadar güvendiği çok az yaratık vardı.

Tavşan tek kelime etmeden Irial’ın kolundaki damarı buldu.

“Kız senin sandığından çok daha güçlü. Yoksa beni seçmezdi.”

Tavşan, Irial'ın koluna ince ama sağlam bir tüp taktı. "Hazar mısın?"

"Evet." Sinek ısırtığı gibiydi, adamın korktuğunun yarısı kadar bile acı verici değildi.

Ardından Tavşan tüpün içine ince filtreyi soktu. Irial'ın bütün omurgası sarsıldı. Gözleri devrildi. *Beni güçlendirecek. Sarayımı besleyecek. Onları korumalıyım.* Ama kanın, kralın özünün çekilişi kabuslarında bile görmediği kadar korkunçtu. Sanki vücudunun içine giren makaslar, keskin şeylerin asla ulaşmaması gereken yerlere saplanıp organlarını parçalıyordu.

"Kızları benden uzak tut," diye inledi kendinden geçmek üzereyken.

"İhtiyaç." Irial'ın midesi düğümlendi. Ciğerleri kasıldı. Sanki o güne kadar aldığı bütün nefesler bir seferde içinden çekiliyordu.

"Irial?" Kapının eşiğinden Ani'nin sesi duyuldu. Adamın ulaşamayacağı kadar uzakta, yine de fazlasıyla yakında.

Kral ellerini yumruk yaptı. "Tav..."

"Ani, hemen git." Tavşan o zaman Irial'ın önüne geçti ve kızı görmesini engelledi.

"Geçecek İri. Her zaman geçer."

"Ona söyle Tavşan. Her şeyin yoluna gireceğini söyle." Uzaklaştığı sırada Ani'nin sesi duyulmaz oldu.

"Kız haklı."

"Açlıktan ölüyorum." Irial parmağını koltuğa öyle büyük bir şiddetle sapladı ki koltuğun derisi yırtıldı. "Beni yok ediyorsun. Sarayımı yok ediyorsun."

"Hayır. Geçecek. Ani haklı. Her zaman geçer."

Tavşan kısa bir şak sesiyle tüpü yerinden çıkardı. “Şimdi dinlen.”

“Yiyecek. İhtiyaç. Gabriel’ı çağır.”

“Hayır. Dövmeyi bitirene kadar olmaz. O zamana kadar hiçbir şey yok. Yoksa işe yaramaz.”

Bu sözlerin ardından Tavşan kapıyı arkasından kilitleyerek dışarı çıktı ve Irial’ı hareket edemez durumda koltuğun üzerinde tek başına bıraktı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ÖNCEKİ GECENİN RÜYA OLMASINDAN KORKAN LESLIE pencereden dışarı baktı. *Hala burada.* Niall bahçede vücudunu esneten garip hareketler yapıyordu. Ya bir süredir uyanıktı ve sıkılmıştı ya da her günkü rutinini tekrarlıyordu.

Gömleğini çıkarmıştı ve gün ışığında göğsünü kaplayan, örümcek ağını andıran yaralara bakmak katlanılmazdı. İnce beyaz çizgiler düzensiz bir şekilde birbirleriyle kesişiyordu, sanki bir şey adama pençe atmıştı.

Niall'ın yaralarının boyutlarını görmek Leslie'nin onun için ağlamak istemesine yol açtı. *Nasıl oldu da hayatta kalmayı başardı?* Niall güçlüydü. Bir felaket atlatmıştı. Ve bu durum onu daha da çekici kılıyordu.

Leslie olabildiğince az gürültü yaparak kapıyı açtı. "Hey!"

Adam yaptığı hareketin ortasında durdu, o kadar hareket-sizdi ki donmuş görünüyordu, sanki ender bulunan taşlardan

yapılma bir heykeldi. Canlı olduğunun tek delili sesiydi. “Sana okula kadar eşlik edeyim mi?”

“Hayır.” Leslie başını sallayarak ona doğru yürüdü. O ana kadar karar vermemişti ama adama baktığında –biraz sonra ne yapacak olurlarsa olsunlar o an içinde bulundukları anı kaybedeceklerini, sonsuza kadar değişeceklerini biliyordu- günü zıyan etmenin budalaca olacağını biliyordu. Bütün günü Bishop Lisesi’nde geçirmek... O an için Leslie’ye hiç de anlamlı gelmedi.

“Bugün ne yapacaksın?” diye sordu adamın yanına vardığında. Üzerinde çok da düşünmeden elini kaldırıp parmaklarının adamın göğsündeki yara izlerinin üzerinde dolaşmasına izin verdi. Parmaklar bir kaos haritasını çözmeye çalışır gibi birbirleriyle kesişen çizgilerin, yıpranmış ve parçalanmış derinin üzerinde gezindi.

Niall hala hareket etmemişti, kızın ona doğru yürüdüğü zamanki kadar hareketsizdi. “Soğuk nehirde uzun uzun yüzmeyi planlıyorum.”

Leslie daha da yaklaştı. “Hayır.”

Genç adam yutkundu. “Bir şeyler önermeyi sürdürürsem sürekli hayır mı diyeceksin?”

“Belki.” Kız gülümsedi, kendini cesur hissediyordu. Niall’ın yanındayken uzun zamandır bir erkeğin yakınındayken hissetmediği türde bir güven duygusu hissediyordu. Düşünmeyi bile istemediği kadar uzun süredir. “Hayır demeye devam etmemi ister misin?”

“Evet. Hayır. Belki.” Tedirgin bir gülümsemeyle kıza baktı. “Bu dansın ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum, birbirini istemenin ama sahip olmamanın.”

“Dansı benim kontrol etmemin bir sakıncası olur mu?” Bu cümleyi söylerken kızın yüzü kızardı. Kesinlikle masum biri değildi ama adamın, aralarındaki ilişki önemliymiş gibi hissetmesine yol açıyordu, sanki birliktelikleri bir anlam ifade ediyordu.

“Bundan hoşlandığımı söyleyebilirim.” Hafifçe öksürdü. “Senin peşinden koşmanın...”

“Şşşt.”

“Tamam.” Niall temkinli bakışlarla kızı izledi. Hala hareket etmemişti, ayakları ve elleri kız yaklaştığında hangi pozisyondaysa hala o pozisyondaydı. Garip bir manzaraydı.

“Askeri okula ya da ona benzer bir yere mi gittin?” diye sordu Leslie kendine hakim olamayarak. *Ne budalaca bir soru!*

Ama Niall gülmedi veya Leslie anın büyüsunü mahvetmiş gibi davranmadı. Bu soruya ciddi ciddi karşılık verdi. “Senin düşündüğün anlamda değil ama Keenan’ın babasının buna ihtiyacı olduğu için bir sürü şeyi öğrenmem gerekti. Eğitim... Kendini nasıl koruyacağını bilmek, değer verdiğin insanları nasıl koruyacağını bilmek iyi bir duygu.”

“Demek öyle...”

“Sana kendini savunabilmen için birkaç hareket gösterebilirim.” Gözlerini kızın gözlerine dikti. “Seni her zaman güvende tutacaklarını garanti edemem. Öyle zamanlar vardır ki aldığın hiçbir eğitim sana zarar vermek isteyenleri durduramaz.”

“Öyleyse neden...” Leslie soruyu tamamlamadı.

“Çünkü geceleri rahat uyumama yardımcı oluyor, çünkü odaklanmamı sağlıyor, çünkü bazen yeniden tehlikeye düşecek olursam bu eğitimin bana yardımcı olabileceğini düşünüyorum.” Kızı alnından öptü. “Ve bazen sevmeye çalıştığım ki-

şiyi korumama yetecek kadar güçlü olmamı sağlayacağına dair bana umut veriyor.”

“Ah.” Leslie bir kere daha adamın kelimelerinde kaybolmuştu.

Niall geri çekildi. “Ama eğer bu dansı sen idare edeceksen seni takip etmeye alışmalıyım... Yine de Keenan’ın evine uğrayabilirsek iyi olur, banyo yapmak istiyorum.”

Ve bu kelimelerle kızın korkularını dindirip konuşmayı yeniden rahat hissettikleri noktaya çekti. Şiddet ve aşktan bahsetmeye başlamadan önceki noktaya.

Bir saat sonra Leslie, Niall’la beraber Huntsdale’in içinden geçti. Adamdan uzaklaşacak olursa aralarında oluşan bu garip bağın yok olmasından korkuyordu. Önceki gece yaptıkları, kapı eşiklerine saklanıp öpüştükleri yürüyüşten farklıydı.

Sonunda Niall karşılarındaki eski, yüksek binayı işaret etti. “Geldik.” İnsanda içine girmek yasakmış izlenimi yaratan küçük parkın kenarında durdular. Leslie önündeki hava şekil almış ve yeşilliğin çevresine bir barikat oluşturmuş gibi hissetti. Çeşit çeşit ağaç birbirine zıt renkler ve kokular yayarak parkı dolduruyordu. Çimenler dümdüz ve panayır sonrası çayır-
ların halini andırırcasına yere yapıştı. Park tertemizdi, içinde en ufak bir çöp ya da süprüntü yoktu. İnsan da yoktu. Tah-
ta bankların üzerinde tek bir serseri bile uyumuyordu, gençler ağaçların altına yayılmamıştı. Müzeye aitmiş gibi görünen eski taş heykeller parıldıyordu ve çeşmenin suyunun akışı bir şarkı tarafından kontrol ediliyormuş gibi bir güçlenip bir zayıflıyordu. Leslie merak duygusuna engel olamayarak baştan çık-

rıcı parka baktı ve bu kadar güzel bir yerin nasıl olup da orada olup kimse tarafından keşfedilmediğini düşündü.

“Oraya gidebilir miyiz?”

“Parka mı?” Niall bakışlarını kızın yüzünden parka, kızın baktığı yöne kaydırdı. “Sanırım.”

“Halka kapalı değil mi?” Çeşmenin sularının bir zamanlar kendisinin de bildiği bir dansı taklit edercesine akışını izledi. İçten içe hala bildiği bir dansı.

Orada bir kız vardı. Daha doğrusu bir kadın. Ellerini başının üzerine kaldırmış, yüzünü güneşle ya da ayla konuşur gibi gökyüzüne çevirmiş halde parkta dans ediyordu. Leslie öne bir adım attı ve geçmesini engellemeye çalışıyormuş gibi gelen havaya yaslanarak kadını izledi. Sanki bir güç duvarı çeşmeye ulaşmasına engel oluyordu. Neden olduğunu bilmeden ve çevresinde olan bitene aldırmayarak parka yöneldi. Duraksadı, neden öyle hissettiğini bilemeyerek özlem ve korku duyguları arasında sıkışıp kaldı.

“Leslie? Benimle misin?” Niall kızın elini tutup parka girmesine engel oldu.

Leslie gözlerini kırıştırdı. Dans eden kadının görüntüsü kayboldu. Heykeller yeniden donuk göründü ve kızın en başta zannettiği kadar fazla heykel yoktu. Ayrıca bütün ağaçlar çiçek açmamıştı, en başta zannettiği kadar fazla ağaç da yoktu. Onların yerine her nasılsa daha önce görmediği insanlar vardı. Çoğu Niall’ı ve kendisini izliyormuş gibi görünen kızlar. Parkın içinde ufak gruplar halinde dolaşıyor, kıkırdaşıp her nasılsa, ağaç olduğunu zannettiği erkeklerle konuşuyorlardı.

“Hiçbir şey anlamlı gelmiyor, Niall.” Leslie içindeki panik

duygusunun güçlendiğini hissetti ama bu duygu da gerçekmiş gibi gelmiyordu –sanki şekillenemeden güçlenip kaybolan bir hissin yankısıydı. “Garip hissediyorum... Daha doğrusu son zamanlarda ne hissettiğimi çözemiyorum. Korkmuyorum, uzun süre öfkeli kalamıyorum. Ve bir şeyler hissettiğimde de sanki onlar benim kendi hislerim değil. Gerçek olmayan şeyler görüyorum –yüzlerinde dikenler olan insanlar, hareket eden dövme-ler, boynuzlar. Gördüklerim gözüme doğru görünmüyor, korkmam gerekirdi. Bunun yerine başımı çevirmeyi tercih ediyorum. Bende yanlış olan bir şeyler var.”

Niall ona her şeyin yoluna gireceğine dair boş vaatlerde bulunmadı. Gördüklerinin yalnızca hayal gücünün ürünü olduğunu da söylemedi. Bunun yerine acı çekiyormuş gibi görün-
dü ve kızın şüphelenmesine yol açtı. Belki Niall da ondan faz-
lasını biliyordu. ·

Buna öfkelenmem gerekir.

Leslie öfkelenmeye çalıştı ama gittikçe artan duygusal den-
gesizliği öyle bir hal almıştı ki kendini, kendi vücudunda bir
ziyaretçi gibi hissediyordu. Sakince, sanki önemsiz bir soruy-
muş gibi zihninde dönüp duran soruyu sordu. “Benim soru-
numun ne olduğunu biliyor musun?”

“Hayır. Tam olarak değil.” Duraksadı. “Korkunç birinin se-
ninle ilgilendiğini biliyorum.”

“Bu söz beni korkutmalı.” Başını salladı, hala sakindi, hala
korkmuyordu ama adamın korktuğu belliydi.

“Korkmuş bir halin var, ayrıca kıskançlık tadı alıyorum
ve...” kız bir an için gözlerini kapayıp neredeyse gerçekten di-
linin ucunda hissedebildiği garip duygu parçasının ne olduğu-

nu çözmeye çalıştı, “üzüntü.” Gözlerini açtı. “Bunları nereden biliyorum Niall?”

O zaman adamın bütün duyguları birbirine girdi, kafası karıştı. Leslie bunun da tadını alabiliyordu. Eğer Niall’ın hissettikleri doğruysa, Leslie’nin bu yeni yeteneğiyle ilgili olarak kızıdan fazlasını bilmiyor demekti.

“Sen bunu gerçekten...”

“Gerçekten duygularının tadına bakabiliyorum.” Adamı izledi, sakın kalmaya çalışışını hissetti, duygularını onun açamaya-çağı kutulara hapsedişine tanık oldu. Tatlardan oluşan karmaşa-köri ve bal, tuz ve tarçın, nane ve kekik- gölgeler gibi kayboldu.

“Garip bir kelime seçimi.”

Niall bu sözden sonra bekledi. Bir soru değildi ama soruya olabildiğince yakındı.

Leslie bunun üzerine adama bir süredir hissettikleriyle ilgili başka detaylar da anlattı. “Patlamalar ve aniden yok olan duygular var. Bir türlü açıklayamadığım o kadar çok şey hissediyorum ve görüyorum ki. Tüm bunlar beni korkutmalıydı, birileriyle konuşma ihtiyacı duymama yol açmalıydı. Ama şimdiye kadar bunu yapmayı başaramamıştım.”

“Tüm bunların ne zaman başladığını biliyor musun?”

Niall endişeliydi. Leslie dilinde limonumsu bir tat hissetti ve hemen o anda bu tadın endişe duygusuna ait olduğunu anladı. Sanki içinde bir parça bütün bunları zaten biliyordu.

“Emin değilim, gerçekten bilmiyorum...” Düşüncelerini toplamayı denedi. Zihninde kelimeler birbirine girmişti -*restoran, dövme, kulüp, müze, ne zaman, neden*- ama konuşmayı denediğinde bütün kelimeler kayboldu.

“Irial,” dedi Niall.

Genç adamın tuz tadındaki öfkesi ve tarçın tadındaki kiskançlığı o kadar güçlüydü ki kızın boğazını yaktı. Leslie neredeyse boğulacakmış gibi hissederek inledi ama Irial’ı düşündüğü anda aniden her şey eski haline döndü. Yeniden kendini iyi hissetti. Sakinleşti. Dilindeki tatlar kaybolup gitti.

Niall kızı aceleyle sokağın diğer tarafına götürüp eski binanın içine soktu. “Günü hala birlikte geçirebiliriz. Buraya gelmez. Bu gece Aislinn ve Keenan’la konuşacağız. Ondan sonra güvende olacaksın. Bunu yapabilir miyiz?”

Adamın endişeleri kızın içini doldurdu, tüm vücuduna yayıldı ve hemen ardından kaçacak bir tünel bulmuş gibi ortadan kayboldu.

Tüm bu duyguların yerini sakinlik aldı. Leslie vücudunun Tavşan’ın koltuğunda oturduğu zaman olduğu gibi ağırlıksız olduğunu hissetti. *Bundan bahsetmek gerekmiyor.*

Omuz silktri.

“Henüz bir plan yapmış değiliz, yanılıyor muyum? Takılmak, çalışmak, Tavşan’ı görmeye gitmek ve ortalıkta dolanmak? Elbette.”

“Birkaç saat daha, sonra her şey yoluna girecek.” Kızı elinden tutup spiral çizen taş merdivenlerden yukarı çıkardı.

“Asansör yok mu?”

Leslie etrafa bakındı. Binanın dışının çarpıcı bir tarafı yoktu. Huntsdale’deki pek çok yapı gibi yıpranmıştı ama içi muhteşemdi. Aynı Rath gibi bu evde de normal binalarda metal olan aksamalar obsidiyen, mermer ve ahşap kullanılarak yapılmıştı. “Binanın içinde demir ve çeliğe izin yok,” dedi Niall.

Sıradan insanların görmesine izin verilemeyecek kadar güzel bir kapının önüne gelene kadar ilerlediler. Kapı mozaik oluşturan şekilde ahşabın içine gömülmüş taşlarla süslenmişti. Mücevherler değil, ham taşlar. Leslie elini kapıya doğru uzattı ama dokunmadı. “Muhteşem.”

Niall mozaiklerle süslü kapıyı açtı. İçerisi daha da güzeldi. Odanın her tarafı uzun, büyük yapraklı bitkilerle kaplıydı. Sayısız kuş havada uçuşuyordu, asmalarla kaplı tavanı taşıyan sütunların oyuklarına yuva yapmışlardı.

“Evimize hoş geldin Leslie,” dedi adam.

Bu kelimeler garip gelecek kadar resmiydi, üzerlerinde bu evin kız için doğru yer olmadığını belli eden bir hava vardı. Kaçıp gitmesinin daha akıllıca olacağını gösteren bir şeyler. Ama Leslie hala Niall’ın duygularını hissedebiliyordu -mutluydu, gururluydu- ve bu duyguların arasında ince bir iplik halinde de olsa kıza duyduğu içten sevgi yer alıyordu. Bu yüzden Leslie odanın daha da içlerine girdi, etrafında açan çiçeklerden yükselen yaz kokusunu soludu.

“Ben banyo yaparken evindeymiş gibi davran.” Niall üstü eşyalarla kaplı kanepeyi işaret etti. “Sonra bize kahvaltı hazırlarım. Burada kalırız. Ne yapacağımıza karar veririz.”

Leslie yanıt vermeyi düşündü ama adam ondan çok kendi kendine konuşuyordu. Rahat kanepeye yerleşip havada uçan kuşların dansını izlemeye karar verdi. *Niall’la ya da Irial’la, olmam gereken yer orası.* Neden böyle düşündüğüne emin olmasa da bu düşüncenin doğruluğunu bütün açıklığıyla hissediyordu. Günbegün duyguları normal olanlardan daha da uzaklaşıyor ve başkalarının duyguları rahatlıkla kavrayabildiği şekillere

bürünüyordu. Bu değişimi açıklayabilmek adına kendi kendine uydurduğu bahaneleri duydu ve hemen o anda onların yalan olduğunu kavradı. Kendini kandırmaya çalışıyordu. Orada otururken her şeyi belirgin bir netlikle görebiliyordu. Bir şeyler, bu değişimin kaynağı, kızın neden değiştiğini düşünmesini engelliyordu. Sanki bunu düşünmesi yasaktı. *Neden endişeleneyim?* Bu değişim her ne ise Leslie'nin kendini iyi hissetmesini sağlıyordu, hem de uzun zamandır hissetmediği kadar iyi. Bu yüzden gözlerini kapadı ve Niall'la yaptıkları konuşma sırasında içini dolduran sükunetin tadını çıkardı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

BÜTÜN GÜNÜ BİLGİSAYAR OYUNU OYNAYARAK, KONUŞARAK ve birbirlerinin yakınında olmanın tadını çıkararak geçirdiler. Leslie'nin işe gitme zamanı geldiğinde adamın endişeleri ve fısıldadığı uyarılar bütün gücünü kaybetti. Kız bunları hissetmiyordu. Niall endişeliydi. Leslie endişenin tadını alsa da kendini iyi hissediyordu.

Niall onu Verlaine'in kapısına bırakırken Irial ya da başka yabancılarla hiçbir yere gitmemesi konusunda son bir kez uyardı.

"Elbette." Leslie onu öptü. "Akşam görüşecek miyiz?"

"Tek başına dolaşmamalısın. Seninle burada buluşabiliriz ve Tavşan'a kadar sana eşlik ederim. Sonra istersen Karga Yuvası'na kadar da seninle gelirim."

"Hayır. Ani'yi, Tish'i ya da Tavşan'ı arayabilirim. En olmadı bir taksi çağırırım." İçeri girmeden önce güven verici bir gülümsemeyle adama baktı.

İş saatleri rüya gibi geçti. O kadar yoğundu ki Leslie çantasındaki paraya ekleyebileceği bir miktar daha kazandı. Vardiyası bittiğinde bahşişlerini kasadan alıp İğneler ve Raptiyeler'e gitti. Sonunda dövmesini tamamlayacak ve Niall'ı yeniden görecektir olmanın heyecanı ile içi kıpır kıpırdı. Her şey hiçbir zaman olmadığı kadar iyi gidiyordu.

Dövme dükkanından içeri girdiğinde bekleme bölümüne bitişik odaların biri hariç hepsinin kapıları kapalıydı. Açık olan odadan Tavşan'ın sesi duyuldu.

"Dükkan kapalı."

"Ben geldim." Leslie odaya girdi.

Tavşan taburesinde oturuyordu. Yüzünde mesafeli bir ifade vardı. "Hala fikrini değiştirebilirsin. Başka bir şey çizebilirim..."

"Dövmenin ortasında deseni değiştirmek mi?" Ufak bir çığlık attı.

"Çok aptalca. Gerçekten, Tavşan, sanatında ustasın. Bu kadar güvensiz olabileceğini düşünmezdim."

"Sorun bu değil..."

"O zaman ne?"

"Mutlu olmanı istiyorum, Les." Keçisakalını okşarken her zaman olduğundan çok daha gergin görünüyordu.

"O zaman dövmemi bitir," dedi kız yumuşak bir sesle. Gömleğini çıkardı.

"Hadi. Bu konuşmayı daha önce yapmıştık. Bu kadar sohbet yeter."

Adam yüzünde ne olduğu okunamaz bir ifadeyle koltuğa doğru ilerledi. "Bunu sen seçtin. İyi olacaksın. İyi olmanı istiyorum."

Kız sırtarak iskemleye oturdu ve sırtını adama döndü. “İyi olacağımı biliyorum. Derimde çok güzel bir sanat eseri taşıyor olacağım –benim seçimim, benim tenim. Nasıl olur da iyi olmam?”

Tavşan karşılık vermedi ama malzemelerini düzenlediği zamanlarda zaten konuşmazdı. Bu rutin neredeyse bir tören havası taşıyordu. Onun bu kadar dikkatli davrandığını görmek kızın iyi hissetmesine yol açtı. Müşterilerinin güvenliğini düşündüğünü bilmek hoş bir duyuydu. Bütün dövmeciler bu kadar sorumluluk sahibi olmazdı.

Leslie arkasını dönüp Tavşan’ın garip bir şişeyi açışını izledi. “O da ne?”

“Mürekkebin.” Adam kıza bakmadı.

Kız kahverengi şişeye baktı. Bir an için şişenin ağzında küçük alevler ve siyah bir dumanın dans ettiğini gördüğüne yemin edebilirdi.

“Çok güzel, şişelenmiş gölgeler gibi.”

“Öyle.” Adam kızın durduğu yöne şöyle bir baktı, yüzü hiç olmadığı kadar ifadesizdi. “Gölgeleri bu kadar sevmesem bunu yapıyor olmazdım.”

“Dövmeciliği mi?”

Adam şişeyi kaldırıp içindekini bir dizi kaba döktü. Kaplardan bazılarının dibinde zaten kristalimsi bir iz vardı. Soluk ışıktaki Tavşan sıvıyı kaplara dökerken mürekkep çeşit çeşit karanlığa bölünmüş gibi göründü.

Ufacık siyah gözyaşları, boşlukla doldurulan kaplar. Leslie başını salladı. *Son zamanlardaki tuhaf olaylar garip şeyler düşün-meme yol açıyor.*

“Renkleri değiştiren şey diğer sıvı mı? Birbirlerine karıştıkları için mi farklı tonlar oluşuyor?” diye sordu Leslie.

“Birleşip senin dövmen için ihtiyacım olan karışımı oluşturuyorlar. Arkanı dön.” Tavşan kıza sırtını dönmesini işaret etti.

Leslie, sırtı adamın önüne gelene kadar vücudunu döndürdü. Adam kızin derisini sildi ve Leslie gözlerini kapayıp beklemeye başladı.

Makinenin gürültüsü duyulduktan hemen sonra iğneler kızin teninde dolaştı. Yüze ye hafifçe dokunuyorlardı ama o hafif dokunuşlar her şeyi değiştirdi. Dünya titredi ve keskinleşti, Leslie’nin kapalı göz kapaklarının ardında gözlerinin önü renklerle doldu. Karanlık büyüdü ve binlerce ışık parçasına dönüştü. Bu ışık parçalarından her biri bir duyguydu, tadına bakabil-diği, zevkini çıkarabildiği duygular. Onlar kızin yaşadığını hissetmesini sağlıyor, güçlü hissetmesine yol açıyordu.

Bizi besle, bizi kurtar, ruh için vücut. Kızin düşünceleri için den akıp giden duyguların oluşturduğu dalgalara karıştı ve kaybolup gitti. Aynı uyanınca kaybolan bir rüya gibi. Onları yakalamaya çalıştı, zihni duyguları tutmaya, tanımlamaya çalışıyordu. Onlar sadece kendi duyguları değildi. Dışarıda, sokakta olan yabancıların arzularını hissedebiliyordu –korkulardan ve endişelerden, şehvetten ve öfkeden oluşan bir kolaj. Birden gözünün önünde canlandıramayacağı kadar garip arzular içini kapladı.

Ama bu arzular Leslie’ye dokunur dokunmaz kaybolup gidiyor, kızdın gölgelere doğru uzanan bir bağın içinden geçerek tenini boyamak için kullanılan mürekkebin zerk edildiği boşluğa karışıyordu.

Irial rahatsız bir uykunun içinde debelendi. Kızı hissedebiliyordu –Leslie’sini. Tavşan’ın iğnelerinin her bir darbesiyle bağları daha da güçleniyordu. Tavşan kızı Irial’a bağlıyordu, adama ait kılıyor, diğer perilerinin olmadıkları kadar gerçek bir şekilde onunla bütünleştiriyordu. Dövme bittiğinde birbirlerine başka hiç kimsenin olmadığı kadar yakın olacaklardı.

Ne var ki, bu işlem yapılırken sanki Tavşan’ın iğneleri Irial’ın kalbini, ciğerlerini, gözlerini deliyordu. Kız adamın kanının içindeydi, aynı adamın kanının kızın teninde olduğu gibi. Kızın sıcaklığını, tutkusunu, yüzünü ve aşk için duyduğu açlığı hissetti. Zayıflıklarını ve umutlarını hissetti –onu tatmin etmek, onu sevmek istedi. Kara Saray’ın kralının bu tür sıcak duygular hissetmesi uygun bulunmazdı. *Böyle olacağını bilseydim yine de bu değişime razı olur muydum?*

Kendi kendine olmayacağını söylemek istedi ama perilerinin güvenliğini sağlamak adına kendisine bundan çok daha kötü şeylerin yapılmasına razı olmuşluğu vardı.

Kabuslarında dünyayı kızın gözlerinden gördü, Leslie olduğunu gördü. Yavaş yavaş yüzleri netleşmeye başlamış erkeklerin açtığı yaralardan kanlar akıyordu. Bu görüntünün ne kadarının gerçek, ne kadarının korku kaynaklı olduğuna emin değildi. Ama kız ona her şeyi anlatacaktı. Daha da yakınlaşırlarken kral, kızın anılarının içinde gezinecekti. Onu rahatlatacak ve ona zarar verenleri öldürecekti.

Leslie, Irial’ın güçlenmesini sağlayacaktı, o olmaksızın dokunamayacağı insan duygularıyla adamı besleyecekti. Ama Irial’ın, kızın kendisi için ne kadar önemli olduğunu saklamayı öğrenmesi gerekiyordu, bu bağ yüzünden kendini ölüm-

l  hissetmeye başlamıştı. Hastalıklı bir duyguydu. *Bana ne yaptın Leslie?*

Kral bu yeni zayıflığın farkına vardığı anda bir kahkaha attı. Perilerini yönetecek kadar güçlü olmaya çalışırken, kendini Kara Saray'a özgü her Şeyden farkında olmadan uzaklaştırmıştı. Daha önce hissetmediğı türde duygular içini dolduruyordu.

Ben ne yaptım?

Leslie gözleri kapalı, dövmenin bitmesini bekleyip koltuğunda otururken yeniden kahkahayı duydu ama bu sefer onu rahatsız etmedi. Kahkaha iyi hissetmesine yol açmıştı. Hatta onu duyduğı için memnundu. Gülümsedi. "Hoş bir kahkaha."

"Hareket etme," diye uyardı Tavşan.

Ardından çalışmasına geri döndü, makinenin gürültüsü daha da güçlendi. San i kızın duyma yetisi artmıştı. Leslie i  çekti ve bir an için tenine işlenmiş karanlık gözleri görmüş gibi hissetti –sanki gözler odanın uzak köşesinden ona bakıyordu. Çok yakınındaydılar. Gerçekten gözlerini açacak olsa o gözleri oda-da görüp görmeyeceğini merak etti.

Makinenin gürültüsünün kesildiğini fark etti ama Tavşan tenini temizlediğı sırada gözlerini açmadı.

şimdi uyu. Ses bir fısıltı halindeydi ama kız gerçek birinin kendisiyle konuştuğundan emindi. Tavşan olmayan biri.

Kim?

Ve adam, hayali konuşmacı, karşılık verdi. *Kim olduğumu biliyorsun. Bu yanıtta hoşlanmıyor olabilirsin ama beni tanıyorsun.*

Kız arkasında bandaj paketinin açıldığını duydu ve dövmesinin üzerine yerleştirilen kumaşın baskısını hissetti.

“Birkaç dakika dinlen Leslie,” diye mırıldandı Tavşan kızın ayağa kalkmasına yardım ederken. Onu yeniden koltuğa oturttu. “Hemen döneceğim.”

Tavşan-çocuğu dinle. Uyanmam gerek ve bunu yaptığım sırada uyanık olmak istemezsin. İnan bana aşkım, seni güvende tutmak istiyorum.

“Kimi dinleyeyim?”

“Sen güçlüsün Leslie. Yalnızca bunu hatırla. Düşündüğünden, olduğunu zannettiğinden çok daha güçlüsün.” Tavşan, kızın üzerine bir battaniye örttü. “Birkaç dakika içinde döneceğim. Yalnızca dinlen.”

Kızın seçme hakkı yoktu, aniden kendini hiç olmadığı kadar yorgun hissetti. “Sadece birkaç dakika. Sonra dans etmeye gideceğim.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

IRIAL DUDAKLARINDA YARI ŞEKİL ALMIŞ BİR ÇIĞLIKLA UYANDI. Bağları çözülmüştü ama hala Tavşan'ın koltuğundaydı. Kollarında ve bacaklarında, bağların kestikleri yerlerde kırmızı çizgiler vardı. Tüpün takıldığı yer morarmıştı. Doğrulmayı denedi ama bütün vücudu acıyla kıvrandı.

Ani dudaklarıyla adamın dudaklarını mühürleyip çığlığını yuttu –ve ondan sonra gelen çığlıkları.

Dudakları kıpkırmızı, gözleri kocaman açılmış ve yanakları kızarmış olarak geri çekildiğinde kral, kızı yakaladı. Yarım kanlar perilerden beslenmez, beslenemezlerdi. Ölümlü kanları peri özelliklerine ağır basardı. Zaten o peri özelliklerinin arasında asla beslenebilmek yer almamıştı.

Daha fazla sorun.

“Nasıl?” diye sordu Irial.

Kız omuz silkti.

“Ani, burada kalamazsın, eğer...”

“Beslenmeye ihtiyacım varsa mı?” diye kralın sözünü tamamladı kız. Yüzünde Gabriel’inkini andıran bir gülümseme belirdi. Zalim ve vahşi.

“Evet, beslenmen gerekiyorsa, aynı baban gibi. Tavşan’ın seninle bu kadar sorun yaşamasına şaşmamalı.”

İrial düşüncelerini toplamaya çalıştı.

Gidip Leslie’yi kontrol etmeden önce Ani’yle ilgilenmesi gerekiyordu. *Leslie benimle konuşmaya hazır değil. Burada olmaz. Ben bu kadar zayıfken olmaz.*

“Hissettiğin acı büyük bir dondurma gibi. Bunu biliyor muydun?” Ani dudaklarını yaladı. “Çilekli. Bol şekerli.”

“Ya Tish?” Ani’nin kendisine uzattığı gölgeyi yedi. *Önce iş, sonra lezzet.* Bir şekilde Leslie artık üstlenilmesi gereken bir iş gibi gelmiyordu.

“Hayır. Sadece ben.” Ani daha da yaklaştı. “Yeniden tadına bakabilir miyim?”

Kız adamın çenesini ısıtıp keskin köpek dişleriyle kanını akıttı.

Adam iç çekip kızı uzaklaştırdı. *Gabriel’in kızını adam ederken şiddet kullanılmayacak.*

“Ben mürekkep değişimi olmadan önce de ölümlülerden beslenebiliyordum. Hiçbir temas olmadan. Sadece ben.” Kız hayal görür gibi iç çekti. “Güçlü duygular hissettiklerinde gökkuşağını içmek gibi oluyor. Gökkuşaklarını. Büyük, şekerli gökkuşaklarını.”

“Ölümlülerin tadı mı?”

Kız, adama dokundu.

“Eğer güçlü bir tanesini bulursam sorun çıkmıyor. Yanlış olanları seçersem aptallaşıyorlar. Senin yaptığından çok da farklı değil, yanılıyor muyum?” Adamın önünde diz çöktü. “Onun iyi olduğunu biliyorsun. Leslie’nin. Dinlenip kendine gelmeye çalışıyor.”

“Tavşan!” diye bağırdı adam. Ardından Gabriel’a zihniyle bir mesaj yolladı. Bir süre Ani’yi yanlarına almalılardı.

“Yine ne yaptı?” Tavşan başını kapı aralığından uzattı.

“Beslendi.”

Tavşan başını salladı. “Hareketlerinin nedeninin bu olup olmadığını...”

“Bunu tahmin etmiş miydin? Neden bana söylemedin? Beni uyarmadın? Yaralanabilirdi, başını belaya sokabilirdi.” Irial adama baktı. “Baştan beri ihtiyacımız olan tek şey Ani olabil...” Kelimeler kayıp gitti, cümlesini tamamlamadı. Ani’yi daha önce duymak, Leslie’yle olmamak fikri midesinin yabancı bir panik duygusuyla kasılmasına yol açtı. Karşısında çok geç bulunmuş bir çözüm duruyordu ve kendisi sapkın bir biçimde bunu daha önce keşfetmediklerine memnundu.

Irial’ın yanında duran Tavşan hareketsiz ve temkinliydi, Irial’ın tam aksi durumdaydı. “O benim kardeşim, İri. İşe yarayacak bir planın varken deney yapman için onu sana teslim edemezdim.”

Ani ayağa fırlayıp Tavşan’ın etrafından dolanarak odadan çıkmayı denerdi. Tavşan, kızkardeşini yakaladı ve onu ölümcül bir hastalıklmış gibi kendinden uzaklaştırdı. Ama yüzünde Ani yeni doğduğunda ona baktığı zamanlarda görülene benzer bir sevecenlik vardı.

Bilinçli olarak konuyu değiştirdi. “Leslie gidiyor.”

Leslie’yle ilgili hissettikleri yüzünden kafasının karışmasını saklamak isteyen Irial, Ani’ye odaklandı. Ani zıplayıp kıkırdıyordu. “Ani burada kalamaz,” dedi.

“Biliyorum.” Tavşan, Ani’yi alnından öptü. “Babamın onunla uğraşmaktan canı çıkacak,” diye ekledi gözlerinde şeytani bir parıltıyla.

Irial avcının yaklaştığını hissetti. İnsanın tüylerini diken diken eden bir dehşet dalgası rahatlatıcı bir balsam gibi üzerine yayıldı. Dışarıdaki periler -kendi perileri değil, yaz perileri- avcı yanlarından geçerken çığlıklar attı. Gabriel varlığının diğer perilerde yarattığı dehşet duygusuyla beslendi.

“Baba!” diye çığlık attı Ani.

Avcılar dışarıda kaldı –Gabriel hariç hepsi. O içeri girmişti. Tavşana selam verdi. “Ufaklık.”

Tavşan, babasını süzdükten sonra Irial’a döndü. “Gecikmeden Leslie’nin peşinden gitmelisin. Babam Ani’yle ilgilenir.” Bu sözlerin ardından sırttağıında Ani’yle kardeş oldukları açıkça görülebiliyordu. “Aslında hemen Ani’nin çantasını toplayacağım, böylece diğerleriyle gitmeye hazır olur.”

Gabriel’in yüzündeki paniği görmezden gelen Irial, Tavşan’a döndü. “Sen çantasını toplarken Ani’nin ortalıkta dolanmasına izin verme.”

Tavşan kıkırdayan Ani’yi dışarı götürürken Irial, Gabriel’a neler olduğunu anlattı. “Onunla ne yapacağım?” Gabriel, dünyadaki gelmiş geçmiş en dehşet verici yaratıklardan biri olan avcı, aniden ürkmüş göründü. “Ben nasıl... O bir dişi, Irial. Onların farklı ihtiyaçları yok mu?”

“Senin daha gençken olduğundan daha kötü değildir. Dişilerinden birinden öğüt iste.” Irial, Gabriel’in içini kaplayan panik, heyecan ve gurur duygularıyla olabildiğince beslendi. Leslie’yi bulmak üzere yola çıkmadan önce dengesini kazanması gerekiyordu. İlk buluşmadan önce iyi beslenmiş olmalıydı çünkü Leslie aracılığıyla insan duygularını çekmesi için henüz çok erkendi. *Önce bana alışmasını sağlamalıyım, benimle konuşmasını.* Ölümlüsü için endişeleniyordu. Diğer kara periler mürekkep değişimi sırasında kralda oluşan bu zayıflığı hissetmişlerse bile bunu belli etmemiştir.

Gabriel hala konuşuyordu. Irial kendini avcıyı dinlemeye zorladı.

“... Ve kesinlikle benim bebeğim için iyi örnekler değiller. Son zamanlarda onları gördün mü? Chela ve çevresindekiler geçtiğimiz dolunayda Sorcha’nın sarayının temsilcilerini doğradılar.”

“Geçen ay demen yeterli. Artık ay takvimi kullanmıyoruz.”

Kralın sözlerine aldırmayan Gabriel elini sallamakla yetindi. “Ani için çok vahşiler. Kızım çok ufak tefek.” Dişi avcılardan yakınmayı sürdürürken odayı turlamaya başladı.

Dişiler gerçekten de çok zalimdiler ama Irial’ın, Sorcha’nın adamlarını kendisinden uzak tutan hiçbir şeye itiraz etmeye niyeti yoktu.

“Hızlı mı?” Gabriel’in içi insanın boğazını sıkacak kadar şekerli bir tadı olan gurur patlamasıyla doldu.

Irial gözlerini kapayıp Gabriel’in duygularının tadını çıkarmayı sürdürdü. “Ona sor.”

“Önce halletmemi istediğin bir şey var mı?”

Gabriel duraksadı, kırılma noktasına ulaşmak üzere olan bir dalgayı andırıyordu.

“Hayır. Yalnızca Ani’yi eve götür. Tavsiyeye ihtiyacın olursa diye Tavşan’ın telefon numarasını al.”

Gabriel homurdandı.

Gabriel’in soyuyla ilgili tanıdık sorunlarla uğraşma zorunluluğu nedeniyle rahatlayan Irial sesini yükseltti. “Kızı o yetiştirdi. Sen Ani’yi yeterince tanıımıyorsun. Tavşan’ın telefon numarasını al.”

Gabriel’in yüz ifadesi karşısında hangi peri veya ölümlü olsa donup kalırdı. Emir almak, kralından bile olsa, içgüdülerine ters düşüyordu. Irial ses tonunu yumuşattı. “Eğer tavsiyeye ihtiyacın olmayacağını düşünüyorsan, öyle olsun. Ama Tavşan ve Ani’nin bağlantısı kopmamalı. Onlar da kendilerine özgü bir gruplar.”

Gabriel hafifçe başını eğerek göğü selamladı. “Güçlenmen için başkasına ihtiyacın var mı?”

Irial elini açıkça rahatsız görünen avcıya uzattı. “Senin dışında mı? Neden?”

Gabriel omuzlarını dikleştirdi. “Öyleyse gidip yavruyu alacağım. Kızımı.” Bu kelimenin ardından yeni bir duygu karmaşası yaşadı. “Sadece o, değil mi?”

Irial gülümsememeye çalıştı. “Sadece Ani.”

“Tamam o zaman. Gidip onu alacağım.”

“Tish’e de merhaba demeyi unutma,” diye hatırlattı Irial. “Sonra onu bana yolla. Bu akşam dışarı çıkacağız.”

Leslie’yi bulmalıyım. Leslie’m, merhametim, gücüm, Gölge Kızım... Benim.

Derin bir nefes aldı, kızın tam olarak nerede olduğunu bildiğini kavramıştı. Denediği zaman onu görebiliyordu. Kız dük-kandan çıkmıştı ve şimdi emin adımlarla sokakta ilerliyordu. Yüzünde kralın o güne kadar gördüğü en baştan çıkarıcı gülümseme vardı.

Çok yakında orada olacağım. Ellerini saçlarının arasında do-laştırıp onları geriye yatırdı ve gömleğinin üzerinde kan olup olmadığını kontrol etti. Yoktu ama pantolonu mahvolmuştu. Kapıyı açıp seslendi. “Tish! Beş dakika.”

Sonra çantasını bulmaya gitti. *Ölümlümün beni böyle gör-mesi... Hayır, onu ayartmanın en iyi yolu kesinlikle kanla kap-lı olmak değil.*

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LESLIE İÇİNDE KARŞI KONULAMAZ BİR DÜRTÜ OLDUĞUNU hissetti, açıklanamaz bir hareket etme ihtiyacı duyuyordu. Teni gerilmiş ve hassaslaşmıştı. Uzanıp Tavşan'ın dövmenin üzerine yapıştırdığı bandajı çıkardı. Bez ıslanmıştı, kanla değil ama mürekkep kalıntılarıyla. Kızın gömleği nemli tenine yapışuyordu. Kumaşta lekeler oluşacağı kesindi ama Leslie güzelim dövmesinin daha fazla saklı kalmasına katlanamazdı.

Bandajı çöpe atıp Karga Yuvası'na gitmek üzere Crofter Yolu'na saptı. Kulübün kızıl neon lambalarını gördüğü zaman kendi kendine sırttı. Birkaç kişi binanın yanında uzanan gölgeli ara sokakta takılıyordu. Demiryoluna uzanan kestirme bir yoldu ama çoğu insan orayı ot içmek için kullanırdı. Yanlarına yaklaştığında adamlardan birinin diğerini yumrukladığını gördü. İki adam karşılıklı yumruklamaya başladıklarında içini kaplayan adrenalin akımıyla gülümsedi.

Kulübün kapısında güvenlik görevlisi Glenn, kızı durdurdu. Adamın dikkati sokaktaki kavgaya kaydı. Barın tabelasındaki kırmızı ışık kavga edenleri aydınlatırken yüzünde garip bir ifade belirdiyse de harekete geçmeyip başını sallamakla yetindi ve dikkatini yeniden kıza çevirdi. “Bu gece beş dolar giriş ücreti var.”

“En azından dışarıda kavga ediyorlar.” Kız cebinden buruşmuş bir para çıkardı ve damgalanması için elini uzattı.

“Dışarıda kalmayı sürdürecekler.” Adam kıza sırtıttı. “Son günlerde belayı da beraberinde mi getiriyorsun?”

Kız kakhaha attı ama içten içe adamın haklı olup olmadığını merak etti. İçeride müzik grubunun solisti çığlık çığlığa şarkı sözleri mırıldanıyordu. Leslie gözlerini kırıştırdı. “Beş dolara değermiş gibi görünmüyorlar.”

“Daha kötüsü olabilirdi.” Glenn parayı kutuya atıp iskemlesine yaslandı. Bir dakika kadar gitar ağırlıklı müziği dinlediler ve ardından adam sırtıttı. “Belki de daha kötüsü olamaz.”

“Kimseler var mı?” Leslie kalabalıktaki insanları seçemiyordu.

“Seth ve Ash duvarın dibindeler.” Çenesini uzatarak kulübün en karanlık tarafını işaret etti. “Keenan da onlarla mı?”

“Evet, o da orada.” Glenn kaşlarını çattı ama başka bir şey söylemedi.

Leslie içeri girmeden biri daha kulübün kapısına geldi. Glenn yeni gelene baktı. “On dolar giriş ücreti.”

Leslie adama doğru eğildi. “Enflasyon mu?”

“Hayır. Kapı görevlisi inisiyatifi.” Yüzünde sahtekarlara özgü bir gülümseme belirdi. “Kız başını sallayıp içeri girmek üzere harekete geçtiğinde Glenn onu kolundan yakaladı.

“Kendine dikkat et. Bu gece her tür ucube ortalıkta.”

Glenn kalabalık salonu süzdü. Tanıdık yüzler oradaydı ama kalabalığın içinde bir sürü de yabancı vardı. Belki kavgaların nedeni buydu, belki çeteler kasabaya yerleşiyordu.

Hayır. Bunu düşünmek garipti ama Leslie bir şekilde kavgaların kendisiyle bağlantılı olduklarından şüpheleniyordu. Düşüncesi bile budalacaydı ama ne zaman aklına gelse doğru olduğunu hissediyordu.

Ya da deliriyorum.

“İyi misin?” Glenn gürültülü müziğe rağmen sesini duyurabilmek için bağırdı. Kız adamdan kaynaklanan duygu dalgasını hissetti –koruma içgüdüsü. O an için adam bu duyguyla doluydu. “Tim’den kapıya bakmasını isteyebilirim ve...”

“Hayır, ben iyiyim.” Gergin hissetmiyordu, bu gece değil, artık değil. Eli gömleğinin altında saklı olan dövimeye kaydı. “Sorduğun için teşekkürler.”

Kalabalığın arasından sıyrılarak Seth ve Aislinn’in durdukları yönde ilerledi. İki ayrı iskemlede otururken ne kadar yakın olunabilirse o kadar yakın duruyorlardı.

Aislinn başını kaldırdı. “Hey.”

Yanında duran Seth başını salladı ve anlamlı anlamlı önce Aislinn’e, sonra Leslie’ye baktı. “Konuşmalısınız.”

“Elbette.” Leslie, Seth’in ona doğru itirdiği iskemleye oturup Aislinn’e eğildi. “Seth bana söyleyeceğin bir şey olduğunu anlattı. Sırların ortaya dökülmesi ve buna benzer şeyler.”

“Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Güvende olmanı istedim.” Aislinn dudağını ısırды. “Bazı şeylerden uzak olmanı. Ren’i duyduğumda...”

“Yapma,” diye araya girdi Leslie. Panik duygusunun zihnini burmasını bekledi ama içi boş bir kükremeden başka hiçbir şey yoktu. “Benim sırlarımı biliyorsun. Anladım.”

“Haklısın.” Aislinn teşvik etmesi umuduyla Seth’e bakmadan önce derin bir nefes aldı.

Keenan elinde Aislinn ve Seth için aldığı sodalar ve kendi için aldığı şarapla masaya yaklaştı. İçkileri Seth’e uzattı ve kızı döndü. “Niall henüz burada değil. Sana ne getireyim?”

“Hiçbir şey.” Üzerinde fazla para yoktu ve Keenan’dan herhangi bir şey kabul etmek kendisini rahatsız hissetmesine yol açacaktı. Özellikle önceki gecedan sonra.

Adam kendiyile bar arasındaki kalabalığa göz attı. “Soda? Çay? Su?”

“Hiçbir şey.”

“Ya...”

“Hiçbir şey,” diye adamın sözünü böldü sert bir sesle. Ayağa kalktı. Keenan’dan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. *Şimdi.* Aislinn’e döndü. “Ne söyleyeceğine karar vermeyi başardığında gelip beni bul.”

Ama Keenan daha da yaklaşıp Aislinn’in yanına geçti, onun ve Leslie’nin arasına girdi.

Ondan uzaklaş. O tehlikeli. Düşman. Bizden biri değil. Leslie önündeki vücut seline baktı. Durum korkunçtu ama dans etmek istiyordu, enerjisini yakmaya, mürekkepten gelen güçlü duyguları dışa vurmaya ihtiyacı vardı.

“Konuşmamız gerek Leslie.” Aislinn’in sesi ciddi, endişeliydi.

Leslie kendini Aislinn’e bakmaya zorladı. “Elbette. Hazır olduğunda beni dans pistinde bulabilirsin.”

Leslie masadan uzaklaştı, Keenan'dan uzaklaşmak için git-
tikçe artan bir baskı hissediyordu. Ondan kaçmak için. Bunu
belli etmeme çabası yüzünden elleri titriyordu.

"Leslie, dur," dedi Keenan ve kızı gömleğinin ucundan ya-
kaladı.

Aislinn adamın bileğini tuttu ama onu kızıdan uzaklaştıra-
madı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Keenan diğer elini Leslie'nin kalçasına koyup kızı çevirdi.
Gömleğini sıyırıp Leslie'nin sırtını Aislinn'in ve yakınlarında-
ki herkesin görebileceği şekilde açığa çıkardı. "Bak."

Aislinn inledi. "Sen ne yaptın Les?"

"Dövme yaptırdım. Bunu zaten biliyordun." Leslie,
Keenan'ın kavrayışından kurtuldu. "Bir sürü insan dövme yap-
tırıyor. Belki de şu budala erkek arkadaşına ne yaptığını zan-
nettiğini sormalısın. Bu şekilde muamele edilmesinden kesin-
likle hoşlanmıyorum..."

"Ne olduğunu bilmiyor, Aislinn." Keenan'ın sesi şaşırtıcı öl-
çüde nazikti, sesinde sıcak rüzgarlarınkini andıran sakinleşti-
rici bir hava vardı. Ama Leslie genç adamın dudaklarında be-
liren her kelimeyle öfkesinin daha da güçlendiğini hissetti. Bu
öfke uçup gitmiyor veya kaybolmuyordu.

Tehlike. O, bizim için tehlikeli. Duraksadı. Biz mi?

Kıza yaklaştığı sırada Keenan'ın insanlıktan uzak bir görün-
tüsü vardı. Kulüp ışıklarının yarattığı bir yanılsama üzerinde
altın bir parıltı varmış gibi görünmesine yol açıyordu. Konuş-
tuğu zaman sesi kızın tenini yaktı. "Bunu kim yaptı?"

Leslie kendine sarılmak istercesine kollarını kavuşturdu ve
kaçma güdüsüne teslim olmayı reddetti. Korkusu öfkeyle ka-

rışmıştı. Adamın bakışlarına karşılık vermek için başını kaldırdı. “Neden? Sen de mi yaptırmak istiyorsun?”

“Söyle bana.” Keenan’ın yüzündeki bakış o kadar vahşiydi ki kızın midesi korkuyla kasıldı. Dehşet verici bir bakıştı ama başka hiç kimse onu görmedi. Aislinn ve Seth onu izliyordu, Keenan’ı değil.

Canına yetmişti. Öfkesi ve korkusu uçup gitti, sahip olduğunu bilmediği bir zalimlikle gülümsedi. “Geri çekil Keenan. Ben senin emir verebileceğin biri değilim. Ne şimdi ne asla. Bana meydan okuma kral bozuntusu.”

Kral bozuntusu mu?

Bunlar onun kelimeleri değildi. Anlamalı gelmiyordu. Ama Leslie onları söylediği anda kendini iyi hissetti. Uzaklaşıp sahnenin önüne ulaşana kadar kalabalığın arasında ilerledi. Birini arıyormuş gibi hissediyordu, her şeyi düzeltecek kişiyi. *Neredesin?* Düşünce zihninde bir tekerleme gibi yankılandı. O kadar güçlüydü ki sonunda onu yüksek sesle söyledi.

“Tam buradayım,” diye karşılık verdi adam.

Ve kız daha arkasına dönüp bakmadan karşısında kimi bulacağını biliyordu. “İrial.”

“Bu gece nasılsın aşkım?”

“Öfkeli. Ya sen?”

Adamla yüzleşmek için arkaya döndü, öfke dolu bakışlarını adamın üzerinde dolaştırdı, Rath’teyken onun kendisine baktığı gibi fütursuzca ona baktı. Takım elbise giymiş, bir günah kadar yakışıklı görünüyordu. Çizmelerinin yumuşak derisinden gömleğinin ipeğine kadar muhteşemdi. Ama iyi paketlenmiş olması saldırısını affettirmeye yetmezdi, hiçbir şeyi affet-

meye yetmezdi. Leslie öfkesini, utancını, korkusunu topladı. Doğrudan adamın gözlerinin içine baktı. “Etkilenmedim, ilgilenmiyorum.”

“Yalancı.” Bu sözün ardından adam gülümsedi ve parmağıyla kızın bileğine dokundu. Hayali bir kokuyu yakalayıp tutmak istiyormuş gibi derin bir nefes aldı ve o anda kız birden sakinleşti. Leslie korkmuyordu, gergin değildi. Hissediyor olması gereken hiçbir şeyi hissetmiyordu. Bunun yerine içinde bir şeylerin açıldığını, teninin altında gölgemsi bir şeklin eriyip yayıldığını hissetti.

Gözleri kapanmaya başladı, kalp atışları hızlandı. *Hayır.* Geri çekildi. “Gitmelisin,” dedi adama.

“Ve kendini ziyan etmene izin mi vereyim?” Kral başını salladı. “Söylesene bunu neden yapayım? Kral bozuntusu birkaç saniye sonra buraya geldiği zaman seni koruyacağım. Oğlan tam bir baş belası.”

“Benim bir randevum var,” dedi Leslie. Gerçi o an bu randevunun ne kadar iyi gideceğinden şüpheliydi. *Ona konsantre ol.* Niall, Keenan’la yaşıyordu, onun koruyucusuydu. Oysa şimdi Keenan’la yeniden yollarının kesişmesi fikri kızın birilerine saldırmak istemesine yol açıyordu. Birden donakaldı. Zihni parçaları birleştirdi. “Kral bozuntusu mu?”

“Oğlan. Ama ondan bahsetmeyelim.” Kızın ellerini tuttu. “Benimle dans et Leslie. Sana karşı nazik olacağım. Hatta düğün davranacağım. İşler iyice karışmadan önce bu anın tadını çıkaralım.”

Çekip gitmeliyim. Ama Irial’dan uzaklaşmak fikri kıza çekici gelmedi. Herkes adamın bela olduğu konusunda onu uyar-

miştı ama Leslie ondan korkmuyordu, artık değil. Onu korkutan Keenan'dı. Irial'ın yanında olması doğru geliyordu, doğal. Kimildamadı –veya adama karşılık vermedi.

Irial'ın sesi duyduğu en baştan çıkarıcı sestti. “Hadi ama Leslie,” dedi adam. “Tek bir kez dans etsek Niall gerçekten aldırır mıydı? Daha da önemlisi sen aldırıyor musun?”

“Aldırmalıyım.” Ama aldırmıyordu. Bir an için gözlerini kapayıp vücudunda yankılanmaya başlayan coşku seline kendini bıraktı.

“Buna özür dilemek diyebilirsin. Rath'teyken seni korkutrum, değil mi?” Adamın sesi o kadar davetkardı ki. Konuşması kızın sakinleşmesini sağlıyordu. “Tek bir dansın ardından oturup sohbet edeceğiz. Eğer benden uzaklaşmamı istersen nazikçe geri çekileceğim.” Leslie yılan oynatıcısının müziğinin büyüsüne kapılan kobra gibi adama doğru süzüldü. Adam kollarını kızın çevresine doladı.

Müzik hala çok hızlıydı, bir şeyleri manyakça parçalamaya yakışan bir müzikti ama Irial bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. “Baksana aşkım? Bunda ne sakınca var, hımmmm?”

Dans ettiler. Leslie tuzağa düşmüş gibi hissetmedi. Başı dönüyordu ama kendinden emindi. Şarkı bittiğinde adamdan uzaklaştı.

Irial ona dokunmadı. Onun yanında yürüdü. Odanın en karanlık köşesine vardıklarında garsonlardan birinden iki şişe su aldı. “Söylesene Tavşan-çocuğun çalışmasından sonra nasıl hissediyorsun?” Leslie'yle kulübün geri kalanı arasında duruyordu.

Leslie şişenin kapağını açıp duvara yaslandı, hoparlörden gelen bas gürültüsünün tenine yayılmasına izin verdi. “Ne?”

Adam yavaşça ona doğru uzandı. Sağ elini gömleğinin içine kaydırıp omurgasının üzerine, dövmenin olduğu yere uzattı. "Mürekkep. Dövmemiz."

Dövmemiz mi?

Irial ona daha da yaklaşp fısıldadı. "Beni duyduğunu biliyorum, Tavşan narin tenine resmi dokurken seni izlediğimi gördün, biliyorum."

Leslie irkilene kadar parmaklarıyla dövmeye bastırdı. Kızın kalbi saatlerdir koşuyormuşçasına hızla çarpmaya başladı, sanki kabuslarındaki her şey odayı doldurmuştu. *Yalan söylüyor, çılgınlık bu... O... Hayır.* Ama kelimelerinin tadından doğru olduklarını anlıyordu, zihnine doluşurlarken gerçek olduklarını hissedebiliyordu.

"Bizi birbirimize yaklaştıran iğnelerin her dokunuşunu hissettim. Senin teninde benim gözlerim, Leslie. Benim özüm, aşkım, senin içine işlendi." Irial geri çekilip kıza nefes alabileceği kadar mesafe bıraktı. Gözlerinin içine bakabileceği kadar uzaklaştı. "Sen benim merhametimsin, benim Gölge Kızımsın. Sadece ve sadece bana aitsin."

Kız duvarın dibine doğru kaydı ve eğer adam onu kendine doğru çekmeseydi yere düşecekti.

"Şu an hissettiğin dehşet duygusu," dedi yumuşak bir sesle, dudaklarını kızın dudaklarına yaklaştıtırken, "onu durdurabilirim, hemen."

Bu sözlerle beraber derin bir nefes aldı ve Leslie bir anda sakinleşti. Sanki son derece sıradan bir konuyu konuşuyorlardı.

Kızın zihni olanları kavrayamıyordu, beyni adamın söylediklerine anlam vermeyi denemeyi reddediyordu. İçi aydınlan-

ma hissiyle doldu. Önceki günlerde yaşadığı bütün gariplikler onu buraya getirmişti. *Değişen o. Kendimi bu kadar... Yanlış hissetmemin nedeni o.*

“Mümkün değil,” dedi adama, kendine.

“Beni seçtin. Tavşan dövmenin seni değiştireceğini söylemişti.”

“Demek Tavşan senin gözlerini çizdi. Benim şanssızlığım.” Yana kayıp adamdan biraz uzaklaştı. “Bu, bizi birbirimize bağlamaz. Sadece mürekkep.”

Adam korkutucu bir zarafetle kızın bir saniye önce durduğu noktaya kaydı. İkisi yan yana geldi. Leslie’ye bakmak yerine pistteki dansçıları izledi. “Bu söylediğine sen de inanmıyorsun. Doğru olmadığını biliyorsun. İçinde bir yerlerde farklı hissediyorsun. Bunu biliyorum, aynı gözlerinin Niall’ı aradıklarını bildiğim gibi. Bu sefer bana gerçekten vurmasını diliyorsun.”

Leslie ona bakmak için döndü. “Ne?”

“Vurmayacak. Vuramaz. Bana dokunabilecek çok az kişi var ve Niall, onlardan biri değil. Ama...” derin bir nefes alıp kızın saçlarını uçuşturacak şekilde uzun bir soluk verdi, “... Bunu dilemenden hoşlandım. Sağlıklı hisler -öfke, korku, çekingenlik ve suçlu bir baştan çıkarma. Tatları güzel.”

Kahkaha attı, buğulu bir ses, şekil alan bir gölge gibi kızın çevresine dolandı, hayal ettiği gölgeler gibi. *Hayal değil, gerçekten gördüğüm gölgeler gibi.* Tavşan’ın dükkanında mürekkep şişesinin üzerinde dolanan gölgeler gibi. Leslie o zaman etrafa baktı ve odayı dolduran gölgeleri gördü. Dans pistindeki vücutlardan ona akan gölgeler sanki kızın tenine dokunabilecek elleri vardı -kız onların kendisine yaklaşmalarını istemiyordu.

Yoksa istiyor muyum? Dudaklarını yaladığında bal tadı aldı -özlem- ve duvardan uzaklaştı.

Gölgemsi şekillerin arasından onlara doğru gelen kişiler olduğunu görebiliyordu. Keenan, Aislinn ve Seth. Hiçbiri mutlu görünmüyordu ama kızı en çok sarsan Seth'in yüzündeki endişe ifadesi oldu. Onların kendisine yaklaşımlarını da gölgelerin uzaklaşmasını da istemiyordu. Keenan'dan öfke yayılıyor, aralarındaki havayı denizden yükselen tuzlu bir sis bulutu gibi dolduruyordu.

Irial kızı kollarına aldı ve özlemle titremesine yol açan bir ifadeyle ona baktı.

"Lezzetli, bu duygudan hoşlandım ama..." sevecen bir şekilde kızın alnını öptü, "şimdi halletmem gereken işler var. Yakında bunun için bolca zamanımız olacak."

Leslie adamdan uzaklaşıp kalabalığa daldı. Ama Keenan bakışlarını Irial'dan ayırmadan kızı yakaladı. Keenan tarafından yakalanmak, Keenan'ın elinde olmak Leslie'nin daha önce hiç hissetmediği saflıkta bir öfke duymasına yol açtı. Damarlarındaki kanın yerini tuz aldı.

"Bana dokunma," diye tısladı. "Sakin bana dokunma kral bozuntusu."

"Çok üzgünüm Les, çok üzgünüm," diye fısıldadı Aislinn, kızı. Bir an için yanaklarından altın rengi gözyaşları dökülüyormuş gibi göründü ama hemen sonra bakışlarını kaçırdı. "Seth?"

"Ben onunla ilgilenirim." Seth kızı Keenan'dan uzaklaştırıp korurcasına kolunun altına aldı. "Hadi Les."

Keenan elini Seth'in omzuna koydu.

"Onu Niall'a götür."

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Leslie karşısındaki insanlara. “Neler olduğunu bilmiyorum ama ben...”

“Eve git. Buradan uzakta güvende olursun.” Irial yeniden derin bir nefes aldı ve Leslie dövmeden yükselen asma dallarını andıran gölgeleri gerçekten görebildiğini zannetti. Yaprakların olmaları gereken yerlerde tüyler vardı, gölgeler kızın teninden yükseliyor ve adamlar arasındaki havada sallanıyordu. Gölgeden asma dalları titreşmeyi bırakıp sakinleştiklerinde Leslie kendini yeniden sakin, huzurlu, dingin hissetti.

Ve artık orada olmak istemiyordu.

Sırtını dönüp dışarı çıkmadan önce, hiçbirine tek kelime etmedi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

IRIAL, LESLIE’NİN, YAZ KRALIÇESİ’NİN ÖLÜMLÜSÜYLE BİRLİK-
te uzaklaşmasını izledi. *Oğlan ona ne anlatacak?* Aslında bir
önemi yoktu, artık hiçbir önemi yoktu. Kız ona aitti. Söyledik-
leri veya yaptıkları hiçbir şey bunu değiştirmezdi.

“Eğer biri onu benden almayı denerse, aramıza girmeyi de-
nerse...” Bakışlarını Keenan’dan uzaklaştırıp Yaz Kraliçesi’ne
çevirdi, “Anlıyorsun, değil mi?” Kız yanıt vermek konusun-
da isteksizdi.

“Aislinn?” Keenan kızın elini tuttu.

Kraliçe ikisine de tepki vermedi. “O benim arkadaşım. Les-
lie herhangi bir ölümlü değil. O benim arkadaşım. Seni resto-
randa gördüğümde harekete geçmeliydim.”

“Hiçbir şey değişmezdi. O çoktan benimdi. Bu yüzden res-
torandaydım.” Kızın yanağına dokunacakmış gibi elini uzattı,
parmakları Aislinn’in güneş tarafından öpülmüş teninin yakı-

nında dolandılar. “Ölümlünü güvende tutmak için neleri göze alırsın Ash? Sevgili Seth’ini?”

“Her şeyi.”

“Kesinlikle. Leslie’yi benden almayı denemeyi istemezsin. Küçük kralın sana onun gücünü bağlayanın kim olduğunu anlattı, değil mi?” Irial endişe, öfke, umutsuzluk benzeri duygulardan oluşan bir selle karşılaşmayı bekledi ve Yaz Kraliçesi’nin duygularını büyük ölçüde kontrol edebildiğini görerek şaşırdı.

Yaz Kraliçesi, Gabriel’in kızlarını andıran bir şekilde başını salladı. “Anlattı.”

Kız bir adım öne çıktı. Keenan onu durdurmak için harekete geçmedi. Bunun yerine tamamen sakin kalmayı başararak onu izledi. Yaz Kraliçesi konuştuğunda kelimeleri güven doluydu ve sesinde kim olduğunu, neler yapabileceğini hatırlatan günışığı damlaları vardı. Fısıldadığında yüzü Irial’ın yüzüne o kadar yakındı ki kral, üzerinde çöl sıcaklığını hissetti. “Sakin beni tehdit etme.”

Irial ellerini havaya kaldırdı. “Kavga çıkaran ben değilim. İş için buradayım. Leslie artık benim sorumluluğum.” Kızdan bu şekilde, bir iş gibi bahsettiği için büyük bir rahatsızlık duydu. Onu sahiplenmişti, Leslie onun hassas ölümlüsüydü. Konuyu değiştirdi. “Hazır buradayken size saygılarımı sunmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm... Ve Gancanagh’ımızı kontrol etmemin. Son zamanlarda onu özlediğimi farkettim.”

Yaz Sarayı’nın soyluları kımıldamadılar.

“Sizinle ziyan ertigi yılları düşündükçe...” Irial başını salladı. “Sizce onun benimle eve gelmesini sağlamak için nasıl bir bedel ödemem gerekir?” Sonra bekledi. Bütün gücüyle kızın üzerin-

den beslenmeye başlamadan önce karnını doyurarak Leslie'ye güçlenmesi için birkaç saat daha kazandırmayı umuyordu.

Keenan'ın hissettikleri bütün gücüyle Irial'ın içine akarken Kara Kral boş masalardan birine yürüdü. Keenan ve Aislinn peşinden geldi -peşinden geleceklerini biliyordu- ve karşısına oturdu. Adam parmaklarını masanın üzerine kazınmış -ölümlülerin geçip giderken bırakmaya çalıştıkları izler- isimlerin üzerinde dolaştırdı. Aislinn ve Keenan'a adlarıyla hitap eden bir garson onlara içki ikram etmek için yanlarına geldi.

Irial ikramı kabul etti. "Onlar ne içiyorlarsa ondan ve benim için kahve. Sade."

Kız normalde müşterilere davrandığından daha nazik davranıp Kara Kral'a gülümsedikten sonra yanlarından ayrıldı.

Eğer aracı olmaksızın onlardan beslenebilseydim, Gabriel'in kızının yaptığı gibi... Bu düşünceyle duraksadı. *Anı'nın durumunu daha önce bilseydim...* Ama bilmiyordu. Bu yola adım atmış ve sarayının sorunlarına bir çözüm bulmuştu. Anı'yle daha sonra ilgilenecekti.

Önce Leslie'yle ilgili problemleri çözmesi gerekiyordu. Eğer kız yeterince güçlüyse bir süre yaşardı ama sonunda... Ölümlüler her zaman perilerden önce ölürdü. Hayatları ve güçleri sınırlıydı. İlk kalp atışları ve anılarıyla ölümleri arasında zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçiyordu. İştahı tükenmek bilmeyen sarayı barış zamanı beslemenin ağırlığı da buna eklenince kızın çabucak tükenmesi kaçınılmazdı. Barış Leslie'nin çok çabuk ölmesine yol açacaktı ama savaş da akıllıca değildi. Kralın başka bir dengeye ihtiyacı vardı. Şiddetin kıyısında durmak ama içine girmemek, Kara Saray'ın ihtiyacı olan şey buydu.

Irial dikkatini karşısındaki çifte çevirdi. Aislinn bir şeyler mırıldanarak Keenan'ı sakinleştirmeye çalışıyordu. "Sakin ol. Niall hiçbir yere gitmiyor... Özellikle de Kara Saray'a. O güvende..."

"Tatlı şey, beni yaralıyorsun." Irial bir kahkaha attı. Kızın bu kadar naif olması onu memnun etmişti, öylelerine saraylarda rastlamazdınız. "Senin genç kralın doğmadan çok önce Niall ve ben yakın arkadaştık."

Keenan'ın öfkesi alev aldı. Yumruklarını o kadar sıkı kapamıştı ki kendi canını yakıyordu. "Ve bu arkadaşlık yüzünden yüzyıllarca acı çekti."

Irial masanın üzerine eğildi. "Leslie'ye duyduğu özlemle baş edebilmek için ne kadar çaba harcadığını biliyor musun? Bunun onun için ne kadar zor olduğunu..." Keenan'ın yüzündeki ifadenin gerildiğini görmekten memnun olarak duraksadı. "Ama belki de sana bunları anlatmamasının bir nedeni vardır? Belki o hala senin sarayından çok benim sarayıma aittir. Belki hep bana ait kalmıştır..."

"Niall'dan uzak dur," dedi Keenan. Üzerinden yayılan çöl sıcağı çevresindekilerin üzerine çarptı.

Yanında oturan Aislinn, Keenan'ın saldırdığı hızla sıcağı emdi. "Keenan. Kahretsin. Leslie'nin durumunu tartışmamız gerekiyor. Sakinleş ya da dışarıda bir tur at."

Ne kadar iyi bir fikir. Irial, Aislinn'e gülümsedi. Sonra Keenan'a dönüp delici bakışlarını genç adamın yüzüne dikti. "Benim sarayımda hüküm sürebilir. Senin ona sunacak neyin var? Kölelik mi? Ona hizmet edecek periler mi? O bir Gancanagh, Keenan. Özlemini gidermek için ölümlülerin dokunuşuna ya da dikkatini odaklayabileceği bir şeylere ihtiyacı var.

Yüzyıllar boyunca seni korumak için kendi kimliğini inkar etti. Şimdi bir amacı olmadan ne yapacak? Yaz Kızları'na bakıcılık mı edecek?"

Keenan hissettiği umutsuzluğu saklamak için mücadele ettiyse de başaramadı. Dans pistinin üzerine yağmur yağmaya başladı. Patronlar çılgık atıp kahkahalara boğuldular, şüphe-siz olaya sıradan bir gerekçe uydurmuşlardı –sızdıran bir boru veya bozulan yangın fiskiyesi.

"Niall benimle mutlu. Onun sadakati benim sarayıma. Bu benimle kalması için yeterince geçerli bir neden," dedi Keenan.

"Gabe'le karşılaştığını biliyor musun?" Irial komplo havası kazandırmak için alçak sesle devam etti. "Bananach onu takip ediyordu. Eğer Niall hala benim sarayımın parçası olmasa, sence o cadı onunla ilgilenmeye zahmet eder miydi?"

Keenan'ın teninden yayılan ısı odadaki suların tıslayarak bu-hara dönüşmesine yol açtı. "O Kara Saray'a ait değil. Niall artık ona işkence etmeyen periler arasında yaşıyor. Daha mutlu..."

"Hayır. Daha mutlu değil. Onun için umabileceğimizin en iyisi, küçük kral, kişiliğiyle barışacak bir yol bulması. Bunu anlıyorsun, değil mi? Şimdi sınırda dolaşıyor. Ona kendi yok oluşunun anahtarlarını verdin." Irial, Keenan'ı izledi, yeterince zorlarsa Yaz Kralı'nın gerçekleri kabul etmek zorunda kalacağını biliyordu.

"O konuya hiç girme." Keenan, kraliçesine bakmamaya özen gösterdi, Niall'ı manipüle ettiğini ve Leslie'yi riske attığını itiraf etmemek konusunda dikkatli davrandı. "Bu konunun peşini bırak küçük kral," diye uyardı Irial. "Aslında böyle bir konuşma yapmak istemiyorsun, yanılıyor muyum?"

Yaz Kralı öfkeden köpürdü, üzerinden yükselen keskin bir rüzgar Irial'ın yüzünü yaktı ve kestiği yerde kan damlaları belirdi. Öfkenin yoğunluğu Irial'ın daha da iyi beslenmesi demekti.

Aislinn, Keenan'ın yanağını öptü. "Lütfen git. Ben onunla baş edebilirim." Eliyle ölümlülerden oluşan kalabalığı işaret etti. Gereğinden fazla ölümlü büyük bir merakla oturdukları masayı izliyordu. "Bunu görmelerine gerek yok."

Keenan üvez adamlarına belirsiz bir hareket yaptı ve çoğu şehrin karanlık sokaklarındaki serseri gençler gibi görünen nöbetçiler masaya yaklaştılar. Yakınlardaki duvarın dibine dizilip Irial'a düşmanca bakışlar atmaya başladılar. Etkileyici ufak bir gösteriydi –sanki Yaz Sarayı'ndan herhangi bir peri Kara Saray'ın liderine zarar verebilirmiş gibi. Başka tek kelime etmeden Keenan dans pistindeki yarı sarhoş kalabalığı arasına karıştı.

Irial yeni Yaz Kraliçesi'ne gülümsedi. "Artık Keenan gittiğine göre sen ve ben birbirimizi tanımaya başlayabiliriz." Aislinn yüzünde ölümlü masumiyeti ve peri kurnazlığı arasında bir gülümsemeyle krala baktı.

Bu kıza alışılabirim. O an için kız Keenan'dan daha tehlikeli bir rakipti.

"Keenan'ı bu şekilde zorlamamalısın. Aranızda ne gibi sırlar olduğunu bilmiyorum ama Yaz Sarayı artık benim sarayım. Onu iğnelemenin sana bir yararı olmaz." Kız konuşurken sesindeki ateşi saklamaya zahmet etmedi. Ama Yaz Kralı'nın aksine Aislinn'in öfkesi kontrolsüz bir yumruk değildi. Bunun yerine kraliçeden yayılan ısı aniden bastıran yaz sıcağı gibi Irial'ın üzerine çöktü ve boğazının kurumasına, dilinde kum tadı almasına yol açtı.

Lezzetli. Kızın asidimsi öfkesini büyük bir mutlulukla içti. “Sırlar mı? Keenan güç sahibi olmayı arzulayarak yetiştirdi –Kış Sarayı’nın isteği üzerine *benim* ondan aldığım gücü arzulayarak. Bir geçmişimiz var... Niall’la olan geçmişim kadar güçlü olmasa da senin küçük kralının benden hoşlanmamasına yetecek türde bir geçmiş.”

“Senin sarayının nasıl olduğunu biliyorum. Neler yaptığını zı biliyorum. Bütün kötülüklerden siz sorumlusunuz...”

“Kötülükler mi?” Bu söz üzerine kral bir kahkaha attı. Sarayının gerçek doğası bu kahkahada açıkça görölüyordu.

Yaz Kraliçesi nefesini tuttu. Yüzü alev alev oldu ve öfke dalgaları kızın üzerinden krala doğru yayılmaya başladı.

“Kötü değiliz çocuğum ve ayrıca bana hakaret etmemeni tercih ederim.”

Irial kıza yaklaşp duygularını kontrol altına almayı deneyişini izledi. “Her ne kadar verdiğin tepkilerden hoşlansam da benim ilgimi çekmek için fazla sorunlusun.”

“Keenan benimle böyle konuştuğunu duysa...”

“Gidip ona söyle. Bana saldırması için fazladan bir gerekçesi olur.” Irial kum çok lezzetli bir şeymiş gibi dudaklarını yaladı, sanki sadece havadan aldığı bir tat değildi.

Kız konuyu değıştirdi. “Neden Niall’la ilgili sorun yaratmak için bu kadar uğraşıyorsun?”

“Beni etkiliyor.” Irial dürüst olmamak için bir neden görmedi. “Bağımlılığı anlıyorum. Sarayımın özelliklerinden biri de budur. Niall’ın yeri Keenan’ın yanı değil, artık değil. Keenan ona yanlış muamele etti ve bu sorun senin bildiğinden çok daha derinlere dayanıyor.”

Aislinn'in yüzündeki sahte gülümseme bozulmadı ama gözlerinde günışığı kıvılcımları belirdi. "Senin için ne fark eder?"

Kral arkasına yaslanıp bacaklarını esnetti. Tepinen ölümlülerden oluşan bir kalabalık arasında ne kadar rahat olabilirse o kadar rahattı. "Niall'a değer verdiğimi söylesem inanır mısın?"

"Hayır."

"Periler yalan söylemez."

"Açık yalanlar söylemezler," diye kabul etti kız.

"Eh, eğer buna inanmayacaksan," kral omuz silkti, "başka ne söyleyebilirim? Küçük kralı kıskırtmaktan hoşlanıyorum." Kızın elini tutmak için uzandı. Çoğu perinin aksine Yaz Kraliçesi adamın dokunuşundan kaçabilecek kadar hızlıydı -günışığı gölge kadar hızlı hareket edebilir- ama elini çekmedi. Keenan olsa çekerdi.

Kraliçelerle uğraşmak krallarla uğraşmaktan çok daha eğlenceli.

Irial'ın içi yaz havası, ılık rüzgarlar ve nemli gökyüzünün garip, şekerimsi tadıyla doldu. Çok hoştu. Kendisinin yaz havasını hissettiği gibi kraliçenin de Kara Saray'ın özünü hissettiğini bilerek kızın elini tutmayı sürdürdü. Hapsedilmiş bir yaratık gibi kalp atışlarının hızlanışını izledi. Kraliçe yakalanmış ve kurtulmak için mücadele eden ufak bir kuş gibiydi.

Kız kıpkırmızı olup elini çekti. "Baştan çıkmakla, ilgili olmak aynı şey değildir. Kralım günün her vakti beni baştan çıkarıyor ama boş zevkler için seksle ilgilenmiyorum. İlgilenseydim bile partnerim sen olmazdın."

"Kimi daha çok kıskanmalıyım bilmiyorum -küçük kralımı mı yoksa ölümlü oyuncığını mı?" dedi Irial.

Kızın öfkesi dengesiz bir hal aldığında çıkan kıvılcımlar kulübü aydınlattı.

Ama ruh hali ani değişimlere uğrasa bile Aislinn, Keenan kadar kontrolsüz değildi. “Seth bir oyuncak değil,” dedi adama, Keenan’ın asla sahip olmadığı bir güç ve netlikle. “Leslie’nin de senin için oyuncak olmadığını biliyorum. Değil mi?”

“Keenan bunu asla anlayamaz. Ölümlüleri aldığında, ölümlüklerini de ellerinden alır.”

“Ya sen?”

“Leslie’nin ölümlü olmasından hoşlanıyorum.” Kral bir sigara çıkarıp gevşetmek için masaya vurdu. “Gerisi, benden alabileceğin bir sır değil... Küçük kralının ya da Niall’in sırlarını sana anlatacak kişi de ben değilim.”

“Neden Leslie’nin gitmesine izin vermiyorsun?”

Irial, Aislinn’in, sigarasını yakıp yakmayacağını merak etti. Micah, son Yaz Kralı bir şeyleri ateşe vermekten garip bir zevk alırdı.

Irial, Aislinn’in bunu yapmaktan hoşlanacağından şüpheliydi, bu yüzden çakmağını çıkardı.

“Bu soruya yanıt vermeyeceğim, şimdi olmaz, iyi bir gerekçe olmadan olmaz. Kız bana aittir. Önemli olan tek şey bu.”

“Ya sana sarayımızın onu geri almak için savaşaacağını söylersem?”

Kral sigarasını yakıp derin bir nefes aldı ve dumanı havaya üflledi. “Sana çok yanıldığını söylerim.” Irial, Yaz Kralı’nın Leslie’ye ne olacağına aldırmadığından bahsetmedi. Yaz Kraliçesi, Leslie’yi önemsiyor olabilirdi ama Keenan? O, kendi perile-

ri ve kraliçesi dışında hiç kimseyi önemsemezdi. *Üstelik her zaman onların çıkarlarını düşündüğü de söylenemez.*

İrkilen ama duygularını kontrol altında tutmayı başaran Aislinn, Irial'a çoğu periye diz çöktürecek bir bakış fırlattı. Ama daha ağzını açamadan kral yeniden kızın elini tuttu. Aislinn kralın tutuşundan kurtulmak için mücadele etti, teni kızgın çelik gibi alev alevdi.

"Leslie bana ait, aynı Seth'in sana, Yaz Kızları'nın da Keenan'a ait oldukları gibi."

"O benim arkadaşım."

"O zaman onu korumak için bir şeyler yapmalıydın. Başına neler geldiğini biliyor musun? Ne kadar kötü durumda olduğunu? Ne kadar korktuğunu? İçinin nasıl paramparça olduğunu?"

Her ne kadar Aislinn'in Leslie için endişelenmesini dokunaklı bulsa da, kızı gözden çıkarması için yeterli bir nedenden değildi.

Yaz Sarayı'ndakiler Leslie'yi korumamıştı, onu güvende tutmamış, mutlu etmemişti. Irial en azından bunları yapacaktı.

"Yaşadığı değişime uyum sağladığında..."

"Ne değişimi? Onun hala ölümlü olduğunu söyledin. Leslie'ye ne yaptın?"

Aniden kulübün içini küçük fırtına bulutları doldurdu. Bu konuşma kimsenin bir işine yaramayacaktı, bu yüzden Irial ayağa kalkıp Yaz Kraliçesi'ni selamladı.

"Sarayım senin hayal edebileceğinden çok daha karanlık şeylerle uğraşır. Gerisini söylemek bana düşmez. Daha sonra eğer Leslie isterse sana neler olduğunu anlatır."

Ardından, Yaz Kraliçesi'ni ve koşuşturan nöbetçilerini bırakarak kulüpten çıktı. Sarayının periler dünyasındaki konumunu sağlamlaştırmak adına görüşmelere devam etmesi gerektiğini bilse de, şimdi politikaya ayıracak zaman yoktu. İlgiilenmesi gereken daha önemli şeyler -daha önemli biri- vardı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

LESLIE VE SETH KULÜPTEN BİRKAÇ SOKAK UZAKLAŞTIKLARında kız sonunda konuşmaya cesaret etti. “Neler olduğunu biliyor musun?”

Seth hiç tereddüt etmeden karşılık verdi. “İnsan değiller. Hiçbiri.”

“Tabii.” Kız ufak bir kahkaha attı. “Teşekkürler. Benimle dalga geçmenin tam zamanıydı.”

“Dalga geçmiyorum Leslie.” Bakışları kızın üzerinden uzaklaşıp orada bekleyen biri varmış gibi boş sokağa kaydı ve oğlan boşluğa gülümsedi. “İrial’dan sana görü yeteneği vermesini iste. Ona bunu hak ettiğini söyle.”

“Görü mü?” Leslie ona vurmadı ama vurmak istedi. Bütün dengesi bozulmuştu ve Seth hiç utanmadan onunla alay ediyordu. “Ve nöbetçiler,” diye ekledi genç adam. Ardından durup kızın önündeki boş alanı işaret etti. “Ona gösterin.”

“Bana neyi gös...”

Karşılarında aniden siyah kanatları olan bir kız belirdi. Yüzünde vahşi bir gülümseme vardı. “Ah, oyun oynayacak mıyız?”

Kızın arkasında Niall’in sesi duyuldu. “Git bir tur at Cerise. Kız artık Irial’a ait.”

“Irial bir ölümlüyü mü sahiplendi? Gerçekten mi? Dedi-koduları duymuştum ama... Hımmmm, fazla sıradan değil mi?” Kanatlı kız, Leslie’yi incelerken şaşkın, eğlenmiş ve merak içinde görünüyordu. Leslie bakışlarını kıza dikti. Niall’a bakmak için arkasını dönemezdi çünkü adamın az önce söylediği şeyden zihnini uzaklaştırılamıyordu. *Ait olmak mı? Ya biz ne olacağız? Bana fısıldadığı onca şey ne olacak? Ait olmak?* Üzüntüsünün yerini hemen kaybolup giden bir öfke patlaması aldı. *Ait olmak mı? Oyuncak gibi mi? Ben yalnızca kendime aidim.* Ama bunların hiçbirini söylemedi ve adamla yüzleşmek için arkasını dönmedi. Yüzünden kafasının karıştığı açıkça okunuyordu. Bunun yerine kanatlı kızın, Cerise’nin karşısına dikildi.

Cerise kanatlarını çırpı. “Kanatlarıma bakıyorsan onlar gerçek.” Ve arkasını dönüp kanatların gerçekten teninden çıktıklarını gösterdi. Tüyler sırtı açık bluzunun bittiği yerden başlıyordu. “Ah, tatlım, gerçekten çok eğleneceksin. İçinde hiç inanamayacağın kadar büyük bir ateş var...”

Sonra bir şey, görünmeyen bir şey Cerise’yi arkadan yakaladı, kurtulmaya çalışmasına karşın kız geriye doğru sürüklen-di. Leslie, görünmeyen şeyin Cerise’ye duyduğu küçümseme-yi açıkça hissedebiliyordu. Bu duygu havayı ve kızın içini dolduruyor ama diğer bütün duygular gibi daha ne olduğunu tam olarak çözmeden kaybolup gidiyordu.

“Tamam. Gidiyorum,” diye kestirip attı Cerise. Ardından el sallayıp gözden kayboldu. Sesini duydular: “Yakında görüşürüz tatlım.”

Leslie kaldırıma çöktü. Titriyor, kendisinde neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışıyordu. Artık mesele sadece başkalarının neler hissettiğini anlayabilmesi değildi, daha fazlası vardı. Etraftaki duygular içine işliyor, derisinin altına giriyordu.

“Kanatları vardı,” dedi.

Seth başını salladı.

“Ve ortadan kayboldu? Gerçekten ortadan kayboldu?” Leslie dikkatini toplamaya çalıştı. Önünde durdukları binanın üst katındaki dairelerden birinde bir kadın o kadar büyük bir acı içinde ağlıyordu ki, Leslie boğazından aşağı bakır parçaları sokuluyormuş gibi hissetti.

Niall eğilip Leslie’nin ayağa kalkmasına yardım etti. Öne eğildiği için dudakları kızın yüzünün dibindeydi. Nazikçe mırıldandı. “Seni yine hayalkırıklığına uğrattım ama pes etmeyeceğim. Sakın unutma. Seni elinde tutmasına izin vermeyeceğim.”

Leslie bakışlarını Niall’dan Seth’e kaydırdı. Seth’in tüm bunların bir şaka olduğunu söylemesini istiyordu, etrafındaki her şeyin birdenbire bu kadar garipleşmediğini söylemesini istiyordu. Huntsdale’de yaşadığı süre boyunca Seth’i hep ortalıkta görmüştü. Eğer o her şeyin yolunda olduğunu söylerse...

Ama Seth başını iki yana salladı. “Irial’dan görüş yeteneği ve seni koruyacak nöbetçiler iste.”

“Nöbetçiler mi? Nöbetçiler onu koruması gereken şeyden koruyamaz, onu Irial’dan koruyamaz,” dedi Niall öfkeyle. Yeniden kıza döndü, yüzündeki ifade yumuşadı. “Unut-

ma, önemli olan hayatta kalmak. Bunu başarabilirsin,” diye fısıldadı.

Tish önlerindeki gölgelerin arasından çıktı. “Leslie’ye dokunmamalısın.”

Leslie dikkatini kıza odaklamaya çalıştı. Dünya altüst olmuştu ve Leslie’nin içinde yakın zamanda düzelmeyeceğine dair kötü bir his vardı. Etrafını saran duvarlardan tatlardan oluşan bir senfoni yükseliyor, yakınlardaki odalardan süzülen duygu selleri kızın içini dolduruyor, derisini deliyordu. Gözlerini kapayıp içini dolduran tatları sınıflandırmayı denedi. Sayıları çok fazlaydı.

Niall yavaşça geri çekildi ama bunu yapmadan önce kızın kendi ayakları üzerinde durabileceğinden emin oldu.

“Hasta mısın?” Tish ufak elleriyle Leslie’nin alınına ve yanaklarına dokundu. “Mürekkep yüzünden mi? Bırak göreyim.”

“Ben iyiyim.”

Leslie, Tish’in ellerini gömleğinden uzaklaştırdı, dövmesini başkalarıyla paylaşmak düşüncesi gerilmesine yol açıyordu. *Bizim dövmemiz, benimle İrial’ın.*

“Ne istiyorsun? Sen neden...”

“Seni kulüpte gördüm ama orada kendimi ortaya çıkaramazdım.” Tish hala yalnızca Leslie’ye bakıyordu.

Kendini ortaya çıkarmak mı? Dikkatini dağıtan yoğun duygular nedeniyle Leslie ne söylemesi veya yapması gerektiğine karar vermekte güçlük çekiyordu. “Seth’i tanıyor musun?” diye sormakla yetindi.

Tish, Seth’e üstünkörü bir bakış attı, gözlerinde Ani’nin gurur duymasını sağlayacak türde soğuk bir hava vardı. “Ash’in oyuncağı mı?”

Seth'in yanında duran Niall'ın vücudu birden gerildi ama Seth elini uzatıp onu durdurdu.

"Anlamıyorum ama," Tish omuz silkti, "beni ilgilendirmez."

Ardından, parmaklarını Leslie'nin parmaklarına doladı ve onunla çevrelerinde başka kimse yokmuş gibi konuşmaya başladı. "Daha önce eğleniyormuş gibi görünüyordun. Seni götürmezsem Tavşan canıma okur. Bembeyazsın. İlk gün insanlar için her zaman zor geçer."

"İnsanlar mı?" Leslie gecenin ne kadar gerçek dışı bir hal aldığı düşünerek neredeyse kahkaha atacaktı. "O zaman sen ne oluyorsun?"

Soruyu duymazdan gelen Seth konuşmayı sürdürdü. "Hadi gidip seni kontrol ettirelim. Senin için geldiğinde iyi olmalısın."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti Leslie, iyi olmadığını bildiği halde. "Ama evet, hadi Tavşan'ı görmeye gidelim. En azından... Beni almaya geldiğinde mi!?"

"İri!" dedi Tish neşeyle. "Onun için hazır olmayı istiyorsun, değil mi?"

"İri için mi?" diye tekrarladı Leslie omzunun üzerinden Niall'a bakarak. Adamın yüzünde ne kadar acı çektiğini gösteren korkunç bir ifade vardı. *Hindiba ile karışmış bakır parçaları.*

"Önemli olan hayatta kalmak," diye fısıldadı adam, kendi yüzündeki yara izine dokunurken.

Kız duraksadı, Niall onu Seth'in evine götürürken gördüğü garip şeyleri hatırladı. Başını çevirip gözünün ucuyla Niall ve Seth'e baktı. Seth her zaman olduğu gibi görünüyordu. Niall ise farklıydı. Yüzündeki yara yeni açılmışçasına parıldıyordu. Gözleriye hayvanların gözleri gibi sokak ışıklarını yansıtıyor-

du. Kemiklerinde yanlış bir şeyler vardı, sanki normal bir insanda olmayan fazladan eklemleri vardı. Elmacık kemikleri bir insana ait olamayacak kadar sivriydi, çok çıkıktı ve teni, içinde yanan bir lamba tarafından aydınlatılıyormuş gibi parılıyordu. Hatta derisi alevin üzerine geçirilmiş bir parşömene benziyordu. Leslie elini Tish'den kurtardı ve Niall'a doğru ilerledi.

“Sana söyleyemezdi,” dedi Seth.

Leslie adama daha fazla yaklaşmadı, kelimeleri bulamıyor, parıldamayı sürdüren Niall'a bakıyordu. Niall onun bakışlarına karşılık verdi. “Seni koruyabilmek için kraliçemle pazarlık yapmıştım. Başarısız olduğum için özür dilerim Leslie. Ben... ben çok üzgünüm.”

“Kraliçen mi?” diye sordu kız ama daha duymadan yanıtın ne olduğunu tahmin ediyordu. Seth'e döndü.

“Ash,” diye onayladı Seth. “Bu dünyaya karışmanı istemedi. Onlardan uzakta, güvende olmanı istedi.”

Kızın yanına, hiçbiri insan gibi görünmeyen iki düzine yaratığın toplandığı tarafa gitti. Aynı Rath'teki kalabalık gibi hepsi abartılı kostümler giymiş gibi görünüyordu. Ama üzerlerindeki aslında kostüm değildi.

“Onlar ne?” diye sordu Leslie.

“Periler.”

Leslie onlara baktı. Hiçbiri birkaç dakika önce göründükleri gibi değildi. Kız bu olanlara bir türlü anlam veremiyordu. *Artık öfkeliyim. Artık korkuyorum.* Yine de bu duyguları hissedemiyordu. Merak hissediyordu, şaşkınlık ve o güne kadar bir benzerini yaşamadığı ve farketmediği andan beri çok korkutucu bulduğu bir coşku.

“Ash peri saraylarından birinde hüküm sürüyor, Yaz Sarayı’nda. Tahtı Keenan’la paylaşıyor,” diye açıkladı Seth. Yüzünden duyguları okunmuyordu ama Leslie onun endişelerinin, korkularının, öfkesinin ve kıskançlığının tadını alabiliyordu. Hepsi yüzeyin altında saklanıyordu.

Yeniden Niall’a döndü. Ona gözünün ucuyla değil tam karşısından baktı. Adam hala parlıyormuş gibi görünüyordu. Eliyle onu işaret etti. “Ne oldu? Neden artık senin bu halini görabiliyorum?”

“Artık biliyorsun. Normal görünmemi sağlayan büyüü üzerinde taşımama gerek yok.” Niall öne çıkıp kıza doğru ilerledi.

“O artık Irial’a ait. O bizim.” Tish gölgeleri işaret etti ve üzerleri dikenlerle kaplı en az altı adam Leslie’nin önüne geçerek Niall’ın ona ulaşmasını engelledi. Onlar bunu yaptıkları sırada Rath’ten çıkan nöbetçiler Niall’ın yanına geldi. Aynı onun gibi parlıyorlardı. Niall dişlerini gösterdi.

Kızın şaşkın bakışları arasında başkaları da ortaya çıktı. *İnsanlar değil, yaratıklar, sanki birdenbire ortaya çıkıyorlar.* Bazıları garip silahlarla kendilerini donatmıştı –kemikten ve taştan yapılmış görünen kısa kavisli bıçaklar, bronz ve gümüşten yapılma uzun bıçaklar. Diğerleri ise birbirlerinin karşısına dikilirlerken zalimce sırıtıyorlardı. Kendisini çevreleyen ufak grup ve Seth’i ablukaya alan bir diğeri haricinde herkes kavgaya etmeye hazırды.

Tish -eskisinden farklı görünmüyordu, ortaya çıkan garip yaratıklarla bağlantısını açıklamış olsa bile insan olduğu zamanından farklı değildi- yavaş adımlarla öne çıktı ve avını inceleyen avcı gibi Niall’ı süzdü. “Bu gece Irial adına konuşuyorum.

Bana Leslie'yle ilgilenmem, onu güvende tutmam emredildi. Bize karşı şansını denemek istemezsin Niall."

Niall'in duruşundaki gergin hava -Leslie adamın kemiklerini sızlatan öfkenin içinde yüzebileceğini hissetti- kelimelerin söylemediğini söyledi. Şiddete meyletmeyi gerçekten istiyordu.

Ve Leslie de anın bütün garipliğine rağmen, onun bunu yapmasını istiyordu. Çevresindekilerin birbirlerini parçalamalarını istiyordu. Onların hissettikleri şiddeti, heyecanlarını, düşmanlıklarını ve nefretlerini istiyordu. İçten içe büyük bir özlem duyuyor, kendisine ait olmayan bir açlık çekiyordu. Etrafını saran yaratıkların duyguları içine doluşurlarken olduğu yerde sallandı.

Ardından etrafında çember oluşturan yaratıklar ikiye ayrıldı. Tish hafifçe başını sallayıp Leslie'nin elini tuttu. Ardından kalabalığın homurtularını ve gürültülerini bastıracak kadar yüksek sesle konuştu. "Kız yüzünden savaş başlatmak mı istiyorsun Niall?"

"Seve seve," diye karşılık verdi adam.

"Bunu yapmaya iznin var mı?" diye sordu Tish.

Bu söz üzerine bir sessizlik oldu. Sonunda Niall karşılık verdi. "Sarayım bunu yapmamı yasakladı."

"O zaman eve git," dedi Tish. Gölgelere doğru hareket etti. "Baba, onu taşıyabilir misin?"

Leslie diğer tarafa döndüğünde Gabriel'ı gördü. Loş ışıkta kollarındaki dövmeler hareket ediyordu. *Bu da mümkün değil ama gerçek. Ve beni istiyorlar... Ama neden? Neden?* Paniğe kapılamazdı. Ama panik duygusunun çok yakınında olduğunu hissediyordu, dokunabileceği kadar yakın, duygunun gölgesi. *Bana ne yaptılar?*

“Selam küçük kız.” Gabriel kıza yaklaşırken nazikçe gülümsemi. “Seni buradan götürelim, tamam mı?”

Ve kız havaya kaldırıldığını hissetti. Gabriel onu kucağına almıştı ve sokaklarda kızın o güne kadar şahit olduğundan çok daha hızlı koşuyordu. Ses yoktu, görüntü yoktu, yalnızca karanlık ve Irial’ın çok uzaklarda bir yerden gelen sesi vardı.

“Şimdi dinlen tatlım. Seninle sonra görüşeceğiz.”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

NIALL KRALINA HİTAP ETTİĞİNDE EVİN ÖN TARAFINDAKİ odanın ortasına kadar ilerlemişti. “Leslie gitti. Fazla bir şey istemiyorum, bunca yıl hiçbir şey istemedim...”

Keenan güneşiğiyle parıldayan elini havaya kaldırıp adamı susturdu. “İrial’ın hala senin üzerinde gücü var mı Niall?”

“Ne?” Kendi duygularıyla boğuşan Niall hareketsiz kaldı. Yaz Kralı hafifçe inledi ama karşılık vermedi. Üzerinden yayılan çöl rüzgarının etkisiyle evin içindeki bitkiler sarardı, Keenan’ın duyguları onları derinden etkiliyordu. Kuşlar sütunlardaki yuvalarına saklandılar. *En azından Yaz Kızları dışarıda.* Keenan bir iki kelimeyle geri kalan nöbetçileri yolladı. Ardından, odayı turlamaya başladı.

Isınan hava da odanın içinde Keenan’la beraber dönüyor, yaprakların arkasında saklanan hayaletler varmış gibi görünmesine yol açıyordu. Sıcak rüzgarlarla çatırdayan tahta parça-

ları, üzerlerine dökülen yağmur damlalarıyla gevşediler. Kralın duygularının bir göstergesi olan hava bir süre sonra sakinleşerek arkasında bir felaket manzarası bıraktı.

Sonunda, Keenan duraksayıp Niall'a baktı. "Sık sık Irial'ı düşünüyor musun? Sarayına sempati duyuyor musun?"

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Niall. Duygularını kontrol altında tutmasını sağlayacak bir yol aradığı belli olan Keenan, kanepenin minderlerinden birini yakaladı. Odanın içinde bir fırtına koptu, ağaçların yaprakları döküldü, cam heykeller yere düşerek parçalandı.

"Gereken seçimleri yaptım Niall. Yeniden güçlerimin bağlanmasına izin vermeyeceğim. Tekrar o duruma düşmeyeceğim. Irial tarafından güçsüz düşürülmek..."

Keenan'ın gözlerinde güneş ışığı parıltıyor, dudaklarından yaz havası dökülüyordu. Kanepenin minderleri alev aldı.

"Söylediklerine hiçbir anlam veremiyorum Keenan. Söylemek istediğin bir şey varsa söyle, açık konuş." Niall, Keenan'la geçirdiği yüzyıllara rağmen, Yaz Sarayı'nın diğer üyeleri kadar kolay öfkelenmiyordu ama o an Keenan'ın en kötü zamanında olabileceğinden bile zalim hissediyordu. "Irial, Leslie'yi aldı. Bunlar için zamanımız yok..."

"Hala Irial'ın gözdesisin." Daha önce direkt olarak hiç sormadığı soruyu dile getirirken Keenan'ın yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Sen onunla ilgili ne hissediyorsun?"

Niall donup kaldı. Arkadaşına, var oluş amacına, yüzyıllar boyunca hayatta kalmasının gerekçesi olmuş kişiye baktı. Keenan'ın bunu sorabilmesi canını yakmıştı. "Bunu yapma. Bana geçmişle ilgili sorular sorma."

Keenan karşılık vermedi, eski yaralara tuz bastığı için özür dilemedi. Odanın içerisinde kopan kum fırtınası dinerken pencerenin önüne gidip dışarı baktı. Yaz Kralı yeniden sakindi.

Ancak Niall duygularını kontrol altında tutabilmek için büyük bir savaş veriyordu. Bu, yapmak istediği bir konuşma değildi. Özellikle de şimdi Leslie için öfkelenirken. İçeride Irial'a karşı öfkeyle doluydu. Bir zamanlar Niall sadakatini başka bir krala sunmuştu ve bu büyük bir hataydı. O zamanlar Irial, Niall'ın birlikte olduğu ölümlülerin hastalandıklarını ve bağımlı hale geldiklerini baştan beri bildiğini söylemişti. Niall'a o ölümlülerin öldüğünü söylemişti –ama Kara Periler ölümlüleri eğlence olsun diye Kara Saray'a getirmeden önce değil. Niall'a bağımlılık yapan doğasının Gancanagh olmanın bir parçası olduğunu söylemişti. Bunları öğrenen Niall saraydan kaçmıştı. İşte o zaman Gabriel onun peşine düştü. Niall'ı Kara Saray'a geri getirdi, yaralı perilerin ve Irial'ın onu bekledikleri yere.

“Bir gün benim sarayıma hükmedebilirsin Gancanagh,” diye fısıldamıştı Irial, bağımlı hale gelen ölümlülerin getirilmelerini işaret ederken. Zavallılar arzu yüzünden delirmek üzereydiler.

“Bizimle kal,” diye fısıldadı. “Ait olduğun yer burası. Benim yanımda. Hiçbir şey değişmedi.” Çevrelerindeki bağımlı ölümlüler onlara dokunmak için büyük bir iştah duyarak perilerin arasında duruyordu. Dikenlerle kaplı vücutlara dokunmanın sonuçlarını düşünemeyecek kadar hastaydılar.

Niall o anda ölümlüleri Kara Saray'a getirdiği için kendinden iğrendi ve Irial ona bir değiş tokuş önerdiğinde... “Sarayı eğ-

lendirebilirsin Gancanagh ya da onlar eğlendirirler. Korku ve acı onlar için ödenmesi gereken bedel. Kimin ödediğinin benim için bir önemi yok.” Niall doğru olanı yapmış, özgür iradesiyle bağımlıların serbest bırakılmaları karşılığında kendi vücudunu önermişti. Sonunda hiçbir şey farketmedi. Bağımlılar Niall’in teni olan uyuşturucu için yalvararak acı içinde öldü.

Keenan yeniden konuştu. “Bizim sarayımız hiçbir zaman seni Gancanagh yapan özellikleri kullanmadı.” Bakışları uzaklara dalmıştı, düşünceli düşünceli hesap yapıyordu. “Eğer sarayımı güvende tutmak istiyorsam elimdeki bütün silahları kullanmalıyım.”

Keenan masada duran şişenin mantarını açtı ve balımsı sıvıyı iki kadehe doldurup bir tanesini Niall’a uzattı.

Niall karşılık veremedi, konuşamadı. Kralına bakmakla yetindi.

“Irial’ın büyüüne rağmen Leslie seni arzulayacaktır. Ve Irial da hala seni istiyor. Bundan yararlanıp Irial’ın sarayının bizden sakladığı diğer sırları öğrenebiliriz.” Keenan yeniden kadehi Niall’a uzattı. “Hadi ama. Sana bir daha saldırmayacaktır. Belki kızı paylaşmaya razı olur ve...”

“Biliyordun. Leslie’nin onun tarafından işaretlendiğini ve...”

“Hayır. Ölümlülerin işaretlendiklerini ve Kara Saray’ın perileri tarafından alındıklarını biliyordum. Şimdiye kadar daha fazlasını öğreneceğimizi umuyordum. Ölümlülerle neden bağ kurma ihtiyacı duyduklarını veya bunu nasıl başardıklarını şimdiye kadar biliyor olmalıydık. Oysa artık her şeyi yeniden gözden geçirmemiz gerekiyor. Oyun henüz bitmedi. Kız seni istiyor. Bütün bunlar başlamadan önce sana nasıl baktığını gör-

düm. Irial'ın onun üzerinde hak iddia etmesinin bu durumu değiştireceğini sanmıyorum. Durum, umduğumdan da iyi olabilir. Eğer kız hayatta kalmayı başarırsa pek çok şey öğrenebilecek durumda olacak. Sana anlatacaktır. Senin yakınında olmak için ne gerekiyorsa yapacaktır.” Keenan üçüncü kez kadehi adama uzattı. “Benimle kadeh kaldır Niall. Bu olayın bizi ayırmasına izin verme.”

Niall kadehi alıp Keenan'ın onu izleyen bakışları altında yere fırlattı. “Senin için yaşadım Keenan. Hayatımı sana adadım, dokuz yüz yıldır verdiğim bütün kararlar seni korumak içindi. Leslie'yi nasıl bu kadar kolayca gözden çıkarabilirsin...”

“Ona zarar veren ben değilim. Teninin altına işlenen benim kanım değil. Irial...”

“Bu sefer bana tuzak kuran Irial değildi, değil mi?” Niall öfke ve umutsuzlukla başını salladı. “Beni nasıl kullanabildin Keenan? Benden nasıl sır saklayabildin? Beni oyuna getirdin...” Keenan'a yaklaştı. İçi öfkeyle doluydu, korumaya yemin ettiği periye el kaldırmak için güçlü bir arzu duyuyordu. Oysa onu ölümüne dek savunmaya yemin etmişti. “Beni kullanmak istiyorsun. Biliyordun ve...”

“Mürekkep değişimini duymuştum, Leslie'nin onlardan biri olduğundan şüphelendim ama Kara Saray'ın sırlarını öğrenmek hiç de kolay değil. O kız sıradan bir ölümlü. Onların hepsini kurtaramam ve geri kalanları güvende tutabilmemiz için bir iki tanesi düşecekse varsın olsun... Daha önce de ölümlüleri gözden çıkardık, bu sefer de farklı değil.” Keenan geri çekilmedi, nöbetçilerini yanına çağırmadı. “İkimiz de istediklerimize kavuşmak için bu durumu kullanabiliriz.”

“Leslie’ye olan ilgimi cesaretlendirdin, Aislinn’e, kraliçeme, kraliçene karşı çıkmam için beni oyuna getirdin.”

“Evet, tüm bunları yaptım.”

Niall öylece durmuş, öfkeden titrerken Keenan’ın bütün açıklamaları birer yumruk gibi adamın üzerine iniyordu. Güven ya da budalalık yüzünden farketmediği gerçekler kalbini sıkıştırıyordu. “Ve hiçbir pişmanlık hissetmiyorsun, öyle mi? Kızın çektiği acı...”

“İrial bizim sarayımız için büyük bir tehlike.” Keenan omuz silkti. “Kara Saray güçlenmesine izin verilemeyecek kadar korkunç bir yer. Neler yaptıklarını benim kadar iyi biliyorsun. Onların açtıkları yaraların izlerini taşıyorsun. Bizim sarayımızı tehdit edecek kadar güçlenmesine izin vermeyeceğim, kraliçemi tehdit etmesine izin veremem. Kara Saray kontrol altında tutulmalı.”

“Öyleyse’ neden bana söylemedin?” Niall kralını izleyip bir zamanlar Kara Saray’ın yaptığı gibi ruhunu parçalamayacak bir yanıt verebilmesini umdu. Oysa onların yaptıklarıyla Keenan’ın yaptığı çok da farklı değildi. Keenan öyle bir yanıt sunmadı. “Ya sen ne yapacaktın? Kıza mı söyleyecektin? Bu halinle bile ona fazlasıyla bağlısın. Benim planım daha iyiydi. Dikkatini vereceğin bir şeyler bulmam gerekiyordu ve kız da bunun için çok uygundu.”

Niall bu kelimelerin altında yatan mantığı kavrayabiliyordu, şimdi Yaz Kızları olan ölümlüleri baştan çıkarırken Keenan’ın yüzyıllar boyunca bunlara benzer şeyler söylediğini duymuştu. Demek hiçbir şey değişmemişti. Niall’in sadakatinin ve dostluğunun karşılığı baştan savılmak ve dikkate alınmamaktı.

“Bunu kabul edemem... Bunu kabul etmeyeceğim,” dedi Niall. “Buradaki işim bitti.”

“Ne demek istiyorsun?”

Bunun üzerine Niall yeminini bozan kelimeleri söyledi. “Yaz Sarayı’na sadakatim burada sona eriyor. Artık benim kralım değilsin.” Aslında çok önemli olan bir değişim için fazlasıyla basit kelimeler... Birkaç kelimenin ardından dünyada yenisinden yalnızdı.

“Niall, bir düşün. Bizi terketmene değmez.” Keenan, bunları söylerken hiç de Niall’ın yetiştirdiği peri gibi görünmüyordu. “Ne yapmamı bekliyordun?”

“Bunu değil.” Keenan’ın etrafından dolaştı. “Tek başıma, saraysız, evsiz ve kralsız olmayı kullanılmaya tercih ederim.”

Kapıyı çarpmadı, öfkelenmedi, ağlamadı. Yalnızca çıkıp gitti.

Saatler sonra Niall tek başına Huntsdale sokaklarında dolanıyordu. Bir tür kutlama vardı. Sokaklar kalabalık ve gürültülüydü. Geride kalan pislikse adamın içindeki karanlığa uyuyordu. *Ben de Irial’dan iyi değilim. Leslie’yi çok korktuğu uyuşturucu bağımlıları gibi bir bağımlı haline getirdim.* Ve kralı bunu biliyordu, onu kullanmıştı. *Leslie’yi hayalkırıklığına uğrattım.*

Ender olarak emir veren değil de emir alan kişi olmaktan pişman olurdu ama çöple kaplı sokaklarda dolanırken yıllar önce Irial’ın yaptığı hükümdarlık teklifini reddetmekle doğru seçimi yapıp yapmadığını düşündü. O zaman kral Niall’ı varisi yapmayı önermişti. *En azından daha fazla seçeneğim olurdu.*

Niall çoğu, ölümlülerden oluşan kalabalığın arasında ilerledi. Onlara karışan periler büyük bir aceleyle genç adamın

önünden çekildi. Kalabalık hareket ederken Niall onu gördü. Irial dükkanlardan birinin vitrinine yaslanmıştı.

“Dışarıda dolandığını söylediler,” dedi Kara Kral, “ama perilerimin yanlış haber getirdiklerini düşünmeye başlamıştım.”

“Seninle konuşmak istiyorum,” diye söze başladı Niall.

“Sana kapım her zaman açık Gancanagh. Bu durum hiçbir zaman değişmedi.” Irial sokağın diğer tarafındaki küçük parkı işaret etti. “Benimle yürü.”

Satıcılar sokak arabalarında şeker satıyor, sarhoş ölümlüler kahkahalar atıyor ve bağırıyordu. Daha öteden bir oyunun ya da belki bir konserin gürültüleri geliyordu. İnsanlar sokakları öylesine doldurmuştu ki trafik hareket edemiyordu. Kara Kral duran arabaların ve öfkeyle korna çalan şoförlerin arasından geçip berbat bir şekilde şarkı söyleyen ölümlülere ve dansa benzer bir şeyler yapan sarhoşlara aldırmayarak parka doğru ilerledi.

İçeri girdiklerinde Irial perilerinin temizlemeyi yeni bitirdikleri taş bankı işaret etti. “Burası senin hoşuna gidecek türde bir yer, değil mi? Yoksa başka bir yere mi?”

“Burası iyi.” Ama Niall ayakta durdu, ağaçlardan birine yaslandı. Sırtını sokaktaki perilere dönerse içi rahat etmeyecekti.

Irial omuz silkip zarif bir şekilde bankın üzerine yerleşti. Sokaktan akıp giden ölümlülere yüzünde sapkın bir ifadeyle bakıyordu. “Tahminimce,” dedi sigarasını yakarak. “Leslie’me ilgili konuşmak istiyorsun.”

“O senin değil.” Irial sigarasından derin bir nefes aldı. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet. Öyle düşünüyorum.” Niall yavaşça dönüp sol taraftan yaklaşan perilere baktı. Irial’a ya da onları izleyen bağımsız

perilere güvenmiyordu –daha doğrusu o anda kendisi dışında hiç kimseye güvenmiyordu.

Irial perilerinden birkaçını yakınına çağırıp emirler yağdırdı. “Çevremizdeki alanın hemen boşaltılmasını istiyorum.” Ardından, dikkatini yeniden Niall’a çevirdi. “Otur. Benim yanımda oturduğun sürece sana hiçbir zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Ne pahasına olursa olsun, şerefim üzerine yemin ediyorum.”

Irial’ın cömert yemini karşısında şaşırان Niall oturup Kara Kral’a baktı. Irial *ne pahasına olursa olsun* diyerek kendi güvenliğinin Niall’inkinin yanında ikinci planda kaldığını belirtmişti. Bu yemin içinde bulundukları koşulları değiştirmiyordu. Bir anlık nezaket Leslie’nin durumunu düzeltmez veya Irial’ın uzun zaman önce yaptığı zalimlikleri affettirmezdi.

“Leslie sana ait değil,” dedi Niall. “O yalnızca kendine ait, bağ olsun olmasın. Ama sen henüz bunun farkında değilsin.”

“Hala budalasın Gancanagh.” Irial dumanı havaya üfleyip arkasına yaslandı. “Tutkulu bir budala ama yine de budala.”

O zaman Niall, Irial’a asla söyleyeceğini düşünmediği kelimeleri söyledi. Bir zamanlar en büyük kabusu olan konuşmayı başlattı. “Onun özgürlüğü için pazarlık eder miydin?”

Irial’ın yüzünde ne olduğu çözülemez bir ifade belirdi. Kral sigarasını indirdi. “Belki. Ne teklif ediyorsun?”

“Ne istiyorsun?”

Irial’ın yüzünde temkinli bir ifade dolaştı. “Bazen, artık ne istediğimi bilmiyorum. Sarayın Beira ve son Yaz Kralı arasındaki savaştan sağ çıkmasını sağladım, onu Beira’nın öfkesinden korudum ama bu yeni düzen... Yorgunum Niall. Ne mi

istiyorum?” Bu sözlerden sonra Irial’ın her zamanki yarı eğlenir yarı şeytani yüz ifadesi geri geldi. “Bir kral ne ister? Perilerimi güvende tutmak istiyorum.”

“Leslie bu resmin neresinde?”

“Kralın için mi yoksa kendin için mi soruyorsun?” Irial’ın sesinde artık iğneleyici bir ton vardı. Karşılaştıkları zamanlarda genelde bu tonla konuşurdu. Kara Kral, kaçtığı için Niall’ı asla affetmemişti. İkisi de bunu biliyordu.

“Benden karşılık olarak ne istiyorsun? Pazarlık etmek için buradayım. Fiyatın ne Irial?” Niall bu kelimelerin ardından oluşan bir duygu selinin içini doldurduğunu hissetti. Leslie’yi hayalkırıklığına uğrattığı için kendinden öğreniyor, kralı kendisini hayalkırıklığına uğrattığı için öfke duyuyor ve Irial’ın nezaketinin kendisini etkilediğini görmezden gelme ihtiyacı hissediyordu. “Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Bana nelerden vazgeçmeye razı olduğumu ve ne tür bir bedel ödemem gerektiğini söyle.”

“Asla çözemedin, değil mi?” diye sordu Irial, hafif şaşkın bir sesle. Ama Niall karşılık veremeden kral elini kaldırıp onu susturdu. “Bana göstermemek için savaştığın duyguları açığa çıkar ve ben de sana aradığın yanıtı vereyim.”

“Ne yapayım?” Niall garip pazarlıklardan bahsedildiğini duymuştu ama kendini Irial’ın merhametine bırakmışken Kara Kral’ın *duyguları-na teslim ol* tarzı şeyler söylemesi son derece beklenmedikti. Geri çekildi. “Ne tür bir...”

“İçindeki karanlık duyguları bastırmayı bırak ve ben de sana aradığın yanıtları vereyim.” Irial’ın yüzündeki gülümseme mantıklı bir konuşma yapan iki eski arkadaş gibi görünmelerine yol

açıyordu. “Kendine duygularını hissetmek için izin ver Niall. Tek talebim bu ve ben de karşılığında bunu yapmana değecek bilgileri seninle paylaşacağım.”

“Nasıl...”

“Gancanagh... Başka bir talepte bulunmamı mı tercih ederdin? İvir zıvır konusunda tartışmamayı tercih ederim, seninle ya da sevdiğim başka hiç kimseyle.” Irial öne eğilip adama yaklaştı ve yüzünde lanetli bir gülümsemeyle Niall’a baktı. Niall’a, Irial’la birlikte geçirdikleri daha eğlenceli zamanları hatırlatan bir gülümsemeydi. O zamanlar Niall, Kara Kral’ın kim olduğunu biliyordu, kendinin kim olduğunu bilmiyordu.

Böylece Niall öfkesinin hüküm sürmesini sağladı. Kontrolü elden bıraktı ve Kcenan’ın ihanetiyle ortaya çıkan tüm duyguların sel gibi akıp gitmesine izin verdi. Dışarı çıkmasına sık sık izin verdiği bir duygu değildi bu ama saatlerdir baş etmeye çalıştığı zaten bu öfkeydi. Dışarı taşıtığını hissetmek neredeyse bir rahatlamaydı.

Irial’ın gözbebekleri büyüdü, elleri kenetlendi. “Bu bir tanesi.” Niall büyüüne kapılan ölümlülerin başlarına gelenleri, onların hayatını mahvedişini ve Leslie’nin kollarındaki arzu dolu halini düşündü. Leslie’yi, öpücüklerden sarhoş bir şekilde gözünde canlandırabiliyordu. Kızın o halde olmasını istemişti, reddedemeyeceği kadar güçlü bir arzu duymasını istemişti.

“İki... Bir duygu daha, Gancanagh,” diye mırıldandı Irial.

Niall ellerini Irial’ın boğazına doladığını hayal etti, Irial’ın ellerinin Leslie’ye dokunduklarını hayal ettiği anda ortaya çıkan kıskançlık duygusunu özgür bıraktı. Kızın Irial’a dokunuşunu hayal etmek daha da korkunçtu.

Eli hafifçe titremeye başlayan Irial yeni bir sigara yaktı. “Oyunu iyi oynuyorsun Gancanagh. Bir zamanlar bu bilgiye sahip olsan ne yapacağını merak ederdim.”

Niall mesafeli bir sakinlikle Kara Kral’ı inceledi, içinde en ufak bir duygu bile yoktu. “Hangi bilgi?”

“Kara Periler duygular olmazsa aklıktan ölürlər, karanlık duygular olmazsa.” Irial sigarasını söndürdü. “Bizi hayatta tutan onlar. Yiyeceğimiz, içeceğimiz, hava. Her şey. İşte sana büyük bir sır Niall. Eğer bilseler diğerlerinin bize karşı kullanacakları gizem bu.”

Niall tereddüt etti. İçinde bir parça Irial’ın neden böyle bir sırrı açıkladığını, bu kadar büyük bir risk aldığını merak ediyordu. Ama içindeki daha deneyimli diğer bir parça Irial’ın neden bunu yaptığını gayet iyi biliyordu. Kral, ona güveniyordu. Niall, Irial’ın güveninin boşuna olmamasına lanet ederek bakışlarını kaçırdı.

“Neden Keenan farketmedi? Ya da Sorcha? Ben nasıl oldu da farketmedim?”

“Değişken doğasıyla Keenan neyi fark ediyor ki? Ya hoşuna gitmeyen her şeyi görmezden gelen Sorcha?” Irial bakışlarını yere çevirdi. “Ve sen... Bilmiyorum. O zamanlar farkettiğini düşünmüştüm ama küçük kralın hiçbir şey bilmediğini kavradığımda belki de aramızdaki dostluğun...”

“Bütün halkın böyle mi besleniyor?” diye sorarak kralı durdurdu Niall. Irial’la geçirdiği zamanı, kendisinin hayal meyal hatırladığı delice zevklerle geçen haftaların Irial’ı beslediğini düşünmek istemiyordu. Niall kaçtığı anda peşinden gelen dehşet verici şeyler de şüphesiz saray halkını doyurmuştu.

“Ya beslenirler ya da zayıf düşerler.” Kara Kral’ın yüzünde neredeyse utanç verici saf bir acı belirdi. Başka birinin en gizli acılarına şahit olmak gibiydi. “Guin öldü... Hem de ölümlülerin attığı bir kurşunla. Vuruldu.”

Irial kalabalığa baktı. Çıplak ayaklı bir kız park etmiş arabalardan birinin üzerinde dans ediyordu. Arabanın şoförü kızın ayakkabılarını tutuyor ve aşağıya inmesini işaret ediyordu. Irial arkasını dönmeden önce onlara gülümsedi.

“Leslie’yi önemsiyorsun. Eğer çoktan benim olduğunu bilseydin, onu benden uzak tutmak için daha da büyük bir çaba harcardın. Onun için savaşırdın.”

Irial’ın onu istediğini biliyordum ve—Niall kendini durdurdu, Irial ne hissettiğini okuyabileceği için rahatsızlık duyuyordu ve daha da önemlisi onun bu bilgiyi Kara Saray’ı yok etmek için kullanabileceğinin bilincindeydi. Diğer saraylar bu kadar kolay okunduklarını ve değerlendirildiklerini bilseler, Kara Saray’ın varlığını sürdürmesine izin vermeleri beklenemezdi. Şu anki haliyle bile işleri yeterince zordu.

“Beira tüm bunları biliyordu,” dedi Niall.

“Ona ihtiyacımız vardı. Onun da bize ihtiyacı vardı. Yoksa küçük kralı bağlamasına yardım etmezdim. Perilerimin ihtiyacı olduğunda ortalığı alevlendirmeyi biliyordu.”

“Peki, Leslie bu planın neresinde?”

“Yedek bir plana ihtiyacım vardı.” Irial gülümsedi ama bu sefer gülümsemesi karanlık ve ölümcüldü. İçinde bir tür meydan okuma vardı. “Ona ihtiyacım var.”

“Onu alamazsın,” diye söze başladı Niall. Ama Irial adamı kollarından tuttu. Niall’in yüzyıllardır kaçtığı bütün anı-

lar, Kara Saray'daki dehşet dolu fısıltılar bir anda zihnine do-
luştı. Niall bu duyguların içinde boğulduğunu hissetti, sanki
aşırı tatlı, yasak bir şarabı içiyordu. "Kes şunu."

Irial adamı bıraktı. "Keenan'ın seni yanlış yönlendirdiğini,
kandırdığını biliyorum. Seni bizim kızımıza yolladığını, onu
senin yoluna çıkardığını biliyorum. Gabriel kıza karşı hisset-
tiklerinle mücadele edişini izledi... Seni kandırmayacağım, bir
daha asla. Seni yeniden evine kabul edeceğim, Leslie'nin ola-
cağı yere. Hazır olduğunda tahtımı sana sunacağım."

Niall bembeyaz oldu. Leslie'nin özgürlüğü karşılığında ne
olursa olsun vermeye hazırdı. *Kral olmak mı? Sevgi mi?* Bekle-
diği kesinlikle bunlar değildi. *Her zamanki gibi oyun oynuyor.*
Bir zamanki dostluğumuzun gerçek hiçbir yanı yoktu. Niall tüm
bunları görmezden geldi. "Sadakatim karşılığında onun gitme-
sine izin verecek misin?"

"Hayır. Kız kalıyor ama eğer onunla olmak istiyorsan evi-
mizde hoş karşılanacağını bil." Irial ayağa kalktı ve Niall kendi-
sinin eşitiymiş gibi eğilerek onu selamladı. "Sarayımın acı çek-
mesine izin vermeyeceğim, senin için bile. Sırlarımın neler ol-
duğunu biliyorsun, ne olduğumu biliyorsun, ne teklif ettiğimi
biliyorsun. Sana verebileceğim tek söz Leslie'yi mutlu etmek
için elimden geleni yapacağım. Bunun ötesinde... İster bizimle
gelirsin ister gelmezsin. Seçim senin. Seçim her zaman senindi."

Ve Niall söyleyecek tek söz bulamaz halde, hangi yanıtın
bir anlam ifade edeceğini bulmaya çalışarak ona bakarken kral
ayağa kalktı. Niall, Irial'la aralarındaki bağı hatırlamamak için
çok uzun yıllar harcamıştı, o günleri özlememek ve Irial'la yol-
ları her kesiştiğinde tüm bunları kendine itiraf etmemek için.

Ancak şimdi, sırlarını ne kadar iyi saklamış olursa olsun Irial için tüm bunların şeffaf olduğunu kavıyordu. Eğer Kara Kral duygularını okuyabiliyorsa, onların tadına bakabiliyorsa, her karşılaşmalarında Niall'ın zayıflığını da görmüş demektir. *Tüm o zaman boyunca açık bir kitap gibi kralın karşısındaydı.* Irial onu utandırmamıştı. Bunun yerine yüzyıllar önce teklif ettiği kabul edilişi sunmuştu –ve Niall yanıt vermedi, veremedi.

“Çok uzun zamandır Keenan için yaşıyorsun, hayali bir borcu ödemeye çalışıyorsun. Biz neyse oyuz Niall, başkalarının söyledikleri gibi iyi ya da kötü değiliz. Ve ne olduğumuz ne hissettiğimizi değiştirmiyor. Sadece bu duyguların peşinden gitmekte ne kadar özgür olduğumuzu belirliyor,” dedi Irial.

Ardından, kalabalığın arasına karıştı, ilerlerken ölümlülerle dans etti. Aralarından geçtiği sırada tamamen o dünyaya aitmiş gibi görünüyordu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

LESLIE KENDİ ODASINDA UYANDIĞINDA ERTESİ SABAHTI. Önceki gece giydikleriyle aynı kıyafetleri giyyordu. On iki saatte uzun uyumuştı, vücudu griple ya da akşamdan kalmalıkla savaşıyor gibiydi. Hala kendini iyi hissetmiyordu. Dövmenin çevresindeki deri gerilmişti. Canı yanmıyordu veya dövmenin yapıldığı yer kaşınmıyordu. Yani, enfeksiyondan şüphelenmesine neden olabilecek bir şey yoktu. Üstelik dövmeyi düşündüğünde kendini iyi hissediyordu. Sanki onun yapıldığı yerde yeni sinir hücreleri oluşmuştu.

Alt kattan gelen çizgi film sesini duydu. Ren kahkaha attı. Bir başkası öksürdü. Diğerleri alçak sesle konuşuyor, kızın tam anlamadığı yarım cümleler kuruyordu. İçini tanıdık panik duygusu kapladı.

Orada, yukarıda olmasından kaynaklanan ve aşağıda kimlerin olduğunu bilmediği için güçlenen bir panik duygusu.

Aptal aptal babasının en son ne zaman eve geldiğini merak etti. Adamı bir süredir evde görmemişti. *Ölseydi arayıp haber verirlerdi.* Uzun zamandır onun için endişelenmiyordu. *Belki de endişelenmeliydi.* Panik duygusu kızı boğmaya başladı. Sonra geldiği gibi kayboldu. Leslie değiştiğini hatırladı ve bu değişime neden olan Irial'ın insan olmadığını.

Ben hala insan mıyım?

Irial'ın yaptıkları, Tavşan'ın yaptıkları, arkadaşlarının ondan sakladıkları gerçekler... Öfkelenmek istedi. Düşündüğü zaman kendini ihanete uğramış, umutsuz ve büyük bir öfke içinde hayal edebiliyordu ama bu duyguları hissetmeyi denediğinde onlara ulaşamıyor, yalnızca onlardan kalan gölgeleri hissedebiliyordu. Duygular ancak birkaç saniye için kalıyor, ardından uçup gidiyordu.

Derken, Ren dili dolanarak yukarı seslendi. "Leslie?"

Leslie neredeyse imkansız bir sakinlikle yataktan kalktı ve odasının kapısına gitti. Korkmuyordu. Korkmamaktan hoşlandı. Kilitleri açtıktan sonra -biri kapıyı zorlamıştı- merdivenin başına yürüdü. Aşağı baktığında onu, Irial'ı gördü. Adam ağabeyinin yanında duruyordu.

"Burada ne işin var?" diye sordu kız. Sesi düzgün çıksa da belli belirsiz titredi. Bu duygu, heyecan, uçup gitmedi. Diğerlerinin aksine olduğu yerde kalıp büyüdü.

"Seni görmeye geldim." Irial elini uzattı. "İyi olduğunu görmek istedim."

Irial'ın yanında duran Ren adamın ilgisini çekmeye çalışıyordu.

"Şeyyy, adamım, bir şeye ihtiyacın var mı? Herhangi bir şey?"

“Dikkatli ol,” diye mırıldandı Irial. Leslie dışında hiç kimse umurunda değildi. Daha cümlesini bitirmeden kızın yanına varmış, ellerini kalçalarına koymuştu.

Merdivenleri nasıl bu kadar çabuk çıktı?

“Yapma. Lütfen?” Leslie adamın orada olmasının içini bu kadar rahatlatmamış olmasını diledi. Aynı kelimeyi tekrarladığında aslında adamdan ne istediğine emin olmayı diledi. “Lütfen?”

“Sana zarar vermeye gelmedim *a ghra*.” Kral bir adım geri çekildi. Merdivenlerden inerken kıza bakmadı ama ellerini kalçasından da çekmedi.

“Yalan söylemiyorsun, değil mi?”

“Biz yalan söylemeyiz.”

Leslie, Irial’a bakakaldı. “Sen kimsin? Nesin?”

Adam kızın bakışlarına karşılık verdi. Leslie gerçekdışı bir an, adamın teninden yükselen ve kanatları andıran gölgeler gördüğünü sandı. Bütün vücudunu bir ürperti sardı ve sayısız dudak aynı anda tenine dokunmuş gibi hissetti. Onu rahatlatıyor, zevk dışında geri kalan bütün duyguları siliyorlardı. Aniden ortaya çıkan, anlam veremediği bu arzular karşısında titredi. Ağzı kurumuş, avuçları terlemiş, kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı.

Irial gözlerini kızın gözlerinden ayırmıyordu. “Seninle ilgileneceğim, acı çekmene veya sana zarar vermelerine engel olacağım. Sana yemin ediyorum Leslie. Bir daha hiçbir şey istemeyeceksin. Kelimeleri söylemen yetecek ve ne istiyorsan senin olacak. Korku yok. Acı yok. Bu duyguların yalnızca gölgeleri kalacak ve o gölgeleri de ben çekip alacağım. Onları bir andan uzun süre hissetmen gerekmeyecek. Bak.” Bakışları aralarındaki havaya odaklandı. Adamın vücudundan çıkan göl-

geden bir sarmaşık kızın vücuduna uzanıyor, tenine dokunuyordu. Leslie dokunacakmış gibi sarmaşığa uzandı. Elleri yapraklar gibi sarmaşığın üzerini kaplayan siyah tüylere dokundu. Bunu yaptığı anda ikisi birden irkildi.

“Gerçekmiş. Bana her ne yaptysan gerçek,” dedi Leslie.

“Güvende olmak istedin. Korkudan ve acıdan kurtulmak istedin. Bu isteklerine kavuştun.” Irial kızın hareket etmesini beklemedi, onu kendine doğru çekti. Birbirlerine yaslandılar. Adam duman gibi kokuyordu, cinsellik ve arzu dolu odalar gibi. Tadı garip ve baş döndürücüydü. Kız yanağını adamın gömleğine sürterek kokusunu içine çekti.

“Seni asla bırakmayacağım,” diye fısıldadı Irial. Sonra aşağıda toplanan kalabalığa baktı. “Eğer bir daha ona dokunan olursa...”

“Ben... Onun sana ait olduğunu bilmiyor...” diye söze başlayacak oldu uyuşturucu satıcısı.

Irial’ın basit bir el hareketiyle iki korkutucu görünüşlü adam aniden odada belirdi. Öne çıkıp satıcıyı yakaladılar.

Onlardan biriydi. Leslie’nin dizlerinin bağı çözüldü. O... Düşüncesini toparlamaya çalışırken karnı alev alev yanıyordu. Odadaki diğer insanların hissettikleri dehşet duygusu, dışarı götürülürken ağlayan uyuşturucu satıcısının hissettikleri –Leslie tüm bunları hissetti, hepsini birden, aynı anda. Odadaki ölümlülerin *-ölümlüler mi?-* hissettikleri açlık, arzular, umutsuzca bir şeylere ihtiyaç duymaları. Leslie duygu karmaşasının içine yığıldığını hissetti. İhtiyaç, dehşet ve acı patlamaları vücudunun üzerinden akıp gitti.

“Onların duyguları... Benim...” Irial’ın koluna yapıştı.

“Şşş.” Kral, kızı öptü ve bütün duygular buhar olup gitti.

“Duygular yalnızca senin üzerinden geçiyor. Sana ait değiller. Göz açıp kapayana kadar kaybolup gidecekler.”

Kolunu kızın beline dolayıp onu kanepeye götürdü.

Leslie aniden ortaya çıkan adamların uyuşturucu satıcısını dışarı sürükledikleri kapıya baktı.

Irial kızın önünde diz çökmüştü. “Her şey yoluna girecek. Bir daha kimse sana zarar vermeyecek. Asla. Geri kalan her şeye de zamanla alışacaksın.”

Leslie ses çıkarmadan başını sallayarak karşılık verdi. Irial’ı büyülenmiş gibi, daha önce hiç kimseyi izlemediği kadar büyük bir dikkatle izliyordu. Irial her şeyi iyi, doğru, mutlu kılabilirdi. Kızın sormayı unuttuğu bir sorunun yanıtı gibiydi. Leslie’nin vücudu memnuniyetle sarsıldı. Üzerinden geçip giden duygular korkunçtu, çirkindi. Düşündüğünde öyle olduklarını kavrayabiliyordu ama Irial onları aldıktan sonra geride kalan büyük bir huzur duygusuydu. Leslie ağzında, dudaklarında ağır, çiçeğimsi bir tat hissetti. *Arzu. Onunki. Benimki.* Damarları bu duyguyla şarkı söylüyor, arzular vücudunu dolayan ateş parçaları gibi içini ısıtıyor, kalbini canlandırıyor, sinirlerini uyarıyordu.

Zihninde Niall’in sesini duydu. “Önemli olan hayatta kalmak. Bunu başarabilirsin.” *Neyi başarabilirim? Neyin ardından hayatta kalabilirim?* Ortada kötü hiçbir şey yoktu. Irial onun güvende olmasını sağlıyordu. Onunla ilgileniyordu.

“Şimdi gel. Eşyalarını adamlarım toplar.” Irial merdivenden çıkan üç cinsiyetsiz görünüşlü yarattığı işaret etti. “Seni buradan çıkarmalıyız. Bu kadar fazla ölümlüyle iç içe olmamalısın. Sohbet ederiz.”

“Sohbet etmek mi?” Leslie neredeyse kahkaha atacaktı. Adam önünde diz çöktüğünde zihninde beliren şeyle sohbet etmenin uzaktan yakından ilgisi yoktu. Gözleri kocaman açılmıştı. Vücudundaki tüm hücreler uyanmış ve alev almıştı.

“Ya da seni ne mutlu edecekse onu yapabiliriz,” diye ekledi adam lanetli bir gülümsemeyle. “Bana büyük bir onur bahşettin Leslie. Dünya senindir.”

“Dünyaya ihtiyacım yok. Benim ihtiyacım olan...” Yeniden yüzünü adamın göğsüne yaslayabilecek hale gelene kadar öne eğildi. Aradaki kumaş parçasından nefret ediyor, adama yakın olmak için karşı konulmaz bir arzu duyuyordu. Hafifçe mırıldandı. Birden donup kaldı, elinin adamın gömleğini parçalamaya başladığını farketmişti. İnsanlarınkiyle alakası olmayan sesler çıkarıyordu. Normalde dehşete düşmesine yol açacak sesler.

Irial kızı ayağa kaldırdı, onu sıkı sıkı tutmayı sürdürdü. “Önemli değil. Bütün bunlar yaşadığın değişim yüzünden. Şşş.”

Ve adam derin bir nefes alırken her şey yeniden normale döndü. Kral, Leslie’ye döndü. “Onlara ne yapmamı istersin?”

Ren ve diğerleri yüzlerinde korkudan altlarına yapmak üzere olduklarını belli eden bir ifadeyle onlara bakıyorlardı. Ama artık bir öncemleri yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. *Sadece Irial’in önemi var. Sadece bu zevkin, bu güvenin önemi var.* Geri kalan her şey anlamsızdı.

“Kimin umurunda?” diye karşılık verdi Leslie.

Bu sözlerin ardından Irial kızı kucağına aldı ve onu kızın tahmin ettiğinden de baştan çıkarıcı bir dünyanın kapısının eşiğinden geçirdi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

NIALL KRALINI TERKETMİŞTİ. LESLIE'Yİ HAYALKIRIKLIĞINA uğratmış ve şüphelerinin, Irial'la geçirdiği günlere duyduğu özlemin açığa çıkmasına izin vermişti. Yüzyıllardır ilk kez kendini bu kadar kaybolmuş hissediyordu. Gecenin bir kısmını ve bütün günü amaçsızca dolaşarak geçirmiş ama ne aradığı yanıtları ne de doğru soruları bulabilmişti.

Kendisini izleyen perileri görmüştü. Irial'ınkiler, Keenan'ınkiler ve bağımsız olanlar. *Şimdi benim olduğum gibi.* Aralarından hiçbirisi, onunla konuşmaya çalışanlar bile duraksamasına yol açmadı. Pek çok kez fiziksel güç kullanarak onları yolundan çekmek zorunda kaldı. Ama hiçbirine tek kelime etmedi veya söyledikleri şeyleri dinlemedi.

Derken Bananach'ın kendisine yaklaştığını gördü, yeni bastırılan gecedeki gölgeler gibi hareket ediyordu kadın. Sırtından dökülen uzun tüyler titreşip akşam rüzgarında uçuştular. Tüy-

lerin saç gibi görünmesini sağlayan bir büyüye bürünmüştü. Adama yaklaştığı sırada ölümlü kılığındaydı. Niall durdu.

Kadının yüzündeki gülümseme, gözlerindeki şeytanilikle çelişiyordu. Niall'ın yanından geçti, duraksadı, arkasına baktı ve yürümeyi sürdürdü. Niall'ın onun peşinden bir blok ötedeki dar sokağa gelip gelmediğini kontrol etmeye ihtiyaç duymadı. Metal çitin altından geçerken ya da parmaklarını çitin üzerindeki dikenli tellere dokundururken arkasına göz atmadı. Ne zaman ki Niall budalaca avcıyı takip eden bir av gibi kadının arkasında durdu, o zaman kadın adamla yüzleşmek için ona döndü.

Niall kadının peşinden giderek ölüme davetiye çıkarıp çıkarmadığını merak etti. Aynı kaderi, Irial işkence edilmesi için onu Kara Saray'ın ellerine bıraktığında düşünmüş ve reddetmişti. *O zaman doğru seçim değildi.* Bananach seve seve Niall'ın canını alırdı. Ama Irial kadını sürgüne yollamıştı. *Ölmek asla doğru seçim değildir.*

Niall geri çekilmedi. Kadın canı isterse onu öldürürdü.

Bananach metal çite yaslanıp kollarını esnetti, parmakları çite dokundu. Dikenli teller parmaklarının hemen üzerindeydi. Uzaktan bakan biri kadının kendisi için zehirli olan metale uzandığını düşünebilirdi. Kadının acı çekmekten aldığı zevk Niall için sağlıklı bir şekilde çekiciydi.

Niall mesafesini ve sessizliğini korudu.

Kadın başını yana eğip onu süzdü.

Kuşlara özgü bu baş hareketi, üzerindeki ölümlü kılığına ters düşüyordu. "Irial'ın yerini başka birinin alması gerek," dedi.

"Bana bunu neden söylüyorsun?"

“Çünkü sen istediğim değişimi getirebilirsin. O bize uygun değil. Artık değil.” Üzerindeki büyü titreşti, insan görüntüsü bir an için kayboldu. “Bana yardım et. Bana savaşlarımı geri getir.”

“Savaş istemiyorum. Tek istediğim...” Adam bakışlarını kaçırdı, gerçekte ne istediğini bilmiyordu. Kadının vaat ettiği şiddetin baştan çıkarıcılığına kapılarak onun peşinden bu sokağa gelmişti. *Yok olma ihtimalinin baştan çıkarıcılığına kapılacak olursam Leslie yapayalnız kalacak.* Irial’dan kaçmıştı, Keenan’dan kaçmıştı. Hala kaçıyordu. “Sana yardım etmeyeceğim.”

“Doğru yanıt, tatlı çocuk.” Gabriel yanında belirdi. Avcı kolunu öne uzattığında teninde dolaşan dövmeler ortaya çıktı. Niall’a geri çekilmesini işaret etti. “Artık gitmelisin.”

Bananach ağzını açıp kapadı. Üzerindeki büyü tamamen ortadan kayboldu ve keskin gagası ortaya çıktı. “Artık yorucu olmaya başladın Gabriel. Eğer Gancanagh benimle kalmak istiyorsa...”

Bananach ileri atılırken Gabriel, Niall’ın önüne geçti. Kadın kahkaha, öfke veya ikisinin karışımı bir savaş çılgılığı attı. Kolları iki yana açılıp siyah pençelerini ortaya çıkardılar.

“Bunlar Kara Saray’ın meseleleri Niall. Şimdi git,” dedi Gabriel dönüp arkasına bakmadan.

Gabriel, Bananach’ı kaldırıp metal çite fırlattı. Kadının tüyleri dikenli tele takıldı ama çırpınıp kendini kurtardı. Tele takılan tüyler yere dökülüp gölgelerin arasında kayboldular.

Niall hem gitmek hem kalmak istiyordu. Gabriel’a Bananach’ın onu öldürebilmesi için aradan çekilmesini söylemek istiyordu. Üzerindeki ağırlığın, mutsuzluğun sona ermesini istiyordu. Aynı zamanda Gabriel’in kadını parçalayışını izle-

mek de istiyordu. Ne yapacağına karar veremeyerek karşısında ki kavgayı seyretmeyi sürdürdü. Bananach onu, kendisini takip etmesi için kışkırttığı zaman olduğu kadar boş hissediyordu.

Gabriel'in dövüşmesini izlemenin güzel olduğu söylenemezdi ama avcının hareketlerinde kaba bir armoni görülüyordu. Yaz Kızları'nın dansı gibi Gabriel'in dövüşünün de kendine özgü bir ritmi ve şarkısı vardı. Ama avcının hareketleri Bananach'ın öfkesiyle kıyaslandıklarında soluk kalıyordu. Kuzgun kadın acı içinde geri çekilip daha da büyük bir öfkeyle Gabriel'in üzerine saldırdı. Bir yerlerden çıkardığı kemik bıçak doğaüstü bir ışıkla parıltıladı. Siyah tırnakları kemiğin beyazını rahatça kavramıştı ve Gabriel'in sol şakağından sağ yanağına attığı kesikğin ardından bıçağın üzeri kırmızı kan damlalarıyla kaplandı.

Taze kan, kavgayı fark edip sokağı dolduran Ly Erg'lerin zafer çılgınlıkları atmalarına yol açtı. Gabriel'in çevresini sardıkları sırada kırmızı elleri uyum içinde hareket ediyordu. Taze kanla beslendiler. Öğrendiği zaman Niall'in redirgin edici bulduğu bir alışkanlıktı bu. Sayıları Gabriel'i yenecek kadar fazla değildi ama Bananach da oradayken... *Benim sorunum değil. Bunlar Kara Saray'ın meseleleri. Kara Saray benim sarayım değil.*

Niall yaratıkların yolundan çekildi ama Gabriel'i yarım düzine Ly Erg ve kan delisi Bananach'la baş başa bırakmak ona göre değildi. Gabriel'in gelişi Bananach'ın Niall'i ciddi şekilde yaralamasını ve hatta onu öldürmesini engellemişti. Avcıya borçluydu. Gabriel, onun yardımını beklemiyor olabilirdi ama Niall kendinden bu kadarını bekliyordu. Asla kaybetmediği tek bir şey vardı; onuru.

Kavgaya daldı.

Bir saray ya da kral adına değil, doğru olan bu olduğu için. Tek bir kişi -bu tek kişi Gabriel bile olsa- kalabalığa karşı savaşıırken kenarda durmak doğru olmazdı.

Niall, Ly Erg'lere saldırırken bu hareketinin sonuçlarını düşünerek endişelenmedi. Kralının nerede olduğunu düşünerek endişelenmedi. Hiçbir konuda endişelenmedi. Ly Erg'lerin darbelerinin bir kısmını atlatmayı başarsa da hepsinden kaçması mümkün değildi. Kızıl avuçlu periler kalıcı zararlar vermekten kan dökmek derdindeydiler ama bu uğurda perileri ya da ölümlüleri öldürmekten kaçınmazlardı.

Bananach, Gabriel'ı atlatıp çizmeli ayağıyla Niall'a sert bir tekme indirdi. Çizmenin ucundaki zehirli demir etine battığında Niall satsıcı bir acı hissetti. Yalpaladı ve kadın bu fırsatı değerlendirip kanlı pençelerini ona geçirdi.

Derken Gabriel kadını yakalayıp kavgalarını Niall'dan uzaklaştırdı. Onu yeniden çite sürükleyip Niall'ı, Ly Erg'lerle başa bıraktı. Adam bu kavgadan rahatsız edici ölçüde hoşlandı. Demirin girdiği yerdeki acıyı saymazsa Niall bu dövüşten büyük zevk alıyordu. Değişmiş değildi ama dövüşmek heyecan vericiydi.

Niall, Ly Erg'leri geri çekilmeye zorladığında Gabriel de Bananach'ı ciddi şekilde yaralamıştı. Kadın Ly Erg'lerden birine yaslanıp ayakta kalmaya çalıştı. O durumda bile Gabriel sert bir yumruk atıp sırt üstü yere yığılmasına yol açana kadar savaşmayı sürdürdü.

Gabriel yaralanmamış tek Ly Erg'i çağırdı. "Chela onunla kavg ettiğimi farketmeden önce dişiği alıp götürün." Yine çevresine doluşan, geri kalan Ly Erg'lere kükredi. "Chela da

kavgaya karışmak isteyebilir. Hiçbirimiz bunu istemeyiz, değil mi?” Ly Erg yanıt vermedi ama kuzgun kadının yanına gitti. Bananach başını yaratığın bacağına yasladı.

“Beni hayalkırıklığına uğrattın ufaklık. Eğer gerekirse buz kraliçesi veya kral bozuntusuyla konuşacağım. Biri,” başını çevirip Niall’a davet ya da uyarı olarak kabul edilebilecek bir bakış attı, “bu sarayı adam etmeme yardım edecek.”

“İrial işleri nasıl yoluna koyacağımızı söyledi.” Gabriel kollarını uzatıp kuzgun kadına kollarındaki emirleri gösterdi.

“İri’nin gitmesi gerek. Yapması gerekeni yapmadığı gibi bize de engel oluyor. Savaş istiyoruz. Şiddete ihtiyacımız var. Çok uzun zaman oldu.” Bananach gözlerini kapadı. “Ve her yerde beni takip etme numaran eskimeye başladı.”

“Öyleyse olduğun yerde kal, ben de seni takip etmeyeyim.” Gabriel zarafetten uzak bir hareketle yere oturup yaralarını incelemeye koyuldu. Yüzünde kanlarla korkunç bir manzara oluşturuyordu.

Ly Erg, Bananach’ın kanlı yüzünü ve kollarını okşamak için kızıl elini uzattı. Türünün bir zamanlar kanla kaplı savaş alanlarında yaptığı gibi savaşın getirdiği kanla beslendi. Bananach’ın taze kanı avucuna damlarken yaratığın teni parıldadı. Başka bir Ly Erg yürüyüp elini Gabriel’in kanla kaplı yüzüne koydu. Her zaman sorun çıkartmaya meyilli ve kan dökmeye hevesli oldukları gerçeği bir tarafa bırakılacak olursa, bazı garip anlarda sevecen oldukları bile söylenebilirdi. Ly Erg’ler yaralı savaşçıların acılarını ve üzerlerindeki kanı aldı. Birkaç dakika önce yaşanan çıkar çatışması, savaş sonrası zevklerin ve beslenmenin gölgesinde kalmıştı.

Sonra Gabriel hala kanayan yaralarını okşayan Ly Erg'i ittirdi. "Yeter. Onu götürün. Yarın daha sadık olmayı deneyebilirsiniz?"

"Belki yarın benim yoluma çıkmamayı denemelisin." Bananach ayağa kalkıp yüzünde bir aşağılama ifadesiyle saçımsı tüylerini geriye attı. Yaralı olabilirdi ama kimsenin ona kabadayılık yapmasına izin vermeye niyeti yoktu. Sonra içindeki şiddete uygun olmayan bir durgunlukla dikkatini Niall'a çevirdi. "Ne istediğine karar ver Gancanagh. Neyin doğru olduğuna karar ver. Kara Kral'ı affetmek mi? Yaz Kralı'nı affetmek mi? Yoksa benim adalet, acı, savaş ve arzuladığın geri kalan her şeyi getirmeme izin vermek mi? İkimiz de mutlu olabiliriz."

Kadın görüş alanlarından çıkınca Gabriel, Niall'a döndü. "Irial'ı terketmiş olabilirsiniz ama bu kadının sarayımızı kontrol etmesini istiyor musun? Ona yardım etmek istiyor musun?"

"Bu işe karışmayacağım. Kara Saray benim sarayım değil." Niall, yere çökmüş avcının yanına oturdu. Emin değildi ama kaburgalarından biri kırılmış gibi hissediyordu.

Gabriel homurdandı. "Benim olduğu kadar senin de sarayın. Yalnızca bunu itiraf etmeyecek kadar budalası."

"Ben senin gibi değilim. Kavga aramıyorum veya..."

"Kavgadan kaçtığın da söylenemez. Ayrıca Irial da her zaman kavgadan yana değildir. Bu yüzden ben varım." Avcı sırtıp kırık pencereleri ve çatlamış tuğlaları işaret etti. "Kara Saray'da şiddetten fazlası var. Sen başka türlü bir karanlığı ortaya çıkarıyorsun. İkimiz de gölgelere aidiz."

Niall, Gabriel'in kelimelerindeki imayı duymazdan geldi. "Yaz Sarayı'nı terkettim. Bananach bu nedenle buradaydı, bağımsız bir peri olduğum için adil bir avım."

Gabriel bu haberi onayladığını belli edercesine Niall'in omzunu tuttu. "Sonunda fark edeceğini biliyordum. Onlara ait değilsin. Kavraman gereken birkaç şey daha var, sonra her şey yoluna girecek."

Kırık tuğlalardan birini alıp sokak lambasına fırlattı. Camlar kırılıp yere dökülürken Gabriel ayağa kalktı ve yürümeye başladı. "Gabe?"

Gabriel yavaşlamadı, arkasına da dönmedi ama Niall, avcının dinlediğini biliyordu. "Leslie'yi elinde tutmasına izin vermeyeceğim. Kız yaşamayı hak ediyor. Irial kafasına estiği gibi onu alamaz."

"Demek hala yavaş öğreniyorsun evlat." Gabriel genç adama döndü. "Kız artık sarayımızın parçası. Aynı senin gibi. Mürekkep ölümlü tenine ilk işlendiğinden beri durum bu. Neden hepimizin kıza yakın olmak için çabaladığımızı sanıyorsun? Ona karşı koymayı deneyişini izledim. İtiraf et, ona doğru çekiliyorsun. İkiniz de Irial'a aitsiniz ve kız ölümlü olduğu için..."

Niall donup kaldı. Gabriel yüzünde acıma dolu bir gülümsemeyle ona baktı. "Kontrolün dışında olan şeyler yüzünden kendini harap etme. Kız için endişelenmeyi de bırak. İri'nin kendisine ait ilan ettiği kişileri kolay kolay bırakmadığını en iyi senin bilmen gerekir. O da en az senin kadar inatçıdır."

Ardından avcı, Mustang'ine binip karanlık sokakta ortadan kayboldu ve iki gün içinde üçüncü kez Niall kendisini sorulardan daha fazla kafasını karıştıran yanıtlarla baş başa bulundu. Endişelerini yatıştıracak hiçbir çözüm yolu bulamıyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

LESLIE YUVARLANIP İRIAL'IN DOKUNUŞUNDAN UZAKLAŞTI. Yatak çok büyük olsa da kendini hala adamın aşırı yakınında hissediyordu. Defalarca uzaklaşmayı planlamıştı, kalkıp gitmeyi. Yapmadı. Yapamadı.

“İleride kolaylaşacak,” dedi adam nazikçe. “Şimdi her şey senin için çok yeni. İyi olacaksın. Ben...”

“Uzaklaşamıyorum. Yapamıyorum. Kendi kendime gideceğimi söyleyip duruyorum ama gitmiyorum.” Şimdi, vücudu acı içindeyken bile kızgın değildi. Kızgın olmalıydı, olması gerektiğini biliyordu. “Eğer senden çok uzaklaşacak olursam kusakmış gibi hissediyorum...”

Kızı yuvarlayıp yeniden kollarının arasına aldı. “Hepsi geçecek.”

“Sana inanmıyorum,” diye fısıldadı kız.

“Açlık çekiyorduk. Bu durum...”

“Açlık? Biz?” diye sordu kız.

Irial ona kendisinin ne olduğunu anlattı, Niall’ın ne olduğunu, Aislinn’in ve Keenan’ın bir zamanlar ne olduklarını. Ona insan olmadıklarını söyledi, hem de hiçbirinin.

Seth doğruyu söylüyordu. Leslie içten içe bunu biliyordu ama yüksek sesle yeniden söylendiğini, bu bilginin doğrulandığını duymak korkunçtu. *Öfkeliyim. Korkuyorum. Ben...* Hayır. Hiçbiri değildi. Bu duyguların hiçbirini hissetmiyordu.

Irial konuşmayı sürdürdü. Ona saraylardan ve kendi sarayının, Kara Saray’ın duygularla beslendiğinden bahsetti. Onun aracılığıyla halkını besleyeceğini anlattı. Leslie’ye tek kurtuluşlarının o olduğunu söyledi. Tek *kurtuluşunun* o olduğunu söyledi. Ona, duyduğu anda dehşete düşmesi gereken şeyler anlattı ama Leslie ne zaman korkuya ya da öfkeye yaklaşırsa adam bu duyguları içip uzaklaştırdı.

“Öyleyse sen bu peri sarayında tam olarak nesin?”

“Onu yöneten kişiyim. Aynı Aislinn ve Keenan’ın Yaz Sarayı’nı yönettikleri gibi.” Bu açıklamada kibir yoktu. Aslında adamın sesi kendini beğenmiş gibi olmaktan çok, temkinliydi.

“Ben hala,” düşünmesi bile aptalca geliyordu ama Leslie yanıtı bilmeliydi, sormak zorundaydı, “insan mıyım?”

Adam başını sallayarak onayladı.

“Öyleyse tüm bunlar ne anlama geliyor? Ben tam olarak neyim?”

“Benimsin.” Bu sözü vurgulamak istercesine kızı öptükten sonra tekrarlardı. “Benimsin. Sen benimsin.”

“Ne demek bu?”

Bu soru karşısında adamın kafası karıştı.

“Ne istersen senin olduğu anlamına geliyor?”

“Ya gitmek istersem? Ya Niall’ı görmek istersem?”

“Onun bizi görmeye geleceğinden şüpheliyim ama eğer istersen ona gidebilirsin.” Irial bunu söylerken kızın üzerine çıktı. “Bunu yapmayı başaracak hale geldiğinde dilediğın gibi kapıdan çıkıp gidebilirsin. Seninle ilgileneceğiz, seni koruyacağız ama istediğın ve başaracak kadar güçlü olduğun zaman çekip gidebilirsin.”

Ama kız gitmedi. Gitmek istemiyordu ve gidebilecek durumda değildi. Irial’ın yalan söylemediğini biliyordu. Tadını alabiliyor, kelimelerindeki doğruluk payını hissediyordu. Ama aynı zamanda kıza her ne yapmışsa, bir daha asla ondan uzak kalmayı istememesini sağladığını da biliyordu. Bunu kavradığı anda Leslie dehşete düştü. Sonra bu his de uçup gitti ve yerini, tırnaklarını Irial’ın tenine geçirip onu kendine doğru çekmesine yol açan bir özlem aldı. Adamı kendine çekti –tekrar tekrar. Ama Leslie’nin vücudu hala ihtiyaçtan titriyordu.

Gabriel içeri girdiğinde Leslie giyinikti. Nasıl olup da giysileri üzerine geçirdiğini bilmiyordu ama bir önemi yoktu. Oturuyordu ve üstü örtülüydü. Elinde de bir elma vardı.

“Yemek yemen gerektiğini hatırla.” Irial okşayarak kızın saçlarını yüzünden çekti, dokunuşu da kelimeleri kadar nazikti.

Leslie başını salladı. Söylemek istediğı şeyler vardı ama daha ne olduğunu hatırlayamadan uçup gidiyorlardı.

“Sorun mu var?” diye sordu Irial, Gabriel’a. Her nasılsa Irial, kızın uzağındaki masanın başına geçmişti.

Leslie bir ara elinde olduğunu gördüğü elmayı aradı. Elma gitmişti. Aşağı baktı. Giysileri farklıydı.

Şimdi üzerinde bir elbise vardı. Kırmızı çiçekler ve çevrelerine dolanan mavi çizgiler. Çizgileri parmağıyla takip edip şekli çözmeye çalıştı.

“Araba geldi.” Gabriel onu elinden tutup ayağa kalkmasına yardım etti.

Kızın eteği bileklerine dolandı.

Öne doğru yalpalayıp Irial’ın kollarına yığıldı. Hep birlikte kulübe gittiler. Işıkların parıltısı, Leslie’nin yüzünü adamın gömleğinin arkasına saklamak istemesine yol açtı.

“Harika gidiyorsun,” dedi Irial, onun saçlarını okşarken. Parmaklarını saç tellerinin arasında dolaştırıp birbirine dolanmış tutamları açtı.

“Uzun bir gün oldu,” diye mırıldandı Leslie, kendini adamın ilgisinin kollarına bırakırken. Gözlerini kapadı. “İkinci gün daha kolay olacak,” değil mi?

“Tam bir hafta oldu aşkım.” Adam battaniyeyi kızın üzerine örttü. “Şimdiden daha iyi gitmeye başladın.”

Onların kahkahalar atışını dinledi, garip insanlar, periler Gabriel’la konuşuyordu. Leslie’ye hikayeler anlattılar, Irial saçlarının yerinde siyah tüyler olan bir periyle konuşurken kızı eğlendirdiler. Kuzgun kadın, Bananach çok hoştu. Etrafındaki herkes çok hoştu. Leslie, Bananach’a bakmayı kesip avcılarla dans eden Vila’lara konsantre olmayı denedi. Odayı kaplayan gölgelerin dokunuşunu hissederek salonda süzülüyorlardı. Leslie de gölgeleri hissediyordu. Şakacı eller gibi ona doku-

nuyor, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar yoğun bir kutsama sunuyorlardı.

“Benimle dans et İri.” Leslie ayağa kalktı ve avcıları görmezden gelip Bananach’ın Irial’la konuştuğu yere gitti. Leslie’ye bu, önceki günlerde yaşanmış bir sahnenin tekrarıymış gibi geliyordu. Bananach sürekli etraftaydı, Irial’ın zamanını ve ilgisi-ni çalıyordu. Leslie bundan hoşlanmıyordu.

“Bas git,” dedi kuzgun kadına.

Irial kahkahalar atarken kıza vurmak üzere elini kaldıran Bananach, Gabriel ve başka bir avcı tarafından sürüklenerek uzaklaştırıldı.

“Bananach da bana, senin bize neden hiçbir yararın olmadığını anlatıyordu,” dedi Irial.

Leslie kendisini Irial’a bağlayan bağların titreştiklerini hissetti ve birkaç saniyeliğine de olsa düzgün düşünebilmesi için kralın bağları gevşettiğini anladı. Adam gerçekten de öyle yapmıştı.

“Ben ne işe yapıyorum Irial? Ona ne işe yaradığımı anlat-tın mı?” diye sordu.

“Anlattım.” Irial artık ayağa kalkmış, avuçlarını kıza doğru uzatmıştı.

Leslie elini adamın eline koydu ve ona yaklaştı.

Irial’ın arkasındaki Bananach hareketsizleşti. Başını, diğer perilerden çok daha az insani görünmesine yol açan bir açıyla eğdi.

Gözleri -Irial’ın gözlerine benziyordu- kısıldı ama kadın konuşmadı. *Benimle konuşmuyor.* Leslie önceki gecelerden bir anıyı hatırladı. Bananach sarayın *evcil hayvanıyla* konuşmayı reddediyordu.

Leslie, Gabriel'a ve çevresindeki diğerlerine bakındı. Hepsi bekliyordu. *Beni bekliyorlar. Yemek bekliyorlar.* Korkması gerektiğini biliyordu ve hatta öfkelenmeliydi ama tek hissettiği can sıkıntısıydı. "Ben rahatlamaya çalışırken onu idare etmeyi becerebilir misin?" diye sordu Gabriel'a.

Gabriel, Kara Kral'ın onayını almak için Irial'a bakmadı. Gülümsedi. "Benim için büyük bir zevk."

Leslie içerdeki herkesin onu izlediğini biliyordu ama kendisini bundan çok daha kötü durumlarda gördüklerini tahmin etti. Ellerini Irial'ın göğsüne kaydırды, boynuna uzattı, kollarını okşadı –duruşundan ve yüz ifadesinden kesinlikle anlaşılmayan tedirginliğini hissetti. Başını kaldırıp kral ona bakana kadar bekledikten sonra fısıldadı. "Demek ben kullanılıp atılmak içinim?"

Leslie bunu zaten biliyordu, teninin altına işlenen mürekkebin kralın ve diğerlerinin onu kullanmalarını sağladığını biliyordu. Adam ne zaman Leslie'yi kullanarak duygu fırtınalarını kendine çekse hissettiği kemik eritici huzur hissinin, zihnini kandırmak için yapılan bir oyun olduğunu biliyordu. O anda, kralın izniyle o aydınlanma anını yaşarken, başka gecelerde de zihninin açıldığı zamanlar olduğunu ama hemen ardından gelen duygu seliyle beraber onları unuttuğunu kavradı.

"Öyle miyim?" diye tekrarladı.

Irial ona yaklaştı ve dudaklarını boynuna koydu. Yanıt verdiğinde dudaklarından bir ses dökülmedi, sadece hareket ettiler. "Hayır."

Ama kız öyle olmaya razıydı. Bunu ikisi de gayet iyi biliyordu. Önceden sahip olduğu hayatı düşündüğünde -evinde-

ki uyuşturucu bağımlılarını, sarhoş ya da kayıp babasını, ödemesi gereken faturaları, saatlerce garsonluk yapmayı, yalan söyleyen arkadaşlarını- özleyecek nesi vardı? Acıya, endişeye, korkuya, bunların hiçbirine dönmek istemiyordu. Mutlu olmayı istiyordu. Zevk almayı. Vücudunun adamın kollarında eriyip gitmesini. Kendisini bayıltacak kadar güçlü zevk dalgalarının yeniden vücuduna vurmasını istiyordu.

Irial yüzüne bakabilmek için onu kendinden uzaklaştırdı.

Leslie kollarını adamın boynuna dolayıp öne doğru yürüdü ve bunu yaparak kralı geri gitmeye zorladı. “İlerleyen saatlerde ellerimi senden uzak tutamayacak kadar kendimden geçmiş olacağım...” Bu düşünceyle, insanların arasında ilerleyen saatlerde nasıl olacağını itiraf etmenin cüretkarlığıyla hafifçe ürpereyen Leslie hangisinin daha kötü olduğuna karar veremedi. Hissettiği arzuyu kabullenmesi kendi kendini kandıracak yalanlar söylemesinden daha mı iyiydi, yoksa daha mı kötüydü?

“Tüm bunlar eğlenceli. Burada olmak. Seninle olmak. Yeniden eğlenebilmek güzel, beni eğlendiren şeyleri hatırlamak güzel. Bunu yapabilir miyiz? Seninle geçirdiğim güzel zamanları hatırlamama izin verir misin? Daha fazlasını yaşamama izin verir misin?”

O zaman tüm gerilim ortadan kalktı. Adam kızın arkasına bakıp bir işaret yaptı. Müzik odayı doldurdu, basın sesi bütün gücüyle içeriyi kapladı. Leslie müziği damarlarında hissetti ve kahkahalar atarak dans ettiler. Birkaç saat için dünya çok güzeldi. İnsanların ve perilerin yüzlerindeki hayranlık dolu ya da küçümseyen bakışların bir önemi yoktu. Sadece Irial vardı, sadece zevk vardı. Ama Leslie’nin zihni ne kadar uzun süre açık

kalırsa geçmişte olan korkunç olayları da o kadar hatırlıyordu. Duyguları hissetmedi ama anılar daha keskin bir şekilde zihnine doluştu. Orada, Irial'ın kollarındayken kabuslar görmesine yol açan herkesi yok etme gücüne sahip olduğunu kavradı. Irial bunu yapardı. Onların kim olduklarını bulur ve kıza getirirdi. Soğuk bir düşünceydi ama kız bunu açıkça görebiliyordu. Leslie ondan bunu yapmasını istemedi, gerçekte kimseyi yok etmek istemiyordu. Onları yeniden unutmak istiyordu. Bunu bilmek bile kaldırabileceğinden daha fazla acı çekmesine yol açtı. "Irial? Besle onları. Şimdi."

Leslie dans etmeyi kesti ve kralın harekete geçmesini bekledi, duyguların vücudunu parçalayarak geçip gitmelerini.

"Gabe," demekle yetindi kral. Karmaşanın başlaması için bu kadarı yetti. Bananach çığlık attı, Gabriel uludu. Ölümlüler çığlık atıp zevk ve korku içinde inlediler. Tanıdık bir ninni gibi gürültülü çığlıklar yükseldi.

Irial kızın arkasına bakmasına izin vermedi. Leslie'nin hiçbir şeyi veya hiç kimseyi görmesine izin vermedi.

Çok yakın mesafede yeni yıldızlar doğdu. Leslie için birkaç kalp atımı süresince alev alev yandı her biri. Ama doğumlarındaki coşku dalgası kızın gözlerini kapamasına yol açtı. Leslie'nin vücudundaki bütün hücreler çığlık atıyordu. Ve yeniden her şeyi unuttu. Kendini yeniden hiçbir şey bilmemenin verdiği huzura bıraktı. Tek hissedebildiği Irial'ın teninin onun tenine değmesinin verdiği zevkti.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

YAŞADIKLARINI HAYAL MEYAL HATIRLIYORDU VE HAFIZASIN-
da büyük boşluklar vardı. Ama bilincinin yerinde olduğu
dönemler sıklaşmaya başlamıştı. *Ne kadar zaman oldu?* Döv-
mesi tamamen iyileşmişti. Saçları daha uzundu. Sık sık Irial'ın
aralarındaki bağı kapadığını hissediyordu. Kral ikisini birbiri-
ne bağlayan siyah sarmaşık dalı aracılığıyla kızın içini doldu-
ran duyguları çekmeyi kesiyordu. Öyle günlerde her şey bü-
yük bir düzen içindeydi. Ama geri kalan zamanlar bir sis per-
desinin arkasına saklanmıştı. *Haftalar mı oldu?*

Adamın yanından hiç ayrılmamıştı. *Ne kadar zamandır? Ben
ne zamandır...* Bugün yapacaktı. Bugün yapabileceğini ispatla-
yacaktı. Kaç kere olduğunu bilmesine de defalarca adamdan uzak-
laşmayı denediğini ve başarısız olduğunu biliyordu. Zihni bir-
birine geçmiş anı parçalarıyla doluydu. Artık hayat böyleydi.
Görüntülerden ve duygulardan oluşan bir montaj. Ve her şey

Irial'la bağlantılıydı. Kızın hayatındaki tek sabit oydu. Şimdi, hareket ederken bile diğer odada adamın varlığını hissediyordu. *Her zaman yakınlarımda.* Bu durum tehlikeliydi. Kuzgun kadın bunu değiştirmek, Irial'ı koparıp almak istemişti.

Leslie adamın kendisi için ısmarladığı seksi kıyafetlerden birini giydi, hareket ettiğinde uçuşan etekleri olan uzun bir elbise. Irial'ın satın aldığı her şey gibi çok hassas bir kumaştan yapılmıştı. Tek kelime etmeden ikinci odanın kapısını açtı.

Kral hiçbir şey söylemeyerek onu izlemekle yetindi.

Leslie koridora çıkan kapıyı açtı. Periler onu takip etti –oteldeki diğer insanlar için görünmezdiler ama kız onları görebiliyordu. Kral gözlerine sürdüğü garip bir yağla kıza görü yeteneğini kazandırmıştı. Derilerinin her tarafı küçük dikenlerle kaplı, ince uzun yaratıklar sessizdiler. Kızı takip ederken neredeyse, saygılı davranıyorlardı. Eğer hala bunu yapma yeteneğine sahip olsaydı dehşete düşerdi. Ama Leslie duygular için bir araçtan başka bir şey değildi. Duvarlar kıızı onlardan korumamıştı.

Her korku, her özlem, ölümlülerin ve perilerin hissettiği her tür karanlık his, kız bilincini kaybedene kadar vücudundan akıyordu. Yalnızca Irial'ın dokunuşu çıldırmamasını sağlıyor, onu sakinleştirebiliyordu.

Asansörün kapısı kapanıp neler olacağını izleyen perileri dışarıda bırakarak Leslie'yi otelin lobisine götürdü. Orada başka periler onu bekliyor olacaktı.

Yaratıklardan biri, Leslie asansörden çıkarken başını sallayarak onu selamladı. Kız asansörden çıkarken yaratık toynaklarını yere vurarak büyük bir gürültü kopardı. Leslie'nin ayak

sesleri de daha az gürültülü değildi. Irial ona saçma ölçüde pahalı, gümüş topuklu ayakkabılar ve çizmeler almıştı.

“... Arabayı getirsinler mi?” Kapı görevlisi onunla konuşuyordu ama Leslie adamı farketmedi. “Hanımefendi? Şoförünüze ihtiyacınız var mı?”

Leslie adamın yüzüne bakarken görevlinin içinde oluşan korkuyu farkettiler, birkaç kat yukarıdaki Irial’ın kendisi aracılığıyla bu korkunun tadına baktığını da hissettiler. Hep böyleydi, onun vücudundan akıp Irial’inkine giden duygu sellerinin sonsuz akımı. Irial artık daha güçlü olduğunu söylemişti. İyiye gittiklerini söylemişti. Sarayın iyileştiğini söylemişti.

Kapı görevlisi kıza bakıyordu, üzerinde korku ve hafif bir iğrenme vardı. *Ne görüyor?*

Irial sorumlu biri sayılmazdı. Bol parası vardı ve sürekli suçlu görünümlü misafirleri oluyordu. Perilerin insan gibi görünmelerini sağlayan büyüler, üzerlerindeki kötücül aurayı saklamıyordu. Ve Leslie de odayı terk edebildiği zamanlarda koridorlarda bir zombi gibi dolaşıyordu ya da Irial’a yapışıyordu. Pek çok kez, rezil olmanın eşiğinden dönmüşlerdi. “Bugün dışarı mı çıkacaksınız?” diye sordu kapı görevlisi.

Kızın midesine kramplar girdi. Irial’dan uzak olmanın fikri bile hasta hissetmesine yol açıyordu. Gabriel kızın arkasında belirdi. “Yardıma ihtiyacınız var mı?”

Kapı görevlisi bakışlarını kaçırdı. Gabriel’in sesindeki insanilikten uzak tınıyı duymamış olabilirdi ama avcının varlığının yarattığı korkuyu hissetmişti. Bütün ölümlüler hissedirdi. Gabriel öyle bir yaratıktı, ne kadar tedirgin olursa o kadar korkutucu bir havaya bürünürdü.

Kapı görevlisinin korkusu zirveye ulaştı.

“*Kapıya ulaştın Leslie. Çok güzel.*” Kız zihninde Irial’ın sesini duydu. Artık beyninde adamın sesini duymak şaşırtıcı gelmiyordu. Yine de irkildi.

“Şoförü istemiyorum. Bana bir taksi çağırır mısın?” diye sordu kapı görevlisine. Kollarını kavuşturdu, bu sefer yenilmeyecekti. Bu sefer başaracaktı. Bayılmadı veya yere yığılmadı. *Küçük zaferler.* Dudaklarını konuşmaya zorladı. “Beni rıhtıma götürecek bir taksi...”

Yalpaladı.

“Tek başınıza dışarı çıkabilecek kadar iyi olduğunuza emin misiniz?” diye sordu kapı görevlisi.

“Evet.” Kızın ağzı kurudu. Yumruklarını o kadar sıkımişti ki elleri acıyordu. “Lütfen, Gabriel, beni taksiye götür. Nehir kenarına gitmek istiyorum...” Ardından sustu ve adamın onu dinlemesini umdu.

Leslie uyandığında nehrin kenarındaki çimenlerin üzerinde yat-tığını görünce rahatladı. Rahatlamayı hissedebiliyordu. Irial güzel duyguları içmezdi. Bu duruma sevinmeliydi, hissizleşmediğini görmek onu mutlu etmeliydi. Eğer diğer sorun olmasaydı -Irial’ın dokunuşu için hissettiği çıldırtıcı açlık, karanlık duygular kızın kendi duygularına karışmasalar da içini doldurduklarında hissettiği boğulma hissi- her şey yolunda olabilirdi.

Biraz ötesinde Gabriel’in avcılarından birkaçı durmuş kızı izliyordu. Onu korkutmuyorlardı. Kızın onlardan hoşlanmasından memnun görünüyordular. Birkaç kez Ani ve Tish’i görmüştü. Şimdi içinde yaşadığı, hiçbir şeyin şaşırtıcı olmadığı bu

dünyada tereddüt etmeden onların melez kimliklerini kabullenmişti. Ani'nin, Tish'in ve Tavşan'ın, mürekkep değişiminin onu değiştireceği gerçeğini bildiklerini kabullenmiş ve bu düşünceyle barışmıştı.

“Sen yeterince güçlüsün Les, gerçekten,” diye ısrar etmişti Ani.

“Ya değilsem?”

“Olacaksın. İri için. Onun güçlü olmasına ihtiyacımız var.” Ani kıza sarılmıştı. “Sen onun kurtarıcıcısın. Saray artık çok daha güçlü. Kral artık çok daha güçlü.”

Avcıları görmezden gelen Leslie, eskiden Niall'la birlikte sigara içmek için gittikleri depoya varana kadar nehir boyunca yürüdü. Birlikte sık sık içeri girmek için kullandıkları pencereyi açtı ve ikinci kata çıktı –nehri görebileceği kadar yukarıya. Orada, herkesten uzaktayken kendini neredeyse normal hissediyordu. Evini Irial'la birlikte terkettiği sabahtan beri ilk kez yalnızdı.

Oturup nehri izledi. Ayaklarını pencerenin kenarından sallandırdı.

Ortada ne ölümlü, ne peri, ne Irial vardı. Onlardan uzaktayken kendini daha az tüketilmiş hissediyordu. Dünya yeniden düzene kavuşmuştu, kendi başına olduğu için her şey nispeten dengedeydi. Mesafe yüzünden mi?

Bir önemi yoktu, adamın yaklaştığını hissetti. Ardından Irial sokaktaydı, başını kaldırmış kıza bakıyordu. “Aşağı gelecek misin?”

“Belki.”

“Leslie...”

Kız ayağa kalkıp topukları üzerinde dengede durdu ve ellerini havuza dalmaya hazırlanan biri gibi başının üzerine kaldırdı. “Korkuyor olmalıydım Irial. Ama korkmuyorum.”

“Ben korkuyorum.”

Adamın sesi tedirgindi, sevecen değildi, güven verici bir tınısı yoktu. “Hem de çok korkuyorum.”

Rüzgar yüzüne çarparken Leslie ileri geri sallandı.

Her zamanki mükemmel tavrıyla Irial kıza seslendi. “Bunu daha iyi yapmayı öğreneceğiz ve...”

“Öne adım atarsam canım yanacak mı?” Sesi tutkusuzdu ama bu fikir onu heyecanlandırmıştı. *Korkutmamıştı*. Hala hiç korku yoktu ve baştan beri kızın istediği de buydu –canının yanmaması, normal hissetmek. Daha önce emin değildi ama o anda neye ihtiyacı olduğunu kavradı. Bütün olmayı, bütün parçalarına, bütün duygulara. *Normal olan her şeyden tamamen koptum*.

“Eğer düşsem hisseder miydim? Hisseder miyim? Canım yanar mıydı?” Adama yukarıdan baktı. Kral çok güzeldi ve kızın seçme hakkını çalmış olsa da Leslie ona baktığında içinde şefkat hissediyordu. Irial onun güvende olmasını sağlamıştı. Şimdi içinde bulunduğu karmaşa adamın suçu olabilirdi ama bu karmaşanın getirdiği delilikte kızı yalnız bırakmamıştı. Ne kadar sık olursa olsun kız ihtiyaç duyduğunda onu kollarına alıyordu. Sarayını taşımak zorunda kalmaya bile aldırmamıştı. Artık o da yorgun görünüyordu. Adamı düşündüğünde kızın içini sıcak duygular doldurdu.

Irial konuştuğunda nazik bir şey söylemek niyetinde değildi. Yeri işaret etti. “Öyleyse atla.”

Öfke, korku, şüphe kızın üzerini kapladı –hoş değil ama gerçektiler. Bir an için bu duygular kıza aitti ve onları hissedebiliyordu. “Yapabilirim.”

“Yapabilirsin,” diye tekrarladı kral. “Seni durdurmayacağım. İradeni çalmak istemiyorum Leslie.”

“Ama çaldın.” Gabriel’in, Irial’ın yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldamasını izledi. “Bana bunu sen yaptın. Mutlu değilim. Mutlu olmak istiyorum.”

“Öyleyse atla.” Gabriel’a emir verirken kral bakışlarını kızın üzerinden çekmedi. “Herkesin buradan uzak durmasını sağla. Bu sokakta hiçbir ölümlü ya da hiçbir peri istemiyorum.”

Leslie yeniden pencerenin kenarına oturdu. “Beni tutardın.”

“Tutardım ama eğer düşmek seni memnun edecekse,” omuz silkti, “mutlu olmanı tercih ederim.”

“Ben de.” Kız yaşlar akıyormuş gibi gözlerini ovuşturdu. Akmıyordu. Ağlamak artık yapmadığı bir şeydi –endişelenmek, öfkelenmek ya da diğer tüm tatsız duygular gibi. Kızın parçaları kopup gitmişti, hayatının geri kalanı gibi ondan çalınmıştı. Bundan sonra okul yoktu, melodramatik havasıyla Rianne yoktu, Verlaine’in mutfağında atılan kahkahalar yoktu, Karga Yuvası’nda dans etmek yoktu. Ve tüm bu değişimleri geri almanın yolu yoktu. *Geri gitmek seçeneklerden biri değildi.* Ama olduğu yerde kalmak da gerçek mutluluk değildi. Sanki bir rüyanın içinde yaşıyordu –ya da kabusun. Artık farkı görüp göremeyeceğini bilmiyordu.

“Mutlu değilim,” diye fısıldadı. “Hissettiğimin ne olduğunu bilmiyorum ama mutluluk olmadığına eminim.”

Irial binaya tırmanmaya başladı.

Tuğla çıkıntılarına ve metal parçalarına tutunup keskin köşelerin ellerini delmesine aldırmayarak kızın yanına çıktı. Ve arkasında duvarın dibinden kıza kadar uzanan kanlı el izleri bıraktı.

“Bana tutun,” dedi, pencerenin yanına varıp durduğunda.

Leslie onun dediğini yaptı. Ona tutundu, adam binanın tepesine tırmanmayı sürdürürken dünyada kalan tek sağlam şeymiş gibi ona sıkı sıkı sarıldı. Çatıya vardıklarında Irial durup kızı yere bıraktı.

“Mutsuz olmanı istemiyorum.”

“Mutsuzum.”

“Değilsin.” Kızın yüzünü ellerinin arasına aldı. “Hissettiğin her şeyi biliyorum aşkım. Acı çekmiyorsun, öfkelenmiyorsun ve endişelenmiyorsun. Bunun nesi kötü?”

“Bu gerçek değil... Bu şekilde yaşayamam. Yaşamayacağım.”

Kızın sesi ciddi çıkmış olmalı ki kral başını salladı. “Bana birkaç gün tanı. Bir çözüm bulacağım.”

“Diğerlerine söyleyecek misin?”

“Hayır.” Leslie’yi gözlerinde neredeyse kırılğan bir ifadeyle izledi. “Bundan bahsetmememiz herkes için en iyisi. Bana güven.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

IRIAL, PEK ÇOK GÜNÜ, LESLIE'NİN KAYBETTİĞİ DUYGULARDAN bazılarını yeniden hissetme arzusuyla mücadele edişini izleyerek geçirdi. Kral, kız aracılığıyla o duyguları içtiği için Leslie'nin içinde bir boşluk oluşmuştu. Beklenmedik bir açmazdı. Kız trafiğin ortasına dalıyor, zaten saldırgan olan Bananach'ı kışkırtıyor ya da silahlı iki ölümlünün tartışmasına müdahale ediyordu. Kral ne zaman nöbetçileri azaltsa Leslie kendini tehlikeye atan şeyler yapıyordu. Irial bu hareketlere anlam veremiyordu ama ölümlülerin hareketlerine zaten genelde anlam veremezdi.

O gün kız çok yorgundu –kral da öyleydi.

Yatak odasının kapısına ilerleyip dikkatini uyuyan kızıdan uzaklaştırdı. Kızla büyük bir dikkatle ilgilenilmesi gerekiyordu. Irial gerçek duygularını saklamaktan yorgun düşmüştü. Bir ölümlünün onu değiştirmesine hazırlıksız yakalanmıştı. Bu durum, planın parçası değildi.

Kral kanepenin diğer ucuna oturduğunda Gabriel başını kaldırdı ve Leslie ne zaman uyusa yaptıkları konuşmaya geri döndü. “Uzun süredir ölümlülerle iyi bir şenlik yapmadık.” Kapağını açtığı büyük şişeyi krala uzattı.

“Çünkü çok çabuk kırılıyorlar.” Irial şişeyi alıp kokladıktan sonra sordu. “Bu gerçek bira mı? Yalnızca bira?”

“Seni ilgilendirdiği kadarıyla.” Gabriel arkasına yaslanıp bacaklarını esnetti ve çizmeli ayaklarıyla yalnızca kendisinin duyduğu bir şarkıya eşlik etmeye başladı. “Evet, ölümlülerle parti yapmaya ne diyorsun?”

“En azından birkaç gece sağ kalacak birkaç tane bulabilir misin?” Irial kapalı kapıya baktı, arkasında kendi aşırı kırılğan ölümlüsü derin bir uyku çekiyordu. “Her hafta yenilerini bulmamız gerekmezse daha iyi olur. Birkaç günde bir aynı ölümlüleri kullanır, işlerin nasıl gittiğini görürüz.”

Leslie’nin çok fazla sayıda ölümünün ölümlerini, korkularını ve acılarını hissetmekle ne kadar baş edebileceğini bilmediğini söylemedi. Eğer yeterince fazla ölümlü olursa ve çok büyük bir dehşet, öfke veya şehvet hissederlerse kız bu duygularla sarhoş olur ve aralarından birkaç tanesinin öldüğünü farketmezdi. Ancak çok sayıda ölümlü aynı anda ölecek olursa, kızın üzüleceğine emindi.

“Biraz savaştın da zararı olmaz. Bananach koyduğun bütün sınırları zorluyor. Ona ufak bir ders vermemi ister misin?” Gabriel’in bu konuyu açması bile endişelenmek için yeterli bir nedendi.

“Yaşlı cadının daha ileri gidecek kadar destekçisi yok.” Irial kadının sürekli peşinde olmasından, bir zayıflık aramasından

ve işleri karıştırmamasından nefret ediyordu. Zamanla Bananach onu alt edecekti. Eğer Irial, sarayı güçlü tutmayı başaramazsa, kadın diğer perileri gerçek bir isyana sürükleyebilirdi. İlk kez olmayacaktı. Kadının yeniden sıradan savaş homurtularına dönmesine ihtiyacı vardı, daha cüretkar girişimlerde bulunması için ona gerekçe verilmemeliydi. *İlk önce Leslie sorununu hallet.*

“Bananach, Niall’a yine saldırdı.” Gabriel dişlerini ortaya çıkaracak şekilde sırttı. “Çocuk hala iyi dayanıyor.”

Irial, Bananach ve Niall’ın dövüşünü görmekten zevk alabilirdi. Niall şiddetten önce mantığa başvurma eğilimindeydi ama kavgaya tutuştuğunda onu da geri kalan her şeyi ele aldığı biçimde ele alırdı: At gözlükleriyle. “O... Hala iyi mi?”

Gabriel omuz silkti ama yüzündeki memnuniyet ifadesi kaybolmadı. “Er ya da geç geri gelecek, İri. Uzun vadeli düşünmelisin, hepsi bu.”

Irial o an için Niall’ın gelecekte ne yapacağını düşünmedi, düşünemezdi. Onunla ilgili umutları vardı ama umut çözümlü değildi. Gabriel haklıydı. Irial uzun vadeli düşünmeliydi. Başlangıçtaki fikirlerine aşırı odaklanmıştı. Yeni bir plana ihtiyacı vardı. Beira’nın kimse ona karşı çıkmadan hüküm sürdüğü dokuz yüz yıl boyunca Irial güçten düşmüştü, her zaman o kadar kolay beslenebileceklerini varsaymıştı. Gerçek bir Yaz Kralı ve yeni bir Kış Kraliçesi ile geçen son aylar ona değişimin ne kadar çabuk gerçekleşebileceğini göstermişti. Kral hırsızlıksız yakalanmıştı.

“Bananach’a kimi istiyorsa toplamasını ve gidip Sorcha’nın canını sıkmasını söyle. Uzun vadede herkesi besleyemem. Mevsim sarayları şimdilik işimize yaramadıklarına göre safkan soy-

lularla neler yapabileceğimize bakalım. Eğer Sorcha'yı kıskırtabilecek biri varsa o da Bananach'tır."

Bananach'a taşıdığı emirleri gösteren dövmelemlerin belirmesiyle Gabriel'in kolları karardı. İkisi de bu emirlerin kadını bir süre ayakaltından çekeceğini umdu.

"Ve Ani," Irial kelimelerini dikkatlice seçmek için duraksadı, "Tish ve Tavşan'ı onunla kalmaları için getir. Onların Guin'i götürdüğümüz eve taşınmalarını sağla. Sorcha'nın adamları yarım kan perileri çalarken ailenin tehlikede olması kaçınılmaz. Bananach saldırılarına başladığında durum daha da kötüleşecektir. Artık barış olduğu için Sorcha, Ana Saray'ı kopuk tutmayı başaramaz."

Bir an için Gabriel tereddüt etti. "Çocuklarım konusunda dikkatli olmalısın. Ani'nin ölümlülerden beslenebiliyor olması bir şeyi değıştirmmez, o hala benim kızım. Üzerinde deneyler yapmak..."

"Kızının razı olmadığı hiçbir şey yapmayacağız." Irial bir sigara yaktı. Leslie onlarla yaşamaya geldiğinden beri daha çok sigara içiyordu. *Onun için endişeleniyorum.* Konuşmadan önce birkaç nefes çekti. "Ani'yi ölümlülerin yanında serbest bırak. Onları içip içemeyeceğini görmek istiyorum. Belki de sorunu çözmek için tek ihtiyacımız olan odur."

"Bu demektir ki... iki parti olacak. Kızımın katıldığı partiye katılamam." Kızının kalabalığın içinde çıldırması fikri karşısında Gabriel'in yüzündeki vahşiliğın yerini hoşnutsuzluk aldı. "O iyi bir kız."

"Öyle, Gabe. Onunla ilgilenmeleri için birkaç avcı seç. İki oda, koridorun ucundakiler. Leslie komaya girmeden önce beni

ve sarayı doyurmanın ne kadar süreceğini göreceğiz. Leslie'yi izlemeliyiz, tepkilerine dikkat etmeli ve sınıra geldiğinde durmalıyız.” Irial bu fikre sıkı sıkı sarıldı. Çok zorlandıklarında mürekkep değişimi yapan ölümlülerden bazılarının beyni hasar görmüştü.

“Keenan’ın Yaz Kızları’ndan birkaçını da getir. Ödül olarak iyi iş görüyorlar. Kimin en çok ölümlüsü sağ kalırsa onun ödülü olurlar.” Yatak odasından gürültüler geldiğini duyan Irial sesini alçalttı. Leslie henüz uyanmamıştı ama uyuması gerektiği gibi uyumamak konusunda dik başlılık ediyordu.

Kız odaya girdiğinde Irial elini uzattı ve Leslie adamın elini tutup kollarına kıvrıldı.

“Parti planlarıyla ilgilenebilecek misin?” diye sordu Irial, belli belirsiz koynuna kıvrılan Leslie’nin saçlarını okşarken.

Gabriel başını salladı. “En az iki güne ihtiyacım olacak.”

“Çok uygun.” Bu sözün ardından Irial dikkatini yeniden kıza yöneltti. Gabriel’in ayrılırken arkasından kapadığı kapının çıkardığı klik sesinin ardından baş başa kaldılar. “İki gün daha sabredebilersen, aramızdaki bağ yüzünden daha az tuzağa düşmüş hissetmen için bir şeyler yapabilirim.” İkisini birbirine bağlayan sarmaşığı işaret etti.

“Ne...”

“Soru sormak yok Leslie. Tek kural bu.” Kızı alnından öptü. “Daha fazla özgürlük ister misin, dolaşabileceğin odalar?”

Kız ses çıkarmadan başını salladı.

“Kendini tehlikeye atmayı kesmelisin. Eğer bunu yapmayı sürdürürsen sana daha fazla özgürlük tanıyamam.” Adam konuşurken kızın yüzünü izliyor ve duygulardan bazılarını için-

de tutabilse nasıl olacağını merak ediyordu. Hepsini değil ama bazılarını.

“Yapacağın şey can yakacak mı?” Bir an için bu fikir kıza heyecan vermiş gibi göründü. Baştan beri kurtulmaya çalıştığı duygular artık ilgisini çekiyordu.

“Benimle geçirdiğin ilk birkaç hafta boyunca canın yandı mı?”

“Hatırlamıyorum.” Adamın endişelerinin tadına bakabiliyormuş gibi dudaklarını yaladı. Aralarındaki bağ bunu yapmasına olanak tanımıyordu ama bazen kral kızın aralarındaki akımı tersine çevirmeye çalışmasından doğan itişisi hissedirdi. Kızın, onun duygularını çalmaya çalışışını izlerdi. “O haftalarla ilgili anılarım düzgün değil,” dedi Leslie.

“Kesinlikle.”

“Çok zalimsin Irial.” Leslie öfkeli değildi, adamı suçlamıyordu, kötü hiçbir şey hissetmiyordu. Hissedemezdi.

Bir an için kral ikisinin de kızın hissedebilmesini dilediklerini kavradı. *Benim Gölge Kızım*. Aklından geçenleri söyleme hatasına düşmeden önce kızı öptü.

“Zalim olabilirim Leslie. Ve eğer kendine zarar vermeyi denemeyi sürdürürsen olacağım.” Kral, kızın, asgari zekasının, korku hissetmese de bu sözlerinin gerçek olduğunu anlamasını sağlayacağını umuyordu. Kızı tehdit etmekten hoşlanmamıştı, kralın zalimleşmesi ikisinin de hoşuna giden bir durum olmazdı. Ama Leslie, kralın söyledikleri bir tehdit değil de ödül-müş gibi özlemle iç çekti. Bu yüzden kral, “Niall’ın yaralarını hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Hatırlıyorum.”

Leslie kımıldamadan büyük bir dikkatle kralı izledi.

“Zalim davranırsam benden hoşlanmazsın.” Kızı ayağa kaldırdı.

Leslie duygusuz bir tavırla ellerini uzattı. “Senden şimdi de hoşlanmıyorum.”

“Biz yalan söylemeyiz,” diye hatırlattı Irial, elini tutarken ve onu kollarına aldı.

“Ben ölümlüyüm Irial. Dilediğim gibi yalan söyleyebilirim,” diye fısıldadı Leslie.

Kral bunu yapmanın kendisine bu kadar zor gelmesinden nefret ederek kızı bıraktı. “Üstünü değiştir aşkım.”

Katılmaları gereken bir isyan vardı. Kızı henüz hastanelerde, tımarhanelerde ya da buna benzer yerlerde dolaştırmamıştı ama bu akşam onu öfke ziyafeti çekmeye götürecekti. Eğer kızı dayanabileceği kadar karanlıkla doldurup sarayı beslemesini sağlarsa, bir süreliğine nefes almasına izin verebilirdi. Ya bunu yapacaktı ya da Leslie’yi kaybedecekti. Ve şimdilik onu kaybetme fikrine katlanamıyordu. Yavaş yavaş onu adam etmeyi ummuştu ama Leslie çok dik kafalıydı ve Irial onu yok etmemek için güçlü bir arzu duyduğundan önceden planladığı zaman çizelgesini takip etmesi imkansızdı. Kahrolası barış başladığından beri Irial’ın en çok istediği şey, saraydan ve sorumluluklarından uzaklaşmaktı. Artık, Leslie’yi de yanında götürmek istiyordu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

S ONRAKİ HAFTA BOYUNCA KIZI GÖLGELERDEN SARHOŞ OLUNCaya kadar zorladı, onları kusuncaya kadar. Ama bu konuyu tartışmadılar. Kızın kabullenebileceğini sandığı bir rutine girdiler. Irial ona geceleri neler olduğunu söylemiyor ve Leslie de sormuyordu. En azından gerçek bir çözüm değildi ama Leslie kendini daha iyi hissediyordu. Kendi kendine bunun bir tür ilerleme olduğunu söyledi. Bazen Irial aralarındaki bağı sıkı sıkı kapadığından kayıp duyguların izlerini hissedebiliyordu. Ama çoğu zaman gölgeden asma dalı uyuyan bir yılan gibi hep aralarındaydı. Böyle zamanlarda kız kendi kendine yalan söylüyor, kendini mutlu olduğuna ve şimdiki konumunda olmanın büyük yararları olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Derken arzu yüzünden iki büklüm olup dönüştüğü şeyin bütün ağırlığını üzerinde hissederek kayıtsızlaştı.

Diğer bağımlılardan farklı değilim.

Kızın uyuşturucusunun kalp atışları ve sesi vardı ama o da diğerleri gibi bir uyuşturucuydu. Eğer hala hissedebiliyor olsa adama karşı duyduğu arzu ve düştüğü çirkin durum yüzünden utanç duyardı. Ama bu tür duyguları hissetmiyordu. Irial onları egzotik bir iksir gibi içip tüketiyordu. Ve korkunçluk zirve noktasına ulaştığında Irial'ın dokunuşu kızın içindeki bütün fırtınaları sakinleştiriyordu.

Bana neler oluyor? Karanlık beni tüketecek mi?

Irial bu soruların yanıtlarını bilmiyordu. Yaşadıklarının kızın vücuduna, sağlığına, ömrüne ne gibi bir etkileri olacağını söyleyemiyordu. Ona verebildiği tek güvence sonuna kadar onun yanında olacağı, onu koruyacağı, güvende ve iyi olmasını sağlayacağıydı.

Artık düzenli olarak dışarı çıkıp yürüyüş yapabildiği, Irial'dan uzaklaşabildiği için Leslie, Niall'ı görmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Mürekkep değişiminden önceki hayatından tanıdığı bütün insanlar arasında karşılaşmayı arzuladığı tek kişi oydu.

O da bir zamanlar Irial'ın yanındaydı. Kara Saray'ın nasıl olduğunu biliyordu, Leslie'nin içinde yaşadığı dünyanın nasıl olduğunu biliyordu ve kız bir kişiyle olsun sırlar olmadan konuşabilmeyi istiyordu.

Onu aradı ve bir gün buldu. Genç adam sokağın karşısında, Müzik Değişimi isimli dükkanın hemen önünde duruyordu. Rianne'in sık sık gittiği bir dükkandı burası. Yanında yabancı müzik çalan bir müzisyen -bir insan- vardı. Kızın kalbi kendini ritme kaptırdı, müziğin hızı midesine yerleşti, tenini ve damarlarını okşamaya başladı.

Derken, Niall arkasını dönüp kızın onu izlediğini gördü.

“Leslie.” Dudakları kelimeyi fısıldadı ama çıkan ses duyulamayacak kadar hafifti.

Sokaktaki trafik karşıya geçmeyi tehlikeli kılacak kadar hızlıydı ama Niall insan değildi, hiçbir zaman insan olmamıştı. Varlığı ve yokluğu belli olmayan boşluklardan geçerek onun yanına geldi. Ellerini tutup dudaklarına götürdü ve kızın paylaşmadığı gözyaşları döktü.

“Seni görmeme izin vermedi,” dedi adam.

“İzin vermemesini ben söyledim. Kimsenin beni görmesini isteyeceğim halde değildim.” Bakışlarını kaçırıp onları izleyen perileri süzdü.

“Elimde olsa onu öldürürdüm,” diyen adamın sesi Irial’inkinden bile zalim çıktı.

“Bunu istemiyorum. Asla...”

“Eğer sana bunu yapmamış olsaydı isterdin.”

“O korkunç biri değil.”

“Yapma. Lütfen.” Niall kıza sarıldı, gözyaşları dışında sesizdi. Kızı istiyormuş gibi hareket ediyordu, sanki bütün hisleri gerçekti ama Leslie merak etmeden duramadı. Önceden hissettiği Niall’a dokunma dürtüsü, ona yakın olma dürtüsü, duyduğu ihtiyaç ortadan kalkmıştı. *Hepsi bir yalan mıydı? Yoksa o duygular da Irial tarafından tüketildi mi?* Niall’ın güzeller güzeli yaralı yüzüne baktı ve içi şefkatle doldu. Ama baştan çıkma yoktu.

Sokağa dağılan periler nefret ve şehvet dolu ifadelerle onları izliyordu. Irial’ın perilerinin neler yapacağıyla ilgili sohbetler ve mırıltılar yükseldi. Irial bu olanları duyduğunda ne yapacaktı?

*Oğlanı öldürecek. Kesinlikle öldürecek.
Şöleni başlatırken onu avcılarına verecek.
Hiçbir şey. Kız o kadar önemli değil-
Hayır önemli. Irial bu kıza kadar hiçbir ölümlüyü sahiplenmemiştir. Demek ki-*

*Irial sevgili Gancanagh'ına saldırmamıza şimdiye kadar nere-
deyse hiç izin vermedi.*

Belki ona işkence eder? Kızın ona işkence etmesini sağlar...

Leslie gözlerini gölgelere çevirip Gabriel'in avcılarından birine yalvaran bir bakış atana kadar dedikodu yapmayı sürdürdüler. Başka tek kelime etmeye fırsat olmadan avcı kalabalığı temizledi, onları tehdit ederek veya güç kullanarak kovaladı. Kaldırıp sokağın diğer ucuna fırlattı. Çığlıklar ve gürültüler adam, anlam veremediği korkuların yankılarını duyuyormuş gibi görünerek duraksayana kadar devam etti.

"Emirlerini dinliyorlar mı?" diye sordu Niall.

"Dinliyorlar. Bana iyi davranıyorlar. Kimse bana zarar vermedi." Adamın göğsüne, yara izlerinin olduğunu bildiği yere dokundu. O yara izleri Niall'la ilgili, Irial'la ilgili, kızın şimdi ev adını verdiği dünyayla ilgili pek çok soruyu yanıtlıyordu. "Kimse benim onlardan istediklerim dışında bir şey yapmadı bana..." diye ekledi.

"Irial bile mi?" Niall'ın ses tonu da yüzü gibi ifadesizdi ama Leslie onun içindeki duyguları hissedebiliyordu –umut, özlem, korku ve öfke. Tam bir duygu karmaşası.

Leslie yalan söyleyebilmeyi diledi ama yalan söylemek istemiyordu. Onun yalan söyleyemeyeceğini bile bile, duygularını saklayamayacağını bile bile adama yalan söyleyemezdi. "Ço-

gunlukla. Asla iznim olmadan bana dokunmuyor, kastettiğin buysa... Ama beni rızam olmadan bu hale getirdi ve artık neyin benim, neyin onun seçimi olduğunu bilmiyorum. Ben ne zaman... Ona ihtiyaç duysam ya da ben... Bu durum öldürüyor, Niall. Açlıktan ölmek gibi, sanki bir şey beni diri diri yiyor. Canım yanmıyor ama yanması gerektiğini biliyorum. Acı duymuyorum, yine de içten içe attığım çığlıkları engelleyemiyorum. Yalnızca İri... Her şeyin iyi olduğunu hissetmemi sağlıyor. Her şeyi daha iyi hale getiriyor.”

Niall kıza yaklaşp kulağına fısıldadı. “Bunu durdurabilirim. Sanırım bunu bozabilirim. Onun seninle olan bağını koparmamı sağlayacak şeyleri bulabilirim.” Ve kıza, Aislinn’in ona günişığı, Kış Kraliçesi’nin buz vereceğini, sonra mürekkebi yakarak ve dondurarak derisinden çıkarabileceğini anlattı. “İşe yaramalı. Ondan kurtulursun. Hepsinden kurtulursun.”

Leslie karşılık vermedi, evet veya hayır demedi. Diyemezdi. “Senin seçimin.”

Niall kızın yüzünü ellerine aldı, eskiden nasıl bakıyorsa aynı o şekilde kızın yüzüne baktı. “Seçme hakkın var. Sana bu kadarını verebilirim.”

“Ya her şey daha da kötü olursa?”

“Eğer onun etkisi altında olmasan nasıl bir seçim yapacağını düşünmeye çalış. O zaman,” duraksadı, “*senin* seçimin ne olurdu?”

“Hayır. Ama bunu geri alamam. Bu hale hiç gelmemişim gibi davranamam. Ne olursa olsun, önceden olduğum kişi olmayacağım. Ve eğer duygular geri gelirse, eğer ondan ayrılabilirsem yaptıklarımla nasıl yaşarım...”

“Sadece yaşıyarak, nefes alarak. Her zamanki gibi. Umutsuz olduğun zamanlarda yaptığın şeyler önemli değil, onları yapan aslında sen değilsin.” Niall’ın yüzünde öfkeli bir ifade belirdi.

“Gerçekten mi?” Leslie o duyguyu hatırlıyordu, aşağı baktığı ve atlamayı düşündüğü an hissettiklerini. İlk denemesinde Irial kendisini yakalasa bile aynı ölçüde umutsuz hissettiği başka zamanlar olurdu. Bütün o karanlık duygular kızın parçasıydı.

Bu yolu seçen kendisiydi. Geri dönüp baktığında bir şeylerin yanlış olduğu yönündeki işaretleri ve uyarıları gördüğünü anladı. Tavşan’ın ofisinde gördüğü gölgeleri düşündü. Aislinn’e, Seth’e, Tavşan’a veya kendine sormadığı soruyu düşündü. Yardım istemektense içine doldurduğu utancı düşündü. Olduğu kişi buydu. Bu karanlık onun bir parçasıydı. Tüm bunlar onun seçimiydi. Harekete geçmemek de bir seçimdi.

“Hiç sanmıyorum Niall,” diye mırıldandı kendi kendine. Sesi yumuşak veya korkak değildi. “Bağımlılığının etkisinde olsam bile ben hala benim. Fazla seçme şansım olmamış olabilir ama tüm bunların arasında öyle görünmese de aslında bana ait olan seçimler var.” Yeniden deponun penceresinde dikildiği zamanı düşündü. Atlamayı seçebilirdi. Seçmemiştii. *Eğer atlasaydım bu pes etmek olurdu, yenilmek. Katlanmak daha iyi değil mi?* Leslie aslında zannettiğinden, düşündüğünden çok daha güçlü biriydi. Hem de bağımlılığının bütün ağırlığına rağmen.

“Irial’a ya da bana zarar vermeyecek bir seçenek istiyorum,” dedi ve ardından adamı bıraktı. O seçeneği bulacaktı –belki şimdi değil, belki Niall’ın sunduğu seçenek değil ama bir gün aradığı seçeneği bulacaktı. Ve kararı kimsenin -Irial’ın veya Niall’ın- onun adına vermesine razı olmayacaktı. *Bir daha asla.*

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

IRIAL ODANIN DİĞER TARAFINA GEÇTİĞİNDE AY TAM TEPEDEY-
di. Kapıların kendi kendilerine açılıp kapandıklarını görmek
ölümlüler için uygun olmazdı. Bu yüzden Irial koridora adım
attığında ölümlülerin görebilecekleri yüzünü takınmıştı. Av-
cılarının pek çoğu kapının önünde nöbet tutuyordu. Gelip
geçebilecek ölümlüler için görünmezdiler. Ama koridorda hiç
ölümlü olmadığı için Irial üzerindeki büyüü bıraktı ve oda-
nın kapısını arkasından kapadı.

“Uyanırsa dışarı çıkmasına izin vermeyin,” dedi avcılara.
“Bu gece dolaşmak yok.”

“Kızın işbirliği yaptığı söylenemez. Peşinden gidip güvende
olmasını sağlayabiliriz ve...”

“Hayır.”

Bir başka avcı itiraz etti. “Ona zarar vermek istemiyoruz... Ve
dışarı çıkmasını engellediğimiz zamanlarda çok mutsuz oluyor.”

“O zaman kapıları kilitleyin.” Irial sırtıttı. Leslie’yle arasındaki bağ sayesinde değişen sadece o değildi. Kız yüzünden geliştirdiği zaaf bütün saraya yayılmıştı. Hepsi Leslie’nin hoşlanmadığı şeyleri yaparken zorluk çekiyordu.

Onları zayıf düşürdüm. Kız için duyduğum sevgi halkımı sakatlıyor.

Bu sorunu çözenin tek yolu Leslie’nin, perilerden bir şeyler yapmalarını istemesine engel olmaktır. Diğer alternatif, yani Leslie’yi onarılamaz şekilde kırmak, adamın denemek istediği bir yol değildi.

Yapabilir miyim? Zihninde bir yanıt belirmeden önce soruyu bastırdı, bu konuyu düşünmek istemiyordu. Niall’ı saray halkına vermek korkunç bir deneyim olmuştu ve hala adamın kabuslarına giriyordu. Sonraki yüzyıllar boyunca Niall’ın kendisini reddedişini rüyalarında görmüştü. Zayıf krallar refaha kavuşmazdı. Irial bunu bilse de bilmek Niall başka bir saraya katılmayı seçtiğinde duyduğu acıyı azaltmamıştı. Ama uzun zaman önce ölmüş bir acıydı bu.

Leslie’ye bağlı olmak, bir zamanlar Niall’la yaptıkları gibi ölümlülerin olduğu partilere katılmak, uzun zamandır suskun anıları yüzeye çıkarmıştı. Ölümlünün kral üzerindeki etkisinin bir diğer kanıtıydı bu durum. Leslie kralı değiştiriyordu. Bu, kralın hoşlandığı bir değişim değildi. Adamın tedirginliği artarken bir gölge gibi ölümlüsüyle arasında gerilip duran bağ aniden görünür oldu.

Avcılara döndü.

“Odadan çıkmasını yasakladığımı söylemek dışında onunla konuşmayın. Eğer bir yere gidecek olursa sizin kanınızı akı-

tacağımı söyleyin. İşe yaramazsa ona Ani'nin kanını akıtacağımı söyleyin.”

Aralarında homurdandılar ama Leslie'ye bunları söyleyeceklerdi. En iyi ihtimalle, başkalarının acı çekeceğini bilmek kızın birkaç saat kendisine verilen emirlere uymasını sağlardı. Şimdi kralın gidip son partiden kalan sorunları çözmesi gerekiyordu.

Birinci odanın içi son kutlamalardan sağ çıkan ölümlülerle doluydu. Ağlıyorlardı. Son sefer kullanılanlardan daha uzun süre dayanmışlardı ama çoğunun zihni veya vücudu çok çabuk kırılıyordu. Gördüklerinden ve yaşadıklarından kaynaklanan gerilim üzerlerine yerleşirken çığlıklar atıyorlardı. Onlara biraz uyuşturucu verin, biraz büyü ve basit baştan çıkarmalar... Ölümlülerin kendilerini ahlaksızlığın kollarına bırakmaları için bu kadarı yeterliydi. Sonrasında, güneş doğduğunda, ölenlerin vücutları hala sağ olanlarınkilerle karışmışken akıl sağlıklarını nasıl koruyabileceklerini bilmeyenler vardı.

“Chela ölenlerin yerini alacak sağlam ölümlüler buldu. Diğer odada kendilerine sunulanların tadını çıkarıyorlar.” Gabriel bir kızın çantasını çöp tenekelerinden birine attı ve ardından cesetlerden birinin başına geçti.

“Önce biz gördük.” Ly Erg'lerden ikisi kızı kaldırdı. Bir üçüncüsü kapıyı açtı. Onu ölümlülerin bulabileceği bir yere bırakacaklardı. “O bizim.”

“Bunlara söz dinletmek imkansız,” dedi Gabriel, Ly Erg'ler çıkarken. Kapıyı açan peri boş vermiş bir hareketle elini kaldırdı ve kana bulanmış avucunu gösterdi.

Irial boş gözlerle bakan bir çiftin önünden geçti.

“Onları kendisi için dövüşmeye cesaretlendirip durdu. Yeni uyuşturucunun içinde her ne varsa kızın vahşileşmesine yol açıyor.” Gabriel cepleri boşaltıp parçalanmış giysileri çıkararak sırttan çalı perilerine cesetleri kaldırmalarını işaret etti. “Hoşlarına giden cesetlerle oynuyorlar. Dün pek çoğu için bir çay partisi düzenlediler.”

“Çay partisi mi?”

Ly Erg’lerden biri sıırıttı. “Onlara uygun giysiler de bulduk. Çıplak olsalar da başlarında şapkalar ve ellerinde eldivenler vardı.”

Su perilerinden biri ekledi. “Yüzlerini de boyadık. Çok hoş görünüyorlardı.”

Irial onları azarlamak istedi ama yüzyıllar boyunca iş olsun diye yaptıkları şeylerden daha kötü değildi. *Kara Kral ölümlü-lere nazik davranılmasını gerekli bulmaz*. Duyduğu rahatsızlığı bastırdı. “Belki de küçük kralın dairesinin önündeki parkta bir gösteri yapmalıyız... *Bir Yaz Gecesi Rüyası*’ndan bir sahne veya...”

“Hayır. O zamanlar oyun yazar bir ölümlü daha vardı. Günahlarla ilgili parodisinin adı neydi?” Ly Erg kan kırmızı elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Eğlenceli olanın.”

“Günahları severim,” diye mırıldandı su perisi.

Jenny’nin soyundan gelenlerden biri cesetlerden birini aldı. “Biz en çok bunu sevmiştik. Odadaki bütün perilere hizmet etmeye hevesliydi.” Kahkahalar attılar.

“Buna şehvet derler kızkardeşim. Şehvetli olanlar daha dolgun olurlar. Bunun gibi.”

Ly Erg sorusunu tekrarladı.

“Oyunun adı neydi?”

“Faust. *Dr. Faust’un Trajik Hikayesi*,” dedi Leslie. Sesi yumuşaktı ama hepsi aynı anda kızın durduğu yere, kapıya döndü. Pijamalarının üzerine bir sabahlık geçirmişti. “Marlowe yazdı. Eğer Marlowe ve Shakespeare’in aynı kişi oldukları teorisine inanmıyorsanız.”

Perilerden hiçbiri karşılık vermedi. Başka biri olsa ona çıkışır ya da eğlencelerine katılması için davet ederlerdi. Ama Leslie söz konusu olduğu için ikisini de yapmadılar.

Leslie sabahlığın cebinden Irial’ın sigara paketini çıkartıp bir tanesini yaktı. Ve sessizce yeni delirmiş ölümlüleri toplamalarını izledi. Yanına geldiklerinde kapıyı onlar için açtı.

Kapının çşiğini geçtiklerinde periler, üzerlerindeki büyüü taşıdıkları kişiyi de kapsayacak şekilde genişlettiler. Ama kız onları gördü. Delirmiş adamları, taze cesetleri ve çıplak vücutları çok yakından gördü. İçini dehşet ve iğrenme kapladı. Elbette bu duyguları hissetmedi ama onun üzerinden bu duyguları alan Irial kızın yaşadıklarını kavradı.

Bütün periler gittiğinde adama doğru ilerledi, sigarasının külünü kan izleriyle kaplı zemine silkti. Kan lekelerinin üzerinde çıplak ayakları bembeyaz görünüyordu. “Neden?”

“Bana bunu sorma.” Irial kızın ellerinin titrediğini ve kendisi tarafından çekilen duygulara izin vermemek için direnişini izledi. “Bana neden olduğunu söyle.” Sigarasını yere düşürdü ve çıplak ayağıyla ezdi. Ölümlülerin yaşadıkları dehşet içini kaplarken titremesi daha da kötü bir hal aldı.

“Bilmek istemezsin aşkım.” Kıza uzandı, ne kadar denerse denesin duyguların onun üzerinden akıp gideceklerini biliyordu.

Leslie geri çekildi. “Yapma. Bilmek istiyorum,” duraksadı, “benim yüzümden değil mi? Bu yüzden...”

“Hayır.”

“Perilerin yalan söylemediklerini sanırdım.” Kızın dizleri tutmaz oldu ve beyaz saten örtünün üzerine yığıldı.

“Yalan söylemiyorum. Senin hatan değil.” Irial’ın Kabuslar Kralı, Kara Kral olma denemeleri bir anda solup gitti çünkü kız tamamen kaybolmuş görünüyordu. Hata adama aitti, kıza değil.

Leslie halıyı yakalayıp adama uzanmamak için zemine tutunmaya çalışırken parmak uçları kana bulandı. “Neden burada daydılar? Neden her zaman...”

Kızın soru sormayı kesmeyeceği belliydi, adam da yanıt vermekten kaçınmayı bıraktı. “Doyduğum zaman saray halkını yeterince besliyorum ve sen biraz olsun özgür kalabiliyorsun. Saray açlık çekiyor ama güçsüz düşecek kadar değil... Ve odada kaldığın sürece tüm bunları bilmene gerek yoktu.”

“Yani biz onlara işkence ettik çünkü...”

“Hayır. Sen kimseye işkence etmedin.” Adam, kızın hissedebilmek arzusuyla içinden kayıp giden dehşet duygusuna tutunmaya çalışmasını izledi. Duygu kralın içini doldurdu. Adam iç çekti. “Aşırı tepki verme.”

Leslie bir kakhaha attı ama bir çılgık eğlenceli olmaktan ne kadar uzaksa, bu kakhaha da o kadar uzaktı.

Kral yere, onun yanına oturdu.

“Çok daha kötü şeyler var.” Kıza bu çok daha kötü şeylerin saraylar arasındaki barış güçlenecek olursa kaçınılmaz olduğunu ve o noktaya çok yaklaştıklarını söylemedi. Leslie bir süre adama baktı ve ardından öne eğilip başını adamın göğsüne yasladı.

“Bu iş için suçluları ya da ona benzer birilerini seçemez misiniz?”

Kral, kızın ölümlülerin ölümlerini kabullenmesi karşısında hüzünlendi. Adamın karar verme yeteneğini etkileyen kızın ölümlülüğünün kralın özüne karışmasıydı. Üzüntüyü uzaklaştırdı. “Deneyebilirim... Sana duyduğum ihtiyaç ve seni kullanma zorunluluğum değişmez ama detayları öğrenmemeni sağlayabilirim.”

Leslie birdenbire gerildi. “Ya kaldıramazsam? O zaman ne olacak? Ya ben de delirirsem...”

Kral o zaman zihnindekileri söyledi, zayıflığını kabul etti. “İşin bu kısmını planlamamıştım Leslie. Hayatta kalmak için senin vücuduna ihtiyacım vardı. Önceki zamanlarda yapılan mürekkep değişimlerindeki ölümlülerin çoğu... sonunda dayanamadılar. Ve ben senin komaya girmeni istemiyorum. Eğer senin uyuyabilmen için başka ölümlüler ölecek ya da dirilecekse varsın olsun.”

“Senin dediğin gibi olsun.”

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

AISLİNN İÇERİ GİRDİĞİNDE NİALL EŞYALARINI TOPLAMAK İÇİN Eve uğramıştı. “Yeniden tartışmak istemiyorum,” diye söze başladı ama o sırada Aislinn kenara çekildi. Arkasında Leslie duruyordu. İyi görünmüyordu, gözlerinin altında mor halkalar vardı. Teni o kadar şeffaflaşmıştı ki mavi damarları görünüyordu. Ve adamın seçebildiği kadarıyla kızın üzerinde de mavi bir boya vardı.

“Seninle konuşmak istiyor... Benimle değil,” dedi Aislinn. Artık onun kraliçesi olmayan kraliçe dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı ve Niall’ı, Leslie’yle baş başa bıraktı.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu adam.

“Irial selamlarını yolladı.” Kızın hareketleri de kelimeleri gibi yapmacıktı. Leslie pencereden dışarı bakmak için adamdan uzaklaştı. Çevresindeki havada gölgeler dans ediyordu. Niall aynı gölgelerin Irial’ın gözlerinde dans ettiklerini görmüş-

tü –boşluğun kıyısında devinen şekilsiz figürler. Kabusların hizmetçileri artık Leslie'nin çevresinde dolanıyordu.

Niall ne yapacağını, ne söyleyeceğini, ne düşüneceğini bilmiyordu. Beklemeyi tercih etti.

“Çıkabilir miyiz?” Kız omzunun üzerinden arkaya baktı. “Bunu burada yapamam.”

“Neyi yapamazsın?” Leslie tutkusuz gözlerle adama baktı. “Daha önce konuştuklarımızı.”

O zaman genç adam, kızın anlatmadığı her neyse Irial'ı terketmeye karar vermesine yol açacak kadar korkunç olduğunu anladı.

“Bana yardım edecek misin Niall?” diye sordu. “Düzeltemem gereken şeyler var.” Bir an için Niall soruyu soranın Leslie mi yoksa Irial mi olduğunu anlayamadı. Kelimelerindeki tonlama adamın önceden kızın ağzından döküldüğünü duyduğu kelimelerdeki tonlamalardan farklıydı. Ama bir önemi yoktu. Kızın çevresindeki gölgeler dans etti ve genç adam ikisinden hangisi olursa olsun verebileceği tek yanıtı verdi. “Evet.”

Leslie şimdi bile Irial'ın doğasının bir parçası olan garip fısıltıları hissedebiliyordu. Ve her ne kadar bunu sona erdirmeyi istese de onları duymak bir rahatlıktı. Adamın ona verdikleri ve kızı ödemek zorunda bıraktığı bedel ikisi için de yanıştı. Adamın şeytani olduğunu düşünebilse işler daha kolay olurdu ama bu olanların değer yargılarıyla ya da ahlakla ilgisi yoktu. Bu yanıtlar fazlasıyla basitti. Irial perilerini kurtarmak için ne gerekiyorsa onu yapmıştı. Sarayı için ve hatta kız için en iyisi olduğunu düşündüğü seçeneği değerlendirmişti. Ama Les-

lie için doğru seçenек kesinlikle bu değildi. Kara Saray'ın elle-
rinde acı çeken insanlar için de doğru olan bu değildi. Adam
umutsuz duruma düştüğünde ya da kız onun gözündeki öne-
mini yitirdiğinde Irial'ın yapacağı planların kurbanı olacak bin-
lerce ölümlü için doğru olan da bu değildi.

Niall'a gülümsedi. Kızın odasında durdular. Leslie, Irial'la
birlikte evden çıktığından beri buraya dönmemişti. İçeri girdi-
ğinde ev bomboştı. Sanki haftalardır kimse orada yaşamıyor-
du. Eğer hissedebilseydi babası için endişelenebilirdi. Ama tek
yapabildiği endişelenmek istediğini farketmek oldu.

Bununla daha sonra ilgilenirim.

Niall onu kollarına aldı, bırakırsa bir uçurumun kenarın-
dan aşağı düşecekmiş gibi kıza sarıldı. Elleri kızın kafasının ar-
kasında birleşti. "Bunu yapacak kişinin ben olmamamı diledi-
ğimi itiraf edersem beni küçük görür müsün?"

"Hayır." Ama daha sonra, Irial'ın etkisi geçtiğinde Leslie ya-
lan söylemiş olabileceğini düşündü.

"Hadi." Leslie adamın ellerini tuttu ve onu yatağa götür-
dü. Kendi yatağına. Ev artık güvenliydi. *Irial sayesinde*. Les-
lie yatak örtüsünün üzerine otururken Niall hareket etmedi.
Kız duygularını hissedebiliyordu –Irial'ın yaptıkları sayesinde,
Kara Saray'ın eline düşen ölümlüler sayesinde. Bütün duygu-
larını değil ama çok güçlü olanları. Perilerin cesetlere yaptık-
ları muamele onu tiksindirmişti, insanların kendisi yüzünden
acı çektiklerini öğrenmek dehşete düşmesine yol açmıştı. Bu
duyguların günahımsı ağırlıklarına sarıldı... Ve onları hissetme-
mek için içinde yaşadığı hissizliğe geri dönmeyi arzuladı. Peşin-
de koştuğu buydu, hissizlik. Ama ödediği bedele değmemişti.

Niall'ı kendisine çekti. Adam üzgün gözlerle ona baktı.

Bir zamanlar hissettiğinden çok daha farklı bir duygunun, açlığın vücudunu kapladığını fark eden kızın midesi düğüm-
lendi.

Irial'ın açlığı.

Bunu farketmiş olmanın verdiği korku birazdan uçup gitti. Kulüplerden birinde etrafında perileriyle oturan Irial tarafın-
dan emildi. Irial'ın açlığının Leslie'nin geleceğini tahmin etti-
ği acıyı biraz olsun azaltmasını umuyordu.

Leslie yüzüstü yatıp üzerindeki tişörtü çıkardı ve olacıkları
düşünmemeye çalıştı. Gözlerini kapadı. "Lütfen?" dedi.

Niall ellerini kızın tenine koydu, dövmenin üzerine, Irial'ın
varlığını kızın tenine bağlayan işaretin üzerine. Dokunuşu
Aislinn'in dairedeyken ona verdiği günışığı topu yüzünden alev
alevdi. İçinde taşıdığı, yanında getirdiği günışığı.

Benim talebim üzerine.

Diğer kraliçenin, Kış Kraliçesi'nin verdiği buz parçası gü-
nüşüğünü takip etti. Leslie buz parçalarının tenini deldiğini his-
setti. Ve çılgılığı içinde tutmak için bütün şiddetiyle dudağını
ısırsa da bir çılgılık attı. Daha önce hiç atmadığı gibi güçlü, iç
parçalayan bir çılgılık.

Niall'ın hatası değil. Benim seçimim. Benim.

"Affet beni," diye yalvardı genç adam, zorla günışığını ve
buzu kızın tenine yedirirken. Mürekkep yavaş yavaş parçalan-
dı, Irial'ın mürekkebin içine karışmış kanı yok olmaya başla-
dı, Kara Kral'la kızı birbirine bağlayan sarmaşığın kökleri bi-
rer birer öldü.

"Leslie?" diye fısıldadı Irial.

Leslie, Irial'ı odanın içindeki bir hologrammış gibi bütün netliğiyle görebiliyordu. Eğer gözleri kapalı olmasaydı kralın gerçekten orada olduğuna inanabilirdi. Adam şaşkınlıkla ayağa fırladı, kucağına kıvrılmış periyi umursamamıştı.

“Ne yapıyorsun?”

“Seçim yapıyorum.” Leslie yeniden çığlık atmamak için yatak örtüsünü ısırdı. Elleri o kadar büyük bir güçle çırpınıyordu ki örtünün yırtıldığını hissetti. Bütün omurgası sarsıldı. Niall dizini kızın sırtına koymuş, kalkmasını engelliyordu.

Leslie'nin yüzünün altındaki battaniye gözyaşlarıyla sırılsıklamdı.

“Ben kendime aidim, başka kimseye ait değilim,” dedi Leslie.

“Ama ben hala sana aidim. Bu durum asla değişmeyecek Gölge Kızı.” Bu sözlerin ardından adam gitti ve kaybettiği bütün duygular kızın içine dolmuştu.

Niall ellerini çektiğinde Leslie başını çevirip genç adama baktı. Yanı başında oturmuş ellerine bakıyordu. “Çok üzgünüm, Tanrım, çok üzgünüm.”

“Ben değilim.” Başka hiçbir şeyden emin olmasa da Leslie bu kadarını biliyordu. Tenindeki acı, anılar, dehşet hissi hepsi çok fazlaydı. Yatağın üzerinde yuvarlanıp çöp kutusuna kustı. Acı içine yayılırken bütün vücudu kasıldı. Aniden sıcak bastığı için yüzünü kaplayan terle gözyaşları birbirine karıştı. Bir üşüyor bir terliyordu. Sahip olduğunu dahi bilmediği kaslar içini kaplayan acıya tepki olarak düğümleniyordu.

Leslie tüm bunlara rağmen gülümsedi, bir an için bile olsa gülümsedi. Özgürdü. Deliler gibi canı yanmıştı ama özgürdü.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

GÜNLER BOYUNCA LESLIE’NİN BİLİNCİ BİR AÇILIP BİR KAPANDI. Niall kızın başından ayrılmadı. Aislinn ve Seth onu ziyaret etti. Ani, Tish ve Tavşan da geldi. Gabriel inanılmaz miktarda çiçekle getirdi. Çiçekleri bırakıp Niall’ın omzuna dokundu, başını salladı, Leslie’nin şakağını öptü ve gitti. Diğerleri konuşmakla yetindiler –destek verdiklerini belli eden sözler, Aislinn’den gelen bir özür, Seth ve Tavşan’dan gelen övgüler. Tish ve Ani sarayı terkettiği için onu affettiklerini söylediler. Irial gelmedi. Leslie üzerinde kot pantolonu ve sütyeniyle yüzüstü yatıyordu. Henüz birkaç kelimedenden fazla konuşmamıştı. Beyninde cümle kurmayı deneyemeyeceği kadar fazla şey vardı. Ne babası ne de ağabeyi eve uğradı. Leslie onların nerede olduklarını bilmiyordu, geri gelip gelmeyeceklerini ya da gelmelerine engel olunup olunmadığını... Evindeydi, iyileşiyordu ve güvendeydi. O an için tek önemli olan buydu.

Niall kızın cildine güneş ve buz yanığını iyileştirecek rahatlatıcı bir krem sürdü. Leslie genç adama bakmak için başını çevirdi. Onları gördü, odaya yayılmışlardı. Teninden çıkan sarmaşığın yanmış kökleri –bağlantı hala yerindeydi ama artık duygu akışı için aracılık yapmıyordu. “Asla tam olarak iyileşmeyecek, değil mi? Niall kararmış asmaya baktı. “Bilmiyorum. Daha önce onları göremiyordum, şimdi görebiliyorum.”

“Kapalılar. Önemli olan bu ve yeniden açılmayacaklar.” Leslie doğrulup ağlamamak için dudağını ısırды.

“Sen nasıl... Ne hissediyorsun?” Genç adam çok nazikti, kızı konuşmaya ya da hareket etmeye zorlamıyordu. Eğer Leslie destek almak isterse koluna dokunabileceği kadar yakındaydı ama kızın alanına girmiyordu.

“Korkunç ama gerçek hissediyorum,” dedi Leslie.

“Aloe’nin yaralarına iyi gelmesi gerekir. Şimdilik yapabileceğimin en iyisi bu. Yara peri büyüyle alakalı olduğu için ölümlülerin ilaçları işe yaramaz. Aislinn’i çağırdım ve...”

“İyi hissediyorum, Niall. Gerçekten. Biraz canımın yanmasının önemi yok.” Adam gözlerinde öyle bir acıyla kıza bakıyordu ki, Leslie’nin kalbi sızladı. Son birkaç günün onun için de ne kadar zor olduğunu kavramıştı.

“Kalkmama yardım eder misin?”

Elini uzatıp Niall’in kendisine destek olmasına izin verdi, hareket edip edemeyeceğini görene kadar ona tutundu. Bazen ayakta durmak o kadar acı verici oluyordu ki, Leslie yere düşüyordu. Bu sefer biraz titrediyse de Niall’in yardımıyla banyoya kadar yürümeyi başardı. Önceden olduğu kadar kötü değildi. Hem fiziksel hem zihinsel olarak iyileşiyordu. *Zamanı gel-*

di. Kapının eşiğine yaslanıp lavabonun altındaki dolabı işaret etti. “Orada bir el aynası var.”

Genç adam hiçbir yorum yapmadan aynayı çıkardı ve Leslie büyük aynanın önüne geçip el aynasını yukarı kaldırarak sırtını görmeyi denedi. Derisindeki mürekkep solup beyaz-gri arası bir renk almıştı. Eskisi kadar güzeldi ama çamaşır suyuyla yıkanmış gibiydi. Niall’ın kızın tenine bastırdığı günışığı ve buz, dövmenin rengini açmıştı.

Benim sanatım. Benim vücudum. Aynayı indirip gülümse-di. Onu değiştiren, vücudunu yeniden sahiplenmesini sağlayan dövme değildi. Eylemleriydi, yaptığı seçimler. Hiçbir çıkış yolu yokmuş gibi görünürken doğru yolu bulmaktı.

“Leslie?” Niall arkasına geçip kızın aynadaki yansımasını izledi, aynadan kızın gözlerine baktı. “İyi olacak mısın?”

Leslie yüz yüze olabilmek için arkasını döndü ve birlikte oldukları ilk gece adamın ona sunduğu kelimeleri tekrarladı. “Hayatta kaldım. Önemli olan bu değil mi?”

“Öyle.” Niall kızı kendine çekip ona nazikçe sarıldı.

Orada öylece durdular, sessiz ve birlikte, kız titremeye başla-yana kadar. “Hala çok zayıfım, sanırım,” dedi Leslie kızarak.

“Hiç de zayıf değilsin. Yaralısın ama bunun utanılacak bir tarafı yok.” Kızın yatağa gitmesine yardım etti. “Eğer ona izin verseydin Aislinn seninle ilgilenmek için burada kalırdı. On-ları terkettim, Keenan’ı terkettim ama seninle ilgileneceklerdir. Bütün sorunları çözebiliriz ve sonra...”

“Niall?” Leslie olabildiğince nazik bir tonla konuşmaya ça-lıştı. “Ben... şu anda peri saraylarının işleriyle uğraşacak du-rumda değilim. Tek istediğim hayatımı geri almak. Bu,” oda-

yı işaret etti, “harika değil, yine de senin dünyandan daha iyi. Peri dünyasının parçası olmak istemiyorum.”

“Olduğum şeyi değiştiremem. Saraylara ait değilim ama dünyamla bütün temasımı kesmem imkansız... Ben...” Niall cümlesini tamamlamadı.

Kızın yapmak istediği bir konuşma değildi bu, hele şimdi. Ama zamanı gelmişti. “Hala... senin için bir şeyler hissediyorum. Eski hislerim, her ne idiye hala orada ama şimdi... Başka bir yerde en baştan başlamam lazım... Kendi başıma.”

“Seni güvende tutmayı denedim.” Kıza aylar boyunca onun başında nöbet tuttuğunu, kendisinin ve Aislinn’in başka perilelerinin Huntsdale sokaklarında kızın yanı sıra yürüdüklerini anlattı. Önceden de onunla konuşmak istediğini ama Aislinn’in bunu yapmamasını emrettiğini söyledi. Kraliçe, Leslie’nin bu dünyaya çekilmesini istememişti. Ve Niall kraliçenin bu kararının bilgece olduğuna inanıyordu.

“Seninle olmak istiyorum. Artık sarayın bir üyesi değilim. Ben... Bağımsızım. Seninle gelebilirim... Seninle ilgilene...”

“Çok üzgünüm,” dedi Leslie.

“Tamam. Zamana ihtiyacın var. Ama hazır olduğunda... Ya da herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, ne zaman istersen...”

“Biliyorum.” Leslie yastıklara yaslandı. “Ash’i çağırıp gelmesini söyler misin? Irial’ı görmeden önce onunla konuşmam gerek.”

“Irial mı? Neden onunla...”

“Dünyadaki tek ölümlü ben değilim. Benim yerime koyabilecek pek çokları var.” Leslie acıyı sesinden uzak tutmaya çalıştı ama konuşmaya devam etmeden önce duraklaması gerekti.

“Belki şimdiden yerime birini bulmuştur. Kaçıp bu yükü başkasının üstlenmesine izin vermeyeceğim.” Yere yığılmış ağlayan ölümlüleri düşündü. Bayılmadan önce başladığını gördüğü kanlı kavgaları düşündü. Üstelik Irial’ın kendisine karşı nazik hatta dikkatli davrandığını biliyordu. Öyle davranmasa neler olacağını düşünmek büyük bir yükü. Başka bir ölümlünün işi bu kadar kolay olmayabilirdi. “Kralı görmeden önce Ash’le konuşmam gerekiyor. Uzun süre bekleyemem.”

Niall iç çekti ama bu isteği yerine getirmek üzere odadan çıktı. Genç adam dışarıda bekleyenlerle görüşmek üzere evden çıktığında Leslie ön kapının açılıp kapandığını duydu ve kendini yeniden uykunun kollarına bıraktı. Güvende olduğunu, özgür olduğunu biliyordu ve bu özgürlüğün başka bir kızın hayatına mal olmayacağına emin olmanın bir yolunu bulacaktı.

Leslie o gece otel odasına gittiğinde içerde Irial’dan başka kimse yoktu. Adam bir yorum yapmadı, soru sormadı. Bir kadehe içki doldurup kıza uzattı.

Leslie sessizce kadehi aldı ve kanepeye yürüdü. Adam onun peşinden gitti ama kızın yanına oturmadı. Bir iskemle çekmeyi tercih etti. Onun kendisine dokunamayacağı bir yerde oturduğunu görmek Leslie için rahatlatıcıydı. “İyi misin?”

Leslie bir kahkaha attı. “Niall buraya gelmemin tehlikeli olacağını düşündü, oysa senin ilk sorduğun iyi olup olmadığım. Ona her ne yaptıysan cehennem azabı çekmiş olmalı.”

“Niall’ımız senin kadar çabuk affeden biri değil.” Irial gülümsedi. Kızın soru sorma isteği duymasına yol açan hüznülü bir gülümseme idi.

Sormadı. Kımıldandı. Sırtındaki acıyı daha az korkunç hale getirecek daha rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı. Acıyı hissedildiği için minnettardı ama hareket ettiği zaman gözlerinden yaşlar gelecek kadar canı yanıyordu. “İnsanların benim için ölüşlerini izleyemezdim. Ya da bana söylemediğin başka neler oluyorsa...”

“Zamanla daha da kötüleşecekti,” diye itiraf etti adam. Bu bir özür değildi ama kız da adamın özür dilemesini beklemiyordu.

“Neler olacağını bilmek istiyor muyum?” Adam bir sigara yakıp Leslie’nin, alıştığı için neredeyse rahatlatıcı bulduğu bir şekilde onu izledi. Ardından eliyle önemsiz olduğunu belli eden bir işaret yaptı. Bunu yaparken sigaranın dumanı havada dalgalar oluşturdu. “Savaş, uyuşturucu konusunda harcanması gereken çabalar, çevremdeki kara perilerin sayısının artması. Cinsellik ve ölüm pazarlarında Far Dorcha’nın perileriyle yapılacak pazarlıklar.”

“Tüm bunlardan sağ çıkabilir miydim?”

“Her şey mümkün.” Kral omuz silkti. “İyi gidiyordun. Çoğu ölümlü senin kadar uzun süre dayanamaz, bilinçlerini korumayı başaramazlar. Senin bağlı olduğun kişi bendim, yani gerçekten sağ çıkmayı başarabilirdin. Sağ çıkmamı istiyordum.”

“Ash’le konuştum ve eğer başka bir ölümlüyü alacak olursan...”

“Beni tehdit mi ediyorsun aşkım?” Kral ona sarıldı.

“Hayır. Benim yerime başkasını bulmanı istemediğimi söylüyorum.”

Adamın gülümsemesi soldu. “Demek öyle... Ya bulacak olursam?”

“O zaman Ash diğerkraliçeyle, Kış Kraliçesi’yle birlikte çalışacak ve seni tehdit edecekler, sarayınıza -sarayına- zarar verecekler.” Adamı izledi, kullandığı yöntemin doğru olup olmadığına emin değildi ama başkasının da kendisi gibi acı çekmesine izin vermemeye kararlıydı. “Diğerlerinin anlamadığı bir şey var. Zarar görmeni istemiyorum. Canının yanması benim canımı yakar. Eğer başka bir ölümünün tüm o korkunçluklar için aracı olmasına izin verirsen canım yanar. Bunu öğrendikleri zaman sana yapacakları şeyler benim canımı yakar.”

“Ve?”

“Ve bana, kimsenin benim canımı yakmasına izin vermeyeceğine dair söz ver.” Adam ona bakıp tek söz etmeden, sigara içerken acı çekmemeye çalışarak bekledi. Leslie’nin Aislinn’le arkadaşlığı fazlasıyla zedelenmiş olabilirdi. Ama eğer Leslie’ye verdiği öğüt işe yararsa işleri yoluna koymak için önemli bir adım atılmış olacaktı. Şimdilik Leslie’nin amacı buydu. İşleri yoluna koymak. Hayatını, geleceğini ve eğer başarabilirse kendisi için önemli olan şeyleri düzeltmek. Irial da hala o listteydi. “Kara Saray neyse o. Seni memnun etmek için doğalarını değiştirmelerini emredemem.”

“Kelime oyunu yapıyorsun, Irial.” Adama yaklaşmasını işaret etti. Adamın şaşkınlığı kızın hissettiği öfkeyi dindirmeye yetti. Kral sigarasını söndürüp kanepenin üzerine oturdu –kıza dokunacak kadar yakınına. Ama dokunmamaya özen gösteriyordu.

Leslie ona dönüp yüzüne baktı. “Bana söz verdin Irial. Şimdi bunu anlıyorum. Sana zarar vermelerine izin verirsen neler olacağını söylüyorum. Benim canımı yakıyor olacaksın ve bunu bile bile başka bir ölümlüyü alacak olursan... Ne oldu-

ğün, ne yaptığın beni ilgilendirmez. Ama başka bir mürekkep değişimi yapmak, benim dünyamda savaş başlatmak, ölümlüleri öldürmek –tüm bunlar beni ilgilendirir. Seni hala seviyor olmam tüm bunları yapamayacağın anlamına geliyorsa... Seni hala sevdiğimi itiraf ediyorum.”

Irial ona dokunmak için uzandığında kız irkilmedi. Gözlerini kapayıp kendini adamın öpücüklerine bıraktı. Duran Irial oldu. “Yalan söylemiyorsun.” Kıza çok garip bir ifadeyle bakıyordu, hayranlık ve korku karışımı bir ifadeyle.

Bağımsızlığını geri almak Leslie için dünyanın en muhteşem şeyiydi. Ve Irial’la ilgili hislerinin fazla değişmediğini kavramıştı.

“Bana karşı ne hissettiğini söyle,” dedi Leslie.

Kral geri çekildi, artık kıza dokunmuyordu. “Neden?”

“Çünkü sana soruyorum.”

“Komaya girmeyeceğin veya ölmeyeceğin için memnunum,” diyen adamın sesi açık vermiyordu.

“Ve?” Leslie adamın ne hissettiğini söylemek için kendi kendisiyle mücadele edişini izledi. Eğer söylemek istemezse, aksi-ni yapmasını sağlayamazdı.

“Kalmak istersen...”

“Yapamam.” Adamın elini sıktı. “Bu bir duygu değil, bu arada, bir düşünce. Herkesten çok senin aradaki farkı bilmen gerekir. Sorduğum ve senin yanıtlamaktan kaçındığın, artık bağılı olmadığımız halde hala beni sevip sevmediğin. Her şey mürekkep değişimi yüzünden miydi?”

“Değişen tek şey, senin özgür olman ve benim yeniden sarayımı doğru düzgün nasıl besleyeceğim sorunuyla karşı karşıya kalmam.” Adam bir sigara daha yakıp kıza istediği yanıtı verdi.

“Başlangıçta mürekkep değişimi yüzündendi ama... Hepsi bu değildi. Seni seviyorum. Gitmene izin verecek kadar.”

“Yani...” diye ısrar etti kız. Adamın kelimeleri söylemesine ihtiyacı vardı.

“Yani yeminimi tutacağım. Ölümlülerle mürekkep değişimi olmayacak.”

Leslie birkaç saniye ne yapacağını bilemeyerek öylece durdu. Ne kadar doğru olursa olsun gitmek kolay değildi. Söylemek istediği, sormak istediği pek çok şey vardı. Sorular ve yanıtları hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Bir fark yaratmayacaktı ve söylemek istediklerinin çoğunu Irial'ın zaten bildiğinden şüpheleniyordu.

“Sabahleyin yeni dairemin anahtarlarını alacağım. Ash benim için formaliteleri halletti... Para kısmını değil ama iyi bir daire buldu ve evrak sorununu çözdü,” demekle yetindi bu yüzden. “Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber verir misin?” Adamın sesi kızın hissettiği kadar baştan çıkarıcıydı.

Leslie başını iki yana salladı. “Hayır. Seni veya Niall'ı görmenin kötü bir fikir olduğuna eminim. Ona da bunu söyledim... Sizin dünyanızı istemiyorum. Ash bu konuda haklıydı. Gidip hayatımı yaşayacağım, normal biri olacağım ve kendime çekidüzen vermeyi deneyeceğim.”

“İyi olacağına eminim, kalırsan olacağından çok daha iyi.” Sigarasından derin bir nefes alıp havaya üfledi.

Kız dumanın havada çizgilere ayrılışını izledi, gölgelere değil, mistik ya da doğaüstü şeylere değil, basit, kıvrılan çizgilere. Normal. Normallik. Ve bunu düşünmek gülümsemesine yol açtı. “İyi olacağım.”

SON SÖZ

Son haftalarda sık sık yaptığı gibi Niall, Leslie'nin sokağa çıkışını izledi. Onu bekleyen ölümlü çocuk kızın söylediklerine gülümseyerek karşılık verdi. Kıza Niall'ın onayladığı bir koruma içgüdüleriyle yaklaşıyordu –sokak tarafında yürüyor, kızın hareketlerine dikkat ediyordu. Özenliydi ve yanlarından geçip giden ölümlülerin kaba hareketlerine karşı hazırlıklıydı. Leslie'nin onun gibi arkadaşlara ihtiyacı vardı. Ölümlülerin onu güldürmelerine ihtiyacı vardı. *Benim değil. Şimdi değil.* Kızın gözlerinin altındaki morluklar geçmeye başlamıştı. Hareketleri daha sağlam, daha güvenliydi.

“İyi görünüyor, değil mi?” dedi, duymayı hoş karşılamadığı ses, arkasından.

“Git başımdan.”

Niall bakışlarını Leslie'den uzaklaştırıp Kara Saray'ın kralıyla yüzleşti.

Şapkasını yüzünü gölgeleyecek şekilde öne eğen Irial gazete bayiiine yaslanmıştı.

Nasıl oldu da onu farketmedim?

“Başını belaya sokan ağabeyinden kurtulduğundan beri daha da sağlıklı görünüyor,” diye ekledi Irial. Garip kaçan bir samimiyetle öne çıkıp kolunu Niall’in omzuna attı. Boyları eşit olduğundan neredeyse sarılıyormuş gibi görünmüştü.

Niall, Irial’ın kolundan kurtuldu. “Ne istiyorsun?” diye sordu Irial’a. “Kızımızı kontrol ediyorum –ve seni.” Irial, Leslie’yi, öyle garip bir ifadeyle izliyordu ki, söz konusu Irial değil de başkası olsa, Niall bunun koruyucu bir bakış olduğunu düşünürdü.

O başkalarına değer veremez. O, Kara Saray’ın kalbi. Ama Niall kendi kendine yalan söylemeyi denediğini, yüzyıllardır kendi kendine yalan söylediğini biliyordu. Irial, Niall’in kendini inandırdığı türde biri değildi. Ne perinin inandığı kadar kötüydü, ne de ilk görüldüğü kadar nazık. Yine de Leslie’nin yakınlarında olmayı hak etmiyor.

Başka ölümlüler de Leslie’ye katılmıştı. Biri kızın yüksek sesle gülmesine yol açan bir şeyler söyledi.

Niall, Kara Kral’ın önüne geçti. “O artık özgür. Eğer en ufak bir şey deneyecek olursan...”

“Rahatla evlat.” Adam alçak sesle güldü. “Ona zarar verebileceğime gerçekten inanıyor musun?”

“Ona zarar verdin.”

“Mürekkep değişimiyle ilgili onu uyarmadığımda seçme hakkını elinden aldım. Onu kullandım. Her zaman ölümlülere ne yapıyorsak onu yaptım.”

Niall şaşırdı. “Ama bu...”

“Son kralının sevgili kraliçesine yaptığıнын aynısı. Daha önceki ölümlü oyuncaklarına yaptığıнын aynısı.” Irial duraksadı, yüzünde dingin bir ifade belirdi. “Çok yakında sen de anlayacaksın.” Ardından bakışlarını Niall’dan Leslie ve ölümlü arkadaşlarına kaydırdı. “Bir keresinde sana, bana bağımlı ettiğin ölümlüleri vermek ya da kendini vermek arasında seçme şansını tanımıştım. Bana kendini verdin. İyi bir kral, bunu yapar, Gancanagh –zor seçimler yapar. Ne olduğumuzu biliyorsun, yine de sırlarımızı sakladın. Leslie’nin iyiliği için ona olan aşkını bir kenara bırakıyorsun. Mükemmel bir kral olacaksın.”

Ve Niall tepki vermeden Irial dudaklarını Gabriel’in, kralın izniyle Niall’ın yüzüne kazıdığı yara izine bastırdı. Niall dizlerinin tutmaz olduğunu, rahatsız edici yeni bir enerjinin vücudundan aktığını hissetti. Kara perilerin hayatları, enerjileri bir halının iplikleri gibi ona bağlandı.

“Kara Saray’a iyi bak. Bunu hak ediyorlar. Seni hak ediyorlar.” Irial başını eğerek onu selamladı. “Kralım.”

“Hayır,” Niall yalpalayarak geri çekildi, neredeyse kaldırım-
dan inip trafiğin içine düşüyordu. “Bunu istemiyorum. Sana söyledim...”

“Sarayın yeni enerjiye ihtiyacı var Gancanagh. Beira’nın hükümdarlığı süresince hayatta kalmamızı sağladım. Bizi güçlendirecek yollar buldum. Çok yorgunum, Leslie beni itiraf etmek istediğimden çok daha fazla değiştirdi. Onunla aramızdaki bağı koparmış olabilirsin, beni onun teninden çıkarmış olabilirsin ama bu, bendeki değişimi düzeltmiyor. Artık sarayımı idare etmek için uygun değilim.” Irial hüznle gülümse-
di. “Sarayımın yeni bir krala ihtiyacı var. Orası artık senin sa-

rayın, doğru seçim sensin. Her zaman bir sonraki Kara Kral'ın sen olacağını biliyordum.”

“Geri al.” Niall bu kelimelerin aptalca olduğunu hissetse de aklına söyleyecek başka bir şey gelmedi.

“Eğer bu gücü istemiyorsan...”

“İstemiyorum.”

“O zaman onu geçirecek, bu yükün altından kalkacak başka birini bul.” Irial'ın gözleri parılıyordu. Her zaman üzerinde olan baştan çıkarıcı enerji artık eskisi kadar güçlü değildi. “Bu arada sana başka hiç kimseye sunmadığım bir şey sunuyorum –sadakatimi, Gancanagh, kralım.”

Hemen orada, kalabalık kaldırımın üzerine diz çöktü, başını öne eğdi. Ölümlüler neler olduğuna bakmak için başlarını uzattılar. Ve Niall adama baktı, son Kara Kral'ın ona sadakatini sunuşunu izledi. Gördüğü ilk kara periye kapıp... *Böylesi bir gücü gerçekten herhangi bir periye verebilir miydi? Hem de herhangi bir kara periye?* Savaş ve vahşet çılgınlıkları atarak ortalıkta dolanan Bananach'ı ve Ly Erg'leri düşündü. Bananach'inkiyle kıyaslandığında Irial'inki dengeli bir şiddetti. Niall sarayı herhangi birine teslim edemezdi, vicdanı buna elvermezdi ve Irial da bunu biliyordu.

“Kara Saray'ın lideri her zaman bağımsız perilerden seçilir. Sen hayır dedikten sonra uygun birini bulmak için uzun zaman bekledim. Ardından senin Keenan'ı terketmeni bekledigimi anladım. Yaptığın benim yerime onu seçmek değildi, sen zor yolu seçtin.” Irial ayağa kalkıp Niall'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. Nazikçe ama sıkı sıkı tuttu ve periye alnından öptü. “İyi olacaksın ve konuşmaya hazır olduğunda ben hala bura-

larda olacağım.” Ardından, kaldırımı kaplayan insanların arasına karışıp ortadan kayboldu ve Niall’ı şaşkın ve ağzı açık halde olduğu yerde bıraktı.

Irial arkasına bakmadı, Leslie’ye ya da Niall’a dönmedi. Duygularını okuyabildiği ama içemediği ölümlü kalabalığı arasından kayboluncaya kadar ilerledi.

Kız olmadan onlara dokunamam.

Kızın dışarıda bir yerlerde olduğunu hissediyordu, kendi dünyasında güvendedi. Gölgelerden ona bakan şeyleri irkilmeden izleyebiliyordu. Bazen kızın kendisine ya da Niall’a duyduğu özlemin baştan çıkarıcı tadını alırdı. Ama ona yaklaşmayacaktı. Yeni dünyasında bu kadar mutluysen ona bunu yapmaya niyeti yoktu. Leslie, kralla olduğu zaman kaçırdığı derslerini veriyordu, kendiyle gurur duyuyordu, kendini yeniden inşa ediyordu. Sonbaharda üniversiteye başlayacaktı.

Benim değil, onun değil. O yalnızca kendine ait. Bunu bilmek ve hala arada bir kızın duygularını hissedebiliyor olmak Irial’ı memnun ediyordu. Tahttan vazgeçmenin Leslie’yle arasındaki bağı da sona erdirmesinden korkmuştu. Bu korkunun tahttan çekilmesini geciktirmesine izin vermişti. *Gölge kızım la aramdaki son bağı da kopmasından korktum.* Kızın eylemleri, aralarındaki bağı kızın tenine saldırdığı kökleri yakmıştı. Kral o anı hissetmişti. Bir kolunu kaybetmek gibiydi, bu kaybı hissederek sarsılmıştı. Ama hala kızın duygularının yankılarının tadına bakabiliyordu. Her zaman değil, sık sık değil ama bazı anlar Leslie’yi hissedebiliyordu. Aynı kaybedilen bir koldaki hayali ağrılar gibi. Bu anlara duyduğu açlık, sarayını yönetmeye

uygun olmadığını ispatlamıştı. Kendisi kızın derisinden atılmış olabilirdi ama Leslie onu eskiden olduğundan farklı biri olarak bırakmıştı -ölümlü değildi ama Kara Kral unvanını hak edecek kadar güçlü de değildi.

Kabuslar huzur bulmanın hayalini kurduklarında, bu ne anlama gelir? Gölgeler ışığı arzuladıklarında?

Leslie ona bağlı olmayabilirdi ama hala onun Gölge Kızı'ydı. Irial ona yemin etmişti. Onunla ilgilenecek, acı çekmesine engel olacak, hiçbir şeyinin eksik olmamasını sağlayacaktı. Leslie'nin onu terketmiş olması bu sözleri geçersiz kılmazdı. Koşullu yeminler değillerdi çünkü.

Ve eğer Niall bir saraya bağlı olmazsa, bir amacı ya da yükümlülüğü olmazsa kaçınılmaz olarak sonunda Leslie'ye giderdi. Gancanagh'ın niyeti iyi olabilirdi ama doğası gereği -aynı Irial gibi- ölümlüler için bağımlılık yapıcıydı. Olduğu kişiden ne kadar kaçarsa kaçsın gölgeler dünyasının bir parçasıydı. *Artık kaçmıyor.* Artık Niall, Kara Saray'a bağlandığı için doğasının bağımlılık yapan özelliği ortadan kalkmıştı. *Ve benimki geri döndü.* Irial'ın bir zamanlar olduğu gibi Niall da sarayıyla güçlenecekti. Aynı sarayın Niall'la güçleneceği gibi.

Kara Saray'a karşı yükümlülüklerini yerine getirmek adına onlara iyi bir kral bulmuştu. Niall'a karşı yükümlülükleri yerine getirmek adına ona sarayı vermişti. Leslie'ye gelince, onu sevdiği için kızdan uzak duracaktı. *Aşk bazen sıkı sıkı sarılmak istediğin halde sevdiğinin gitmesine izin vermektir.* Sarayı, perileri ve kendisi için önemli olan tek ölümlüyü korumasının tek yolu buydu.

- SON -